

รายงานการประชุมร่วมกันของรัฐสภา ปีที่ ๓

ครั้งที่ ๑๒ (สมัยสามัญ ครั้งที่หนึ่ง)

วันพฤหัสบดีที่ ๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๖

ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๑๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๕๔๓ คน

ประธานรัฐสภา : ท่านสมาชิกครับ มีสมาชิกลงชื่อเข้าประชุม
ครบองค์ประชุม ผมนขอดำเนินการตามระเบียบวาระ

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มี

ต่อไปเป็นการพิจารณาเรื่องด่วน คือเรื่องพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญ
ซึ่งกำลังค้างอยู่ เมื่อสัปดาห์ที่แล้วได้พิจารณาถึงมาตรา ๑๗๒ ทวิ วันนี้จะเริ่ม
มาตรา ๑๗๓ เชิญท่านเลขานุการครับ

ศาสตราจารย์ไพสิฐ พิพัฒนกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๑๗๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๗๔ มีการแก้ไข มีกรรมวิธีการสงวน
ความเห็น และผู้แปรญัตติสงวนคำแปรญัตติ

ประธานรัฐสภา : ขอเชิญท่านกรรมาธิการเข้าประจำที่ก่อนครับ
(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานรัฐสภา : มาตรา ๑๗๔ มีผู้แปรญัตติ ขอเชิญผู้แปรญัตติก่อน
เชิญครับ

นายมานะ กุสกูล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครพนม) :

กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ผม มานะ อุตกุล พรชชาติพัฒนา จากจังหวัดนครพนม ในมาตรา ๑๖๔ ผมได้ขอตัดถ้อยคำตามมาตรา ๑๖๔ เดิม ออกทั้งหมด และก็แก้ไขถ้อยคำเป็นดังนี้ ถ้ามีความจำเป็นต้องออกกฎหมายเกี่ยวกับการภาษีอากรหรือเงินตรา ซึ่งจะต้องได้รับการพิจารณา โดยด่วนและลับเพื่อรักษาประโยชน์ของแผ่นดิน พระมหากษัตริย์จะทรงตราพระราชกำหนดให้ใช้บังคับเช่นพระราชบัญญัติก็ได้ ในกรณีนี้จะเห็นว่าของผมไม่เหมือนกับของกรมการ เพราะการตราพระราชกำหนดนั้นจะทำได้เฉพาะกรณีที่เป็นการกฎหมายเกี่ยวกับภาษี และกฎหมายเกี่ยวกับเงินตรา เท่านั้น เพราะจะเห็นในอดีตตามที่ท่านกรมการได้แก้ไขมาจากเหตุการณ์ ๑๔ พฤษภาคม ซึ่งเรียกว่าพฤษภาทมิฬนั้น ได้มีการตราพระราชกำหนดเพื่อ ยกโทษให้ตัวเอง ซึ่งเป็นการไม่เหมาะสม และถ้าเรามีสภา มีรัฐสภา อยู่แล้วในกรณีที่เกิดความจำเป็นเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศชาติ ตามที่ทางกรมการได้แก้ไขไปนั้น ก็น่าที่จะมีการเรียกประชุมสภา หรือวุฒิสภา ถ้าในกรณีที่ไม่มีสภาผู้แทนราษฎรอยู่นั้น ในมาตราหลัง ๆ จะเห็นว่า เราเขียนให้ว่าวุฒิสภานั้นสามารถที่จะทำการประชุมกัน และก็ลงมติอันใดอันหนึ่ง เกี่ยวกับความมั่นคง แม้กระทั่งการประกาศกฎอัยการศึก การประกาศ สงคราม ก็ถือว่าเป็นความมั่นคงของรัฐอันหนึ่ง ก็ให้อำนาจของวุฒิสภานั้น สามารถที่จะประชุมกันได้ในกรณีที่ไม่มีสภาผู้แทนราษฎร เนื่องจากการตราพระราชกำหนดนั้น การใช้พระราชกำหนดไปในทางที่ไม่ถูกต้อง หรือ จะต้องเอามาตีความกัน ท่านคงจะจำได้ว่าในสมัยที่รัฐบาลนี้มารับหน้าที่ใหม่ ๆ นั้น มีการพิจารณาพระราชกำหนดซึ่งประกาศโดยรัฐบาลก่อน และมีการพูดกันมากกว่าพระราชกำหนดนี้เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เพราะเป็นการยกโทษให้ตัวเองในกรณีที่ประพฤติน่าสงสัยด้วยกฎหมาย เพราะฉะนั้นผมถึงขอแก้ไขว่า การที่จะตราพระราชกำหนดนั้นจะต้องเป็นพระราชบัญญัติว่าด้วยเงินตรา และ

ภาวียอย่างเดีว เกียวกับความมั่นคงนั้นไม่สมควร เพราะอำนาจของคณะรัฐมนตรีก็ดี อำนาจของประธานรัฐสภาก็ดี สามารถที่จะมีการเรียกการประชุมได้อยู่แล้ว เพราะทางกรรมาธิการก็ไปแก้ไขว่า ในมาตรา ๑๕ แก้ไขในวรรคสองว่า คราพระราชกำหนดตามวรรคหนึ่งให้กระทำได้เฉพาะเมื่อคณะรัฐมนตรีเห็นว่าเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนและมีอาจหลีกเลี่ยงได้และในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๑๕ นั้นได้เขียนไว้ว่า ในกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบเร่งในอันจะรักษาความปลอดภัยของประเทศหรือความปลอดภัยของสาธารณะหรือความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ ถ้าท่านไปเปิดดูในกรณีที่มาตรา ๑๑๕ ในวรรคสามนั้น ในระหว่างอายุสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลงหรือสภาผู้แทนราษฎรถูกยุบ ให้วุฒิสภาทำหน้าที่รัฐสภาในการให้ความเห็นชอบตามวรรคหนึ่ง ซึ่งหมายถึงการประกาศสงครามหรือแม้กระทั่งการประกาศกฎอัยการศึก เป็นการรักษาความสงบภายในและภายนอกประเทศ ตรงนี้จะรับอำนาจของวุฒิสภาซึ่งนั้นได้ให้ไว้มากในเรื่องนี้ตามมาตรา ๑๑๖ และมาตรา ๑๑๗ เพราะฉะนั้นผมเห็นว่า การที่จะตราพระราชกำหนดนั้นน่าจะเป็นเฉพาะเรื่องของภาวียากร เป็นเรื่องของพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเงินตราอย่างเดีว ไม่สมควรที่จะเอาเรื่องความสงบเรียบร้อยเข้ามาพัวพัน ไม่อย่างนั้นท่านจะต้องมาตีความกันอีก ถ้าเกิดมีการรัฐประหารขึ้นมาหรือมีการทำร้ายประชาชน เพราะได้มีการกล่าวขานกันว่า ในกรณีที่จะมีการทำรัฐประหาร ในต่อไปนั้นประชาชนจะต้องออกมาต่อต้านเพื่อรักษาระบอบประชาธิปไตย เพราะกระแสการเมืองในทุกวันนี้เรายอมรับในระบบประชาธิปไตย เราไม่ยอมรับในระบบอำนาจของเผด็จการประชาธิปไตยโลกก็ไม่ยอมรับ เราไม่อยากจะให้มีการปฏิวัติรัฐประหาร เกิดขึ้นในประเทศไทยอีก เพราะฉะนั้นในตรงนี้ผมจึงเห็นว่า การตราพระราชกำหนดนั้นน่าจะเป็นพระราชกำหนดของเงินตราอย่างเดีวเพื่อไม่ต้องมาตีความกัน

และในมาตรา ๑๑๔ ในมาตรา ๑๑๕ ผมขอกราบเรียนท่านประธานขอ
อภิปรายรวมกัน เพราะมันเป็นข้อเกี่ยวเนื่อง ในมาตรา ๑๑๕ ของผมมันได้
ขอแปรญัตติไว้ ซึ่งก็มาตรงกับมาตรา ๑๑๔ ซึ่งทางคณะกรรมการได้แก้ไข
ในบางส่วน เพราะว่าในที่กรรมาธิการได้แก้ไขนั้นว่า ในกรณีที่จะประชุมจะต้อง
มีการประชุมโดยไม่ชักช้าก็ดีในการประชุมรัฐสภาคราวต่อไป คณะรัฐมนตรี
เสนอพระราชกำหนดนั้นต่อรัฐสภา เพื่อพิจารณาโดยไม่ชักช้า นี่ท่านยกเอาใน
ส่วนที่ผมขอแปรญัตติไว้มาไว้ในมาตรา ๑๑๔ แต่ของท่านก็ยังงกการที่จะออก
พระราชกำหนดการรักษาความสงบเรียบร้อย พระราชกำหนดเกี่ยวกับความ
ปลอดภัยของประเทศชาติได้ ผมเห็นว่าการประกาศกฎอัยการศึกนั้นสามารถที่
จะรักษาความปลอดภัยของประเทศชาติได้แล้ว เป็นการให้อำนาจของรัฐเข้า
มาดูแลความสงบเรียบร้อยความมั่นคง ความปลอดภัยของประเทศชาติได้
เต็มถึงร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าทางกรรมาธิการได้แก้ไขมานั้น
แต่ท่านจะให้ความปลอดภัยอยู่ผมไม่เห็นด้วย ผมจึงได้สงวนคำแปรญัตติเพื่อ
จะอภิปรายในสภานี้ขอให้ท่านสมาชิกรัฐสภาแห่งนี้ได้ให้ความเห็นคล้ายตามว่า
การตราพระราชกำหนดนั้น จะต้องเป็นเฉพาะพระราชกำหนดเกี่ยวกับ
ภายในและเงินตราเท่านั้น สำหรับพระราชกำหนดเกี่ยวกับความมั่นคงของ
ประเทศชาติผมว่าไม่น่าจะให้มีการตราพระราชกำหนดนี้ เพื่อไม่ให้เกิดกรณี
ตราพระราชกำหนด เพื่อเอาตัวเองให้พ้นผิดในการที่จะเป็นการหลีกเลี่ยง
กฎหมายต่อไป ขอบพระคุณครับ

ประธานรัฐสภา : มีกรรมาธิการแปรญัตติ ๒ ท่าน เชิญ
อาจารย์ปรีชาครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรรมาธิการ) : ท่านประธานรัฐสภา
ที่เคารพ กระผม นายปรีชา สุวรรณทัต สมาชิกพรรคประชาธิปัตย์
กรุงเทพมหานคร ในฐานะกรรมาธิการเสียงข้างน้อย โดยความเคารพต่อ

กรรมวิธีการเสี่ยงข้างมาก กระผมได้ขอสงวนในส่วนของมาตรา ๑๓๔ ในข้อความตอนท้ายไว้ดังนี้ ในกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วน อันมีอาจจะหลีกเลี่ยงได้ แต่ทั้งนี้จะต้องตราพระราชกำหนดที่เป็นการนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดอาญาจะกระทำมิได้ กระผมขอสงวนไว้เพียงประเด็นที่ฝ่ายบริหารจะใช้อำนาจออกพระราชกำหนดเฉพาะในส่วนที่เป็นการนิรโทษกรรม การกระทำอันเป็นความผิดอาญาไม่ได้ ท่านประธานที่เคารพ กระผมเห็นด้วยถึงความจำเป็นของฝ่ายบริหารที่จะต้องคงไว้ในการออกพระราชกำหนด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโครงสร้างของรัฐในปัจจุบันที่มีการพัฒนา มีความสลับซับซ้อนในการบริหารราชการแผ่นดินมากยิ่งขึ้นทวีขึ้นทุกวัน เพราะฉะนั้นจะมีเหตุผลของความจำเป็นรีบด่วน ทั้งในด้านของความมั่นคงก็ดี ในด้านเกี่ยวกับภายในการก่อกบฏ อันเป็นกิจการของรัฐ ที่มีอาจจะใช้เวลาของสภาในบางวาระบางกรณีได้ เพราะฉะนั้นอำนาจในการออกพระราชกำหนด จำเป็นต้องคงมีครับ แต่เมื่อจำเป็นต้องคงมีนั้นคงจะต้องอยู่ในขอบเขตที่มีความจำกัด ขอบเขตอะไรที่มีความจำกัดบ้างรัฐธรรมนูญได้วางหลักเกณฑ์ วางเงื่อนไขไว้แล้ว และผมเห็นด้วยทุกประการกับท่านกรรมวิธีการเสี่ยงข้างมาก ที่ยังคงบทบัญญัตินี้อยู่ เหตุผลที่ผมขอสงวนเฉพาะในส่วนเรื่องของการกระทำความผิดอาญา เพราะว่าการกระทำความผิดอาญานั้น เป็นพฤติกรรมของมนุษย์ที่ออกมาแล้วเป็นผลของผิดบทบัญญัติกฎหมายของรัฐ คือกฎหมายอาญา เป็นพฤติกรรมที่เป็นกรรม ที่เป็นความคิดแล้วกรรมที่เป็นความคิดพฤติกรรมของมนุษย์ดังกล่าวนี้ มิใช่กิจการของรัฐ ประเด็นอยู่ตรงนี้ครับ อำนาจในการออกพระราชกำหนดนั้น เป็นกิจการของรัฐที่มีความจำเป็น ผมเห็นด้วยทุกประการ แต่พฤติกรรมของมนุษย์ที่เป็นความผิดอาญานั้น มีส่วนใดบ้างที่เป็นกิจการของรัฐ เหตุผลในการออกพระราชกำหนดนั้น ก็โดยมีความจำเป็นฉุกเฉินเป็นกิจการของรัฐที่มีอาจจะหลีกเลี่ยงได้ เมื่อได้ออกพระราชกำหนดมาแล้ว จึงให้

สภาแห่งนี้มีอำนาจตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งว่า การที่ฝ่ายบริหารได้ออกพระราชกำหนดมานั้น มีความจำเป็น มีความฉุกเฉินเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐประการใด ต้องยอมรับอำนาจของรัฐสภาที่จะมีการตรวจสอบ เมื่อมีการตรวจสอบแล้วถ้าสภาผู้แทนราษฎรไม่เห็นด้วย ผลของพระราชกำหนดนั้นก็ตกไป ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญถึงการที่ออกพระราชกำหนดมาที่จะเดินไปในอนาคต เดินไปในทางภาคหน้าหุตะจะจกกลงไปแล้ว เพียงแต่ผลที่เกิดขึ้นมานั้น รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ว่าไม่กระทบถึงกิจการที่ได้กระทำไปในระหว่างที่พระราชกำหนดมีผลใช้บังคับ ท่านดูด้วยหลักการกิจการที่ได้กระทำไปแล้ว ไม่มีผลบังคับ แล้วก็แล้วไปเลย แต่ในอนาคตนั้นต้องหยุด เพราะสภาแห่งนี้ไม่ให้ความเห็นชอบ ย้อนมาถึงการกระทำความผิดในทางอาญา เมื่อออกกฎหมายนิรโทษกรรม ซึ่งเป็นพระราชกำหนดยกเลิกการกระทำความผิดที่เป็นความผิดไม่ให้เป็นการผิด สภาแห่งนี้มาตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง ไม่เห็นด้วยกับพระราชกำหนดดังกล่าว ไม่มีผลอะไรเกี่ยวกับความผิดอาญาไปแล้ว เพราะผลที่ได้รับ การนิรโทษกรรมนั้นมันเสร็จเด็ดขาดไปแล้ว เพราะความผิดอาญานั้นเป็นกรรมเดียวมันหมดไปแล้ว เห็นไหมครับจึงเกิดปัญหาที่ถกเถียงกันว่า สภาไม่ให้ความเห็นชอบ แต่ไม่มีผลกระทบประการใดประโยชน์อย่างใดครับที่สภาไม่ให้ความเห็นชอบพระราชกำหนดนิรโทษกรรมเหตุนี้ละครับ เพราะเราไปเข้าใจว่า รัฐนั้นสามารถออกพระราชกำหนดได้ทุกอย่าง ไม่ใช่ครับ อย่างอื่นออกได้ ผมเห็นด้วยอย่างยิ่งเลย จำเป็นครับ เพราะฉะนั้นในส่วนของ การนิรโทษกรรม กรรมที่เป็นความผิดอาญาต้องมาสู่กระบวนการนิรโทษกรรม โดยตราเป็นพระราชบัญญัติ เป็นอำนาจ เจตนารมณ์พื้นฐานของระบอบประชาธิปไตย เพราะอำนาจโดยแท้จริงนั้นเป็นอำนาจของรัฐสภาที่จะตรากฎหมาย เพียงแต่ที่เราแบ่งสรรอำนาจบางอย่างให้ฝ่ายบริหาร เช่นอำนาจในการออกพระราชกฤษฎีกา อำนาจในการออกพระราชกำหนด แต่ต้องมี

ขอบเขตที่จำกัด ประเด็นนี้มีความสำคัญ ว่าการกระทำความผิดอาญานั้นอย่าไปเข้าใจว่าเป็นกิจการของรัฐ มันเป็นพฤติกรรมของมนุษย์ เป็นอริยาบทของมนุษย์ที่ออกมาแล้วฝาดินความสงบเรียบร้อย เขาผิดไปแล้วนิรโทษกรรมได้ โดยต้องรัฐสภาแห่งนี้ประเด็นนี้ละครับ ท่านประธานครับ ผมจึงต้องขอสงวนไว้ด้วยเหตุด้วยผลในหลักของนิติบัญญัติ อำนาจนี้ไม่ใช่เป็นอำนาจของฝ่ายบริหาร ขอขอบพระคุณครับ

ประธานรัฐสภา : มีกรรมาธิการอีกท่านที่สงวนไว้ ประเด็นจะให้สมาชิกพูด คุณอรรถพล แล้วต่อด้วยคุณเทพ

นายอรรถพล สรสุชาติ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม อรรถพล สรสุชาติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ สมาชิกรัฐสภา ในฐานะกรรมาธิการเสียงข้างน้อย ท่านประธานที่เคารพ ผมคิดว่าในประเด็นที่ผมสงวนไว้นั้นจริง ๆ แล้วก็ไม่ต่างจากท่านสมาชิกและท่านกรรมาธิการที่ได้อภิปรายไปแล้วคือในประเด็นหลัก ที่ผมสงวนไว้ และมีความคิดเห็นแตกต่างจากทางคณะกรรมาธิการนั้นก็คงมี ๒ ประเด็นใหญ่ ๆ ประเด็นแรกก็คือว่า ในการออกพระราชกำหนดนั้นโดยส่วนตัวของกระผมเอง หลังจากที่ได้ร่วมประชุมกับคณะกรรมาธิการนั้น ก็มีความเห็นว่า จริง ๆ แล้วการออกพระราชกำหนดน่าจะทำได้ด้วยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาษีอากรหรือเงินตราเท่านั้น นั่นเป็นประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ ซึ่งผมถือว่าเป็นหลักการใหญ่ ซึ่งท่านอาจารย์ดอกเตอร์ปรีชา สุวรรณทัต ขออภัยต้องเอนามท่าน ในฐานะกรรมาธิการเสียงข้างน้อยด้วยกัน ก็ได้อธิบายต่อสภาไปแล้วในเรื่องของนิติกรรม และเรื่องของฝ่ายนิติบัญญัติในส่วนของการป้องกันการนิรโทษกรรมให้แก่บุคคลหรือคณะบุคคล ท่านประธานที่เคารพ เราคงต้องกลับมาดูว่าในมาตรานี้มัน

จริง ๆ แล้วคณะกรรมการก็ได้แก้ไข ให้เป็นไปตามหลักการของร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๔ ในร่างแรกที่เราได้ผ่านกันไปแล้วเมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ก่อนที่จะไปพิจารณาในคณะกรรมการนั้น ไม่มีเรื่องนี้อยู่ การที่จะให้ไปเพิ่มให้เป็นหลักการของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปีพุทธศักราช ๒๕๓๔ นั้น ก็คงต้องดูว่ารัฐธรรมนูญปี ๒๕๓๔ ได้บัญญัติหลักการกว้าง ๆ สำหรับการตราพระราชกำหนดนี้ว่า ให้ฝ่ายบริหารตราพระราชกำหนดขึ้นเมื่อมีเหตุจำเป็นรีบด่วน และเพื่อประโยชน์ในการบริหารราชการแผ่นดิน ท่านประธานที่เคารพ ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นหลังจากร่างพระราชกำหนดที่ถูกตราขึ้นภายหลังจากเหตุการณ์เดือนพฤษภาคมนั้น ได้สะท้อนให้เห็นว่า ในช่วงตรงนี้ หลักการของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปีพุทธศักราช ๒๕๓๔ นั้นมีช่องโหว่ ท่านประธานที่เคารพ เราคงจะจำกันได้ว่าพระราชกำหนดฉบับนั้น จริงอยู่ถ้าว่ากันตามเนื้อหาของรัฐธรรมนูญ ถ้าว่ากันตามเนื้อหาของบทพิจารณา และว่ากันตามเนื้อหาที่จริง ๆ แล้วได้มีส่วนอภิปรายกันในคณะกรรมการว่า ตรงนั้นเป็นการตราร่างพระราชกำหนดขึ้นมา หรือเป็นพระราชกำหนดที่ผ่านความเห็นชอบ โดยถูกต้องตามขั้นตอนของรัฐธรรมนูญในขณะนั้น เพื่อความปรองดอง และเพื่อยุติความขัดแย้งทั้งหลายทั้งปวง แต่ท่านประธานที่เคารพ สิ่งก็ตามมานั้นคือผลทางจิตใจที่เราจะต้องมามองกันว่า จากการกระทำหรือช่องโหว่ของกฎหมายตรงนั้น เราทำให้เกิดความรู้สึกที่อาจจะแตกแยกในสังคมตามมาอย่างไรบ้าง เรื่องอะไรก็ตามที่เกิดขึ้น ท่านประธานที่เคารพ เราในฐานะของฝ่ายนิติบัญญัติที่จะต้องมาดูกันตรงนี้ เราจะต้องมีความรู้สึก จะต้องมีการให้ความเห็นชอบ แต่ถ้าเผื่อการตราพระราชกำหนดในลักษณะที่แม้แต่ขณะนี้คณะกรรมการก็ยังบรรจุนั้น โดยอ้างถึงความสงบเรียบร้อยของชาติ การตราพระราชกำหนดเพื่อมิให้ฝ่ายบริหารสามารถออกกฎหมายและบังคับใช้

กฎหมาย โดยที่ไม่ผ่านความเห็นชอบจากนิติบัญญัติ น่าจะเป็นความชอบธรรมที่สุด ในสายตาของกระผม กฎหมายทุกฉบับไม่ว่าจะมีความเร่งรีบและเร่งร้อนอย่างไร ถ้าเผื่อเรามีการประชุมกันอยู่ ณ ที่นี้ เรามีการพูดคุยกันได้ ถ้าเผื่อรัฐบาลเองนั้น หรือฝ่ายบริหารต้องการที่จะเสนอพระราชบัญญัติในลักษณะที่รีบด่วน ก็ย่อมมีความชอบที่จะขอร้องต่อสภา ไม่ว่าจะเป็นการเปิดประชุมสมัยวิสามัญ ถ้าเผื่อไม่อยู่ในสมัยประชุม หรือการเสนอเป็นเรื่องด่วนที่จะให้ท่านประธานหารือกับท่านสมาชิกเพื่อขออนุญาตพิจารณา ก่อน เพราะว่าเป็นผลต่อการบริหารบ้านเมือง ผมเชื่อว่าตรงนี้มีสมาชิกทั้งสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภานั้นพอจะรับได้ในเรื่องของความจำเป็น ในเรื่องของการบริหารบ้านเมือง แต่ท่านประธานที่เคารพ อดีตที่ผ่านมาเป็นการสะท้อนให้เห็นว่า ถ้าเผื่อท่านผ่านกฎหมายที่มีสภาพเป็นกฎหมายสมบูรณ์ โดยไม่ผ่านการกลั่นกรองจากฝ่ายนิติบัญญัติในเบื้องต้นนั้น จะนำมาซึ่งความเคลือบแคลงสงสัย และจนวันนี้ก็ยังเป็นคำถามร้าย ที่เราจะต้องจำไว้ และจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ของการเมืองไทย ผมคงไม่อยากจะไปฟันฝอยหาตะเข็บมากไปกว่านั้น ความจริงร่างพระราชกำหนดก็อยู่ในมือ แต่ว่าคงจะไม่อยากที่จะลงไปรายละเอียดที่จะพูดถึง ว่าความผิดพลาดของพระราชกำหนดนั้นมีอะไรบ้าง กระผมขอเรียนย้ำตรงนี้ท่านประธานครับ ว่าหลักการของมาตรา ๑๙๕ ที่คณะกรรมการได้แก้ไขมานั้น ผมยังยืนยันยืนยันว่า ถ้าเผื่อเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาก็คงคล้ายกับที่อาจารย์ปรีชาได้พูดไปแล้วนั้น มันมีผลต่อเนื่อง มันมีผลต่อเนื่องไม่ใช่เฉพาะเพียงพระราชกำหนดฉบับที่ออกมา มันมีผลต่อเนื่องต่อกฎหมายอื่น ๆ ที่อาจจะมีการฟ้องร้องดำเนินคดีตามมา ท่านประธานต้องเห็นครับ ว่าผลของการพิจารณาคดี เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา อาจจะเป็นประมาณสัปดาห์หนึ่งถึง ๒ สัปดาห์ศาลพิพากษายกฟ้องในเรื่องผู้ที่เสียหายนั้นได้ร้องเรียนภายหลังจากเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ เรื่อง

ของคำพิพากษาที่ใช้กล่าวอ้างตรงนั้น ก็คือว่ามีพระราชกำหนดนิรโทษกรรม ซึ่งผ่านพ้นกันไปหมดแล้ว เพราะฉะนั้นญาติของผู้เสียหายไม่ว่าจะทำอย่างไร ก็ไม่สามารถที่จะเรียกร้องให้พิจารณาความเป็นคดี ต่อผู้ที่ก่อให้เกิดความไม่สงบ ในขณะนั้นได้ ท่านประธานที่เคารพ ผมอยากจะเน้นตรงที่ว่าในเรื่องของการปกครอง รัฐจริงอยู่ครับ เราอาจจะพูดกันว่าทุกวันนี้ รัฐนั้นเป็นประชาธิปไตย ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เรามาจากการเลือกตั้ง คงไม่มีใครที่จะไปออกพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมในลักษณะนั้น แต่ท่านประธานครับ เราเขียนร่างรัฐธรรมนูญเพื่อเป็นหลักการเพื่ออนาคตของทุกคน ที่จะต้องติดตามอดีตกรรมเป็นสิ่งที่เราต้องจำ แล้วก็อนาคตนั้นเป็นเรื่องที่เราจะต้องแก้ไข ผมขอเรียนฝากไว้ ตรงสุดท้ายที่ว่ากฎหมายที่มีความจำเป็นเร่งด่วน และน่าจะเป็นอำนาจของฝ่ายบริหารที่แท้จริงนั้น จริง ๆ แล้วน่าจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับภาษีอากร หรือเงินตรา เรามีพระราชบัญญัติเงินเดือนครับ ถึงทุกวันนี้เรากียังมีปัญหา เมื่อวานก็พิจารณาไม่เสร็จ เราเห็นว่าพี่น้องข้าราชการเองก็ดี หรือผู้ที่จะมีผลกระทบต่อพระราชบัญญัติเงินเดือนครั้งนี้ที่นั่งรอคอยกันอยู่นานก็มี ถ้าเพื่อเป็นการตราพระราชกำหนดที่ชอบธรรม และมีหลักการที่แน่นอน การรอคอยการพิจารณาก็อาจจะไม่จำเป็นที่จะต้องถึงทุกวันนี้ และมีผลในด้านของการบริหารแล้วความรู้สึกรของข้าราชการโดยรวม ผมขอเรียนฝากไว้ว่า ๒ หลักการใหญ่ ๆ เท่านั้นเองท่านประธาน ที่ผมมีความเห็นที่แตกต่างกับคณะกรรมการฯ ผมขอเรียนฝากว่า อย่างบอกว่าสิ่งที่ผ่านไปในนั้นมันเป็นเพียงครั้งเดียว เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นครั้งเดียว แต่นั่นคือช่องโหว่ของรัฐธรรมนูญ ช่วยกันแก้ไขตรงนี้เถอะครับท่านประธาน ผมอยากเรียนเสนอว่าหลักการที่จะไม่ให้พระราชกำหนดนั้นเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของการปกครอง และผลที่จะกระทบต่อประชาชนโดยรวมที่มีผลมาจากการปกครอง หรือการนิรโทษกรรมนั้น มันมีมากมายมหาศาล ขอให้ได้ช่วยกันพิจารณาในจุดนี้ด้วย ขอกราบขอบพระคุณท่านประธานครับ

ประธานรัฐสภา : คุณเทพ แล้วจะต่อด้วยคุณถั่วทองครับ
ผู้แปรญัตติ

ร้อยโท เทพ ไสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ศรีสะเกษ) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผม เทพ ไสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดศรีสะเกษ พรรคพลังธรรม ในฐานะสมาชิกรัฐสภา กระผมได้
แปรญัตติในมาตรา ๑๑๔ โดยยึดหลักการและเหตุผลคล้ายคลึงกับท่านสมาชิก
ผู้ทรงเกียรติที่ได้ให้อภิปรายไปก่อนหน้านี้ โดยกระผมเห็นว่ากรณีที่เราควรจะ
อนุญาตให้ฝ่ายบริหารออกพระราชกำหนดได้นั้น ควรจะกำจัดวงให้แคบเข้า
กรณีฉุกเฉินที่กรรมการได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๔ กระผมคิดว่าเป็นหลักการ
และเหตุผลที่กว้าง กว้างเกินกว่าที่เราจะรับได้ในสังคมในปัจจุบัน และ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมอนาคตที่มองไปข้างหน้า กระผมเห็นว่าคณะ
กรรมการเองก็ได้คำนึงถึงหลักการและเหตุผล กระผมได้แปรญัตติไว้
โดยท่านไปบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑๕ แต่สิ่งที่กระผมต้องสงวนความเห็นเพื่อมา
กราบเรียนต่อท่านประธานผ่านไปยังท่านประธานคณะกรรมการ และพี่น้อง
ประชาชนที่ติดตามการถ่ายทอดอยู่ในขณะนี้ ก็คือว่ากระผมต้องการอยากให้มี
มีเจตนาารมณ์เพียงประการเดียว หรือแคบที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในการที่จะ
ออกพระราชกำหนด กระผมไม่เห็นด้วยที่คณะกรรมการยังคงที่จะให้มีการ
ออกพระราชกำหนดในกรณีฉุกเฉิน ซึ่งกระผมกราบเรียนท่านประธานให้ทราบ
เหมือนกับเพื่อนสมาชิกคนอื่น ๆ ได้ว่า เท่าที่ผ่านมาั้น กรณีฉุกเฉินที่เป็น
มูลเหตุให้มีการออกพระราชกำหนดในประเทศของเรานั้น จะเป็นมูลเหตุ
มาจากทางการเมืองทั้งสิ้น กระผมไม่อยากจะยกตัวอย่างเหตุการณ์ที่เพิ่ง
เกิดขึ้น แต่สิ่งหนึ่งที่พวกเราต้องหยิบยกมาพูด ก็คือความสับสนที่เกิดขึ้นจาก
มีการได้ใช้พระราชกำหนดฉบับนั้นไปแล้ว ได้มีการตีความโดยคณะตุลาการ
รัฐธรรมนูญ ได้มีการพูดถึงขนาดว่าที่คณะรัฐมนตรีเห็นชอบให้มีการประกาศ

พระราชกำหนดนั้น จริง ๆ แล้วคณะรัฐมนตรีคือใคร มีการมานั่งประชุมกันหรือเปล่า หรือมีการเอาจดหมายไปหาความเห็นแต่ละคนนอกที่ประชุม สิ่งเหล่านี้ได้เคยเกิดขึ้นมา และมีคนมาอ้างบอกว่า จริง ๆ แล้วเป็นประโยชน์สำหรับทุกคนในเหตุการณ์นั้น เพราะคนที่ถูกกล่าวหาว่าทำลายทรัพย์สินของราชการก็ได้รับนิรโทษกรรมไปด้วย เท่ากับว่า คนที่สั่งปราบปรามกับคนที่ถูกปราบปรามได้ประโยชน์จากมาตรานี้ไปด้วย ซึ่งกระผมเห็นว่าไม่ถูกต้อง เพราะคนปราบปรามนั้นย่อมจะมีโทษในทางอาญา ย่อมจะไม่มีสิทธิที่จะได้รับการนิรโทษกรรม ตรงนี้แหละครับท่านประธาน กระผมจึงกราบเรียนว่า ในยุคปัจจุบันเรารอรับว่า มูลเหตุทางการเมืองนั้น ไม่น่าจะมีความหมายสำคัญพอที่จะมีการออกพระราชกำหนดได้ กระผมกราบเรียนว่า ชื่นชมกับคณะกรรมการวิสามัญชุดนี้ในหลายเรื่อง สิ่งที่ท่านมองไปข้างหน้า สิ่งที่ท่านมองในปัจจุบันนั้น เป็นสิ่งที่กระผมเห็นพ้องในหลายมาตรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระผมอยากกราบเรียนว่า ท่านประธานคณะกรรมการวิสามัญต้องกราบเรียนท่านประธานจารึกชื่อท่านไว้ในที่นี้ก็คือ ท่านประจวบไชยสาส์น ว่าท่านเป็นผู้ที่มองเห็นเจตนารมณ์ที่ชัดเจนของประชาชนในหลายเรื่อง ท่านได้บัญญัติมาตราหลายมาตราที่กระผมคิดว่า เมื่อถึงมาตรานั้น ก็คงจะได้กล่าวสดุดีกันอีก เช่น มาตรา ๑๕๘ มาตรา ๑๕๙ ที่มองเจตนารมณ์ของประชาชนว่า ถึงยุคที่เขาจะต้องตัดสินใจด้วยตัวเขาเองในเรื่องนี้ ก็เช่นกัน ผมคิดว่าท่านควรจะได้มองด้วยเจตนารมณ์เช่นเดียวกันเจตนารมณ์ที่มองว่า เศรษฐกิจเป็นตัวกำหนด เศรษฐกิจเป็นสิ่งที่จะต้องตัดสินใจว่ารัฐบาลมีความชอบธรรมที่จะออกพระราชกำหนด ซึ่งจะโยงไปเป็นพระราชบัญญัติต่อไป นั่นอย่างถูกเงินได้หรือไม่ นั่นหมายถึงสิ่งที่กระผมแปรพฤติไว้คือว่า กรณีเกี่ยวกับภาษีอากร และเงินตราเท่านั้นที่รัฐบาลมีความชอบธรรมที่จะออกเป็นพระราชกำหนด ท่านประธานที่เคารพ ประเทศของเราในขณะนี้กำลังจะเข้า

เป็นสมาชิกองค์การค้าโลก เรามีพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับที่ค้างอยู่ เมื่อวานนี้ผมทราบว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ต้องถอนพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับนั้นออกไป เรามีพันธะสัญญาที่จะต้องออกพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับนั้น เพื่อให้ทันวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๓๘ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ต้องถอน เพราะฝ่ายค้านบอกว่า มีเวลาน้อยในการพิจารณา แต่ถ้าเผื่อว่าเรามีข้อกำหนดที่ชัดเจน และมีเจตนารมณ์ตามร่างของรัฐธรรมนูญ มันเห็นแนวปฏิบัติอยู่แล้วว่ารัฐบาลไม่จำเป็นต้องรีบร้อน เพราะในช่วงปิดสมัยประชุมรัฐบาลสามารถออกเป็นพระราชกำหนดทั้ง ๒ ฉบับนั้น แล้วประกาศใช้ไป เปิดสมัยประชุมต่อไป เอามาเสนอเป็นพระราชบัญญัติก็ยอมได้ เพราะนั่นมีเหตุผลสมควรว่าประเทศไทยจะถลำถึงประเทศอื่นไม่ได้ เราจะต้องเข้าเป็นประเทศสมาชิกในฐานะผู้ก่อตั้งในองค์การนั้น เพื่อสิทธิอันชอบธรรมของพี่น้องประชาชนรัฐบาลมีสิทธิ มีเหตุผลที่จะอ้าง ท่านประธานครับ กระผมจึงเห็นว่า ผมชื่นชมคณะกรรมการธิการในหลายเรื่อง แต่วันนี้ผมเห็นจะต้องบอกว่า เมื่อคำนึงถึงมาตรา ๑๗๔ ที่ท่านร่างมา ท่านยังมองเหตุการณ์ประเทศไทยไปย้อนยุคถึงพุทธศักราช ๒๕๑๖ มาตรา ๑๘๘ มาตรา ๑๘๘ ท่านขึ้นมาจากคลอง และก้าวหน้าไป ๒๐ - ๓๐ ปี เพราะเกษมมีบัญญัติไว้ใน พ.ศ. ๒๕๑๑ แต่หลังจากนั้นมาเราไม่มีบัญญัติ ท่านมาบัญญัติเพิ่มก็แสดงว่า เราก้าวขึ้นมาจากคลอง และเดินก้าวหน้าไป ๓๐ - ๔๐ ปี แต่มาตรานี้ยังเป็นเหตุการณ์ย้อนยุคไปถึงปี ๒๕๑๔ ปี ๒๕๑๕ ที่ความขัดแย้งทางการเมืองมีอยู่สูงการปะทะกันมีอยู่มาก นิสิต นักศึกษายังไปชุมนุมที่ลานโพธิ์ ยังไปเดินขบวนเรียกร้อง แต่ปัจจุบันนี้นิสิต นักศึกษากลับเข้าคิลาโก้เชค มีการจัดงานปาร์ตี้ (Party) เลี้ยงสังสรรค์ไม่รู้แม้กระทั่งคำว่า ชุมนุมทางการเมืองคืออะไร แต่ท่านยังเอามาตรานั้นมาบัญญัติไว้อยู่ ผมขอกราบเรียนว่า ย้อนยุคมากเกินไป ขอกราบขอบคุณครับ

ประธานรัฐสภา : คุณถ้ำทอง แล้วต่อด้วยอาจารย์ธรรมบุญครับ

แปรญัตติไว้

นายถ้ำทอง พิลาสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครราชสีมา) :
 กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นายถ้ำทอง พิลาสมบัติ สมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา พรรคชาติพัฒนา ในฐานะสมาชิกรัฐสภา
 ท่านประธานที่เคารพ ก่อนอื่นกระผมต้องขออนุญาตท่านประธานได้อ่าน
 ข้อความที่กระผมคัดเปรียบเทียบของรัฐบาล เพื่อเป็นแนวในการชี้แจง
 เหตุผลในของคณะกรรมการเขียนไว้ว่า ในกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็น
 รีบด่วนในอันจะรักษาความปลอดภัยของประเทศ หรือความปลอดภัยสาธารณะ
 หรือความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ
 กระผมขอแก้ไขข้อความแปรญัตติเป็นดังนี้ ถ้ามีความจำเป็นต้องมีกฎหมาย
 เกี่ยวด้วยภาษีอากรหรือเงินตรา ซึ่งจำเป็นจะต้องได้รับการพิจารณาโดยด่วน
 และเพื่อรักษาประโยชน์ของแผ่นดิน พระมหากษัตริย์จะทรงตราพระราชกำหนด
 ให้ใช้บังคับเช่นพระราชบัญญัติได้ ท่านประธานที่เคารพ ที่กระผมขอแปรญัตติ
 ในลักษณะนี้เพื่อบัญญัติให้แคบเข้า กระผมอยากจะกราบเรียนว่า ในร่างของ
 คณะกรรมาการนั้นพูดถึงความปลอดภัยสาธารณะ พูดถึงความมั่นคง
 เศรษฐกิจมั่นคงกว้างเหลือเกินท่านประธาน เพราะว่าเศรษฐกิจนี้มองข้างซ้าย
 ข้างขวา ข้างหน้า ข้างบน หมายถึงเศรษฐกิจ ปိုးไรที่เป็นเรื่องของ
 เศรษฐกิจแทบจะทั้งสิ้น ในอดีตที่ผ่านมา ข้อความก้อยู่ในลักษณะนี้ ผู้บริหาร
 ประเทศสามารถที่จะหยิบเอาความมั่นคง หยิบเอาเรื่องก่อเหตุความวุ่นวาย
 ต่าง ๆ มาตราเป็นพระราชกำหนด แม้กระทั่งนิรโทษกรรมกับผู้กระทำการใน
 การรักษาดามพระราชกำหนดนั้น เพราะฉะนั้นมันกว้างเหลือเกิน กระผมเห็น
 ว่าในยุคนี้เป็นยุคที่เป็นประชาธิปไตย เรามีสภาผู้แทนราษฎร เรามีวุฒิสภาที่
 จะพิจารณาปัญหาของชาติ ของบ้านของเมืองโดยด่วนอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น
 เพื่อที่จะให้แคบเข้า ในกรณีที่น่าจะเป็นจริง ๆ ก็คือ กรณีเรื่องเกี่ยวกับเงินตรา

เกี่ยวกับภาษีอากร ซึ่งเป็นรายได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่รัฐบาลจะต้องรับแก้ไข โดยเร่งด่วน หากชักช้าอาจจะเสียโอกาส หรืออาจจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวงของชาติ ของบ้านของเมือง เพราะฉะนั้นจำเป็นจะต้องดำเนินการบางอย่าง อาจจะต้องเป็นความลับที่จะต้องแก้ไขโดยเร่งด่วน เพราะฉะนั้นในเรื่องอย่างนี้จึงจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องตราเป็นพระราชกำหนด ท่านประธานที่เคารพ ถ้าเราจะพูดให้แคบเข้าและชัดเจน ผมอยากจะกราบเรียนว่า ในกรณีใด ๆ เกี่ยวกับความสงบ ความมั่นคงต่าง ๆ ที่เราจะต้องพูดกันในสภา ซึ่งเราดำเนินการอยู่แล้วนั้น ผมเห็นว่าเราไม่มีความจำเป็นจะต้องตราเป็นพระราชกำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้บริหารประเทศฉวยโอกาสในการดำเนินการเพื่อความมั่นคงของตัวเอง มากกว่าที่จะดำเนินการเพื่อความมั่นคงของชาติ ของบ้านของเมือง เพราะฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่า เอาเฉพาะเกี่ยวกับการเงินเท่านั้น เพื่อที่จะให้แคบเข้าและชัดเจน ขอบพระคุณมากครับ

ประธานรัฐสภา : อาจารย์ธรรมบุญ แล้วต่อด้วยคุณสุวโรช ซึ่งแปรญัตติไว้

นายธรรมบุญ ถัดพลี สมาชิกวุฒิสภา : ขอบพระคุณ ท่านประธานที่เคารพ กระผม ธรรมบุญ ถัดพลี สมาชิกวุฒิสภา ทำหน้าที่สมาชิกวุฒิสภา เหตุผลที่กระผมขอแปรญัตติในมาตรานี้โดย ประการแรก จากที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายได้ฟังท่านสมาชิกที่ได้ขอแปรญัตติไป และสงวนแล้วได้อภิปรายไป ซึ่งเดี๋ยวกระผมจะได้กราบเรียนให้ทราบว่า มีเหตุผลเกี่ยวข้องต่อเนื่องกันอย่างไร อย่างไรก็ตามผมขอความกรุณาท่านประธานที่เคารพ อ่านข้อความที่กระผมขอแปรไว้ดังนี้ ตัวพระราชบัญญัติเดิม ของ รัฐธรรมนูญเดิม มาตรา ๑๓๕ ในกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ หรือความปลอดภัยสาธารณะ หรือ

ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ พระมหากษัตริย์จะทรงตราพระราชกำหนดให้ใช้บังคับ ดังเช่นพระราชบัญญัติ ก็ได้ ในเรื่องนี้เมื่อก่อนเราใช้แบบนี้ตลอดมาไม่ค่อยมีปัญหาอะไรมาก ทุกคนก็เข้าใจว่าเป็นพระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ หรือเป็นเรื่องที่รัฐบาล ได้ถวายพระราชอำนาจขึ้นไป เพราะไม่ค่อยมีใครจะคิดเห็นอะไรมาก โดยเฉพาะในเรื่องพระราชอำนาจนี้มีอยู่ในหลายที่ ในหลายเรื่อง บางเรื่อง ก็มีความเหมาะสมอย่างยิ่ง แต่ในเรื่องนี้กระผมได้พิจารณาแล้วในปัจจุบัน จากเหตุผลที่สมาชิกผู้มีความคิดได้อภิปรายไปเมื่อ ก็ เห็นได้ว่ามีความ ไม่เหมาะสมเกิดขึ้นอยู่เนืองนิจประการแล้ว ในเรื่องของการออกพระราช กำหนด

ประการแรก ในเรื่องของการออกกฎหมายจะเถียงกันอยู่ เหมือนกันว่า เหตุผลความจำเป็นเพื่อภาวียากร ความมั่นคง หรืออะไรต่าง ๆ นั้นสมควรไหม และเหตุผลเกี่ยวกับเงื่อนไขที่จะต้องรีบด่วน ความจริงหรือไม่จริง เหตุผลเกี่ยวกับบุคคลที่ขอออกพระราชกำหนด ถ้าเป็น ตัวคนที่ทำผิดเอง ปฏิบัติรัฐประหารมาแล้วมาขอนิติโทษกรรมเองสมควรไหม อะไรต่าง ๆ ซึ่งเมื่อก่อนไม่มีปัญหาดังนี้ ใครที่เขาทำปฏิบัติ สำเร็จ เขาก็ ออกพระราชกำหนดนิติโทษกรรมตัวเองได้ทุกคราว ไม่มี ใครต่อล้อต่อเถียง เพราะเป็นของแน่ เมื่อเขาสำเร็จเขาเป็นรัฐบาล เขาก็มีสิทธิที่จะออกมา เพื่อคุ้มครองตัวเองได้ พวกที่ไม่สำเร็จสิครับ อย่างแ่ดออกอะไรไม่เลย เข้าไปในคุกก็ยังออกไม่ได้ ต้องเข้าคุกไปตามระเบียบ เพราะฉะนั้นอันนี้เป็น เรื่องที่เหมาะสม แต่ในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่ามีความพยายามออกมา ในหลายรูปแบบ บางครั้งไม่เป็นไปตามวิถีทางประชาธิปไตย พยายามสร้าง เงื่อนไขขึ้นมาโดยยกเอาเรื่องเหล่านี้ขึ้นมาปลุกปั่น ทำให้เกิดความปั่นป่วน ความสับสน ไม่ใช่แต่ในวงการของประชาชนทั่วไป แม้แต่ในวงการ

นักวิชาการทางรัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ หรือแม้แต่ผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมาย ก็คล้อยตามไปบ้างเหมือนกัน เพราะฉะนั้นทำให้เป็นระคายเคือง เบื้องพระยุคลบาทเหมือนกัน ถ้าท่านอ่านตามอย่าง ที่กระผมอ่านเมื่อที่นี่ พระมหากษัตริย์จะทรงตราพระราชกำหนดขึ้นมาก็ได้ ท่านจะทรงตราก็ได้ กลายเป็นเรื่อง พระมหากษัตริย์ทรงตรา จะทรงตราก็ได้ ไม่ทรงตราก็ได้ อันนั้น ฟังดูแล้วมันก็ดูอย่างไรอยู่ เพราะฉะนั้นกระผมถึงได้ขอแปรญัตติเป็นว่า ในกรณีฉุกเฉินต่าง ๆ ที่ว่านั้น นายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของ คณะรัฐมนตรีจะกราบบังคมทูลพระมหากษัตริย์ เพื่อทรงตราพระราชกำหนด ให้ใช้บังคับดังเช่นพระราชบัญญัติก็ได้ อันนี้ชัดไปเลยตามขั้นตอนที่ถูกต้องตามความเป็นจริง ตาสี ตาสางจะอ่าน ปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตทางนิติศาสตร์ จะอ่าน ท่านประธานรัฐสภาคนนี้ หรือใครก็ตามจะอ่าน ก็ต้องเข้าใจได้ ว่าเป็นเรื่องของนายกรัฐมนตรีนั่นเอง แล้วก็โดยความเห็นชอบของ คณะรัฐมนตรี กราบบังคมทูลพระมหากษัตริย์เพื่อทรงตราพระราชกำหนด เพราะฉะนั้นจะมี เหตุผลหรือไม่มีเหตุผล จะเกี่ยวกับบุคคล จะเกี่ยวกับ เรื่องเวลา จะเกี่ยวกับอะไรอย่างที่ท่านสมาชิกรัฐสภาผู้มีเกียรติ ที่ได้อภิปรายไปหลาย เรื่องในเมื่อที่นี่ หลายคนพยายามจะให้รัฐสภาในที่นี้ เห็นด้วยในหลาย เหตุผล ล้วนแต่ประดังมารวมกันอยู่ตรงนี้ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้เป็นที่ ระคายเคือง เบื้องพระยุคลบาทโดยไม่สมควร ก็ให้ตรงไปตรงมาเสีย ในเรื่องนี้ว่า เป็นเรื่องของนายกรัฐมนตรีนะ เป็นเรื่องของฝ่ายบริหารนะ และโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีนะ ที่ได้ทำความกราบบังคมทูลขึ้นไป มิใช่พระมหากษัตริย์จะทรงตราพระราชกำหนดไปเองก็ได้ โดยพระองค์ ทรงตรา แต่ว่าจากพวกนี้ต่างหาก จะมีเหตุผลอะไรท่านก็ไปว่ากันเอง ไปนั้นกันเองก่อนจะไปถึงพระเนตร พระกรรณ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ได้ เรียนไปยังประธานคณะกรรมการ ซึ่งความจริงมีกรรมการหลายท่าน

เห็นด้วยในเรื่องนี้ แต่เนื่องจากว่าในการแก้ครั้งนี้เป็นเฉพาะมาตรา
ซึ่งมีเอกภาพอำนาจนี้นั้นอยู่ในที่อื่นอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งอยู่ในหมวด ๒ ใน
เรื่องของพระมหากษัตริย์ ซึ่งเป็นส่วนอื่นที่ไม่ได้นำขึ้นมาแก้ไขในคราวนี้
เพราะฉะนั้นกรรมาธิการก็บอกว่าถ้าอย่างไร ก็ให้อภิปรายไว้เป็นบันทึกเป็น
หลักฐานไว้ ถ้าในคราวหน้าที่มีแก้รัฐธรรมนูญกันอีก ซึ่งผมเชื่อว่าคงมีการ
แก้กันอีกต่อ ๆ ไปเรื่อย ความว่าโลกาภิวัตน์หรือโลกาภิวัตอะไรก็แล้วแต่
ก็แล้วแต่สร้างกันขึ้นมา ก็คงจะต้องแก้กันไปอีก ก็เอาไว้ไปแก้ทีเดียว
ทั้งฉบับ เพราะฉะนั้นในกรณีนี้กระผมก็กราบเรียนขอให้ประชุมได้รับทราบ
แล้วก็คิดว่าคงไม่จำเป็นต้องขอมติในกรณีของกระผม ขอบพระคุณครับ

ประธานรัฐสภา : หมายความว่าจะถอนใช้ไหม

นายธรรมบุญ ถัดพลี สมาชิกวุฒิสภา : ไม่ถอนครับ ขอไว้บันทึก
ไว้แต่ไม่ต้องขอมติครับ ท่านประธานก็ทราบแล้วท่านทำเป็นไม่ว่าไม่ชี้เอง

ประธานรัฐสภา : คุณสุวโรช เชิญครับ

นายสุวโรช พะลัง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ชุมพร) :
กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม
นายสุวโรช พะลัง สมาชิกรัฐสภา จากพรรคประชาธิปัตย์ จังหวัดชุมพร ผม
ขอกราบขอบพระคุณท่านประธาน ที่ได้ให้โอกาสผมลุกขึ้นมาชี้แจงแสดงเหตุผล
การที่ผมได้ขอสงวนคำแปรญัตติเกี่ยวกับมาตรา ๑๖๔ นี้ ท่านประธานที่เคารพ
ในหลักการ เหตุผลในร่างเดิมของมาตรา ๑๖๔ ที่ทางสมาชิกรัฐสภาแห่งนี้ได้
รับหลักการนั้น ก็เป็นที่ประจักษ์อย่างชัดเจนแล้วว่า ในร่างที่รับหลักการใน
มาตรา ๑๖๔ ที่ได้รับหลักการในรัฐสภานี้ก็ตรงกับในมาตรา ๑๖๒ ของกฎหมาย
รัฐธรรมนูญ ปี ๒๕๓๔ แต่ในชั้นกรรมาธิการนั้น ทางคณะกรรมการก็ได้มี
การปรับปรุงและกล่าวดำเนินเรียงร้อยคำบางประการ เพื่อให้เกิดความ
สมบูรณ์ขึ้นเท่านั้นเอง แต่ในข้อสาระสำคัญทั้งหมดที่ปรากฏในร่างแปรญัตตินั้น

ที่กรรมการได้เพิ่มเติมขึ้นมาใหม่นี้ก็ไม่ได้คิดเขียนไปจากมาตรา ๑๗๒ แต่
 อย่างไรก็ดี สำหรับผลพวงหรือปัญหาที่เกิดขึ้นจากกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๒
 ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๔ ก็ดีหรือที่ปรากฏในร่างที่ทาง
 กรรมการได้เสนอในที่ประชุมรัฐสภาในมาตรา ๑๖๔ แห่งนี้ก็ดี ก็ล้วนแล้ว
 แต่มีข้อสาระสำคัญที่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นท่านสมาชิกรัฐสภาหลายท่านก็ได้
 ถือโอกาสชี้แจงแสดงเหตุผลไปบ้างพอสมควรแล้ว กระผมเองก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้
 ขอสงวนขอแปรญัตติข้อความในมาตรา ๑๖๔ ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญที่ได้
 รับหลักการไว้ทั้งมาตรา ซึ่งหลักการเหตุผลนั้นส่วนหนึ่งที่สมาชิกรัฐสภาได้
 เรียนชี้แจงต่อท่านประธานไปแล้วนั้นก็คือเหตุผลส่วนหนึ่ง แต่อีกเหตุผล
 ส่วนหนึ่งที่ผมอยากจะขอถือโอกาสนี้หยิบยกมา เพื่อประกอบเหตุผลในการที่ผม
 ขอเสนอขอแปรญัตติในมาตรา ๑๖๔ ทั้งหมดนี้ ท่านประธานที่เคารพ เราก็
 ต้องยอมรับความจริงว่า อุบัติเหตุหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วง ๑๗ พฤษภาคม
 ๒๕๖๕ นั้น อาจจะบอกได้ว่าอีกหลายสิบปีหรือไม่อาจเกิดขึ้นได้เลย หรือใน
 ปีหน้าหรือในเมื่อไรก็อาจจะเกิดขึ้นได้ เราไม่มีใครคาดคิดกันได้หรือครับ
 ผมเข้าใจเจตนาดีของคณะกรรมการ ว่าการที่ท่านร่างขึ้นมาตรานี้ ก็เพื่อที่
 ท่านได้เห็นแล้วว่า เหตุการณ์ที่เกิดในช่วงพฤษภาคมนั้นเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น
 ซึ่งน้อยครั้งนักที่จะเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้น แต่ในขณะที่เดียวกันท่านประธาน
 เราก็ต้องยอมรับความจริงเช่นเดียวกันว่าในอดีตที่ผ่านมาขึ้น ไม่ว่าจะ เป็น
 ๑๔ ตุลาคม ๒๕๖๖ ๖ ตุลาคม ๒๕๖๕ ก็ดี หรือ ๑๗ พฤษภาคม ก็ดี ก็ล้วนแล้วแต่
 เป็นเหตุการณ์ที่เราไม่ได้คาดคิดมาทั้งสิ้น แต่เนื่องจากเราไม่ได้มาพิจารณา
 ดูตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทให้ตี เราเปิดช่องเราให้
 โอกาสครั้งนี้ และในที่สุดการสูญเสียชีวิตทรัพย์สินของพี่น้องประชาชนทั้ง
 ส่วนตัวและทางราชการก็เกิดขึ้น และจนกระทั่งเดี๋ยวนี้เห็นไหมครับ ผู้ที่
 รับผิดชอบทางคดีอาญาก็ดี ผู้รับผิดชอบทางคดีแพ่งก็ดี ชีวิตของเพื่อนมนุษย์

ชีวิตของพี่น้องร่วมชาติเราสูญเสียมาที่ร้อยคน ก็พันคนครบท่านประธาน ชีวิตของคนเหล่านั้นเขามีค่าไหมครับในสังคม ถ้าเป็นญาติเป็นพี่น้องของพวกเรา ถ้าเป็นญาติเป็นพี่น้องของท่านประธาน ท่านประธานจะมีความรู้สึกอย่างไรในเรื่องเหล่านี้ ชีวิตของคนเหล่านั้นเขาตายไป บางคนในขณะนี้ก็ยังไม่สามารถที่จะหาได้เลยว่าเขายู่ที่ไหน ปัญหาเกิดขึ้นที่เป็นผลพวงเกี่ยวกับการจัดการทรัพย์สินมรดก การจัดการทรัพย์สินก็ยังคงคาราคาซังอยู่จนกระทั่งปัจจุบันนี้ เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นยังไม่ได้เข้าในข้อกำหนด ในเงื่อนไขของประมวลกฎหมายแพ่งในกรณีที่จะทำให้เป็นคนสาบสูญก็ตั้งสิ่งตรงนี้แหละครับ ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นนั้น ใครเป็นผู้รับผิดชอบครบท่านประธาน แล้วผู้ที่ทำให้คนเหล่านั้นต้องสูญเสียทั้งชีวิตทั้งทรัพย์สิน เคียวนี่ก็ได้รับนิรโทษกรรมไปแล้วใช่ไหมครับ ซึ่งตรงนี้ผมคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญมากครบท่านประธาน ที่เราจะปล่อยปละละเลย เราจะไม่หยิบยกเรื่องดังกล่าวนี้ขึ้นมาพูดในสมาชิกวุฒิสภาครั้งนี้ ผมคิดว่าไม่ได้แล้ว เพราะนี่คือประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้น แต่เราจะต้องพูดกันเพื่อให้เห็นเป็นประจักษ์ว่า ในอนาคตนั้นเราไม่ต้องการให้เกิดขึ้นอีก ท่านประธานที่เคารพ พระราชกำหนดนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิด เนื่องในการชุมนุมระหว่างวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ถึงวัน ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ได้มีการออกพระราชกำหนดกันอย่างชัดเจนท่านประธาน ในรายละเอียดเหตุผลของการออกพระราชกำหนดก็ได้พูดไว้อย่างชัดเจนว่า เหตุการณ์ได้ถูกลามจนทำให้การกระทำที่เป็นความผิดเป็นอันตรายต่อชีวิตและร่างกายของบุคคลและความเสียหายแก่ทรัพย์สิน รวมทั้งมีการปะทะกันระหว่างผู้ชุมนุมกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ จึงสมควรให้มีการนิรโทษกรรมแก่บุคคลที่ได้กระทำ หรือเกี่ยวเนื่องกับการกระทำดังกล่าวและได้มีการออกเป็นพระราชกำหนด มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ ในมาตรา ๓ ครบท่านประธาน ได้มีการพูดไว้อย่างชัดเจนว่า บรรดาการกระทำทั้งหลายทั้งสิ้นของบุคคลที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการชุมนุม ระหว่าง

วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๓๕ และได้กระทำในระหว่างวันดังกล่าว ไม่ว่าได้กระทำในฐานะเป็นตำรวจ ผู้สนับสนุน ผู้ใช้ให้กระทำหรือผู้ถูกใช้ หากการกระทำดังกล่าวนั้นผิดต่อกฎหมาย ก็ให้ผู้กระทำพ้นจากความผิดและความรับผิดชอบโดยสิ้นเชิง ท่านประธานครับ จากพระราชกำหนดดังกล่าวนี้ มีผลบังคับโดยสถานะภาพของพระราชกำหนดทันที ถึงแม้จะนำมาสู่การพิจารณาของสภาพระราชบัญญัติไม่ให้ความเห็นชอบก็ตาม เพราะสิ่งที่ปรากฏในพระราชกำหนดดังกล่าวนี้ มีสภาพบังคับโดยผลของกฎหมายทันที ซึ่งมีโทษระงับอยู่เพียงแค่นี้ครับท่านประธาน แต่ผลจากพระราชกำหนดดังกล่าวนี้สามารถมีผลโยงไปถึงการดำเนินกระบวนการพิจารณาต่าง ๆ ของผู้ที่สูญเสียชีวิตทรัพย์สินของพี่น้องประชาชนในเหตุการณ์พฤษภาทมิฬทั้งสิ้นคนนับจำนวนเท่าไรครับท่านประธาน และจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ๑. ชีวิตของเขาใครเป็นผู้รับผิดชอบครับ ๒. ทรัพย์สินละครับ ๓. บุคคลที่ ๓ ที่อาศัยลงลอยโอกาสที่เกิดขึ้นในช่วงนั้นทำลายทรัพย์สินของรัฐละครับ บุคคลเหล่านี้จะได้รับผลพวงจากพระราชกำหนดครั้งนี้ทั้งสิ้น เมื่อปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นผมถามว่า ผู้รับผิดชอบคือใคร ชีวิตของคนเหล่านั้นเขามีค่าไหมครับหรือว่าเขาเป็นคาสีเป็นคาสาเป็นนักศึกษา ไม่รู้จักหัวนอนปลายตีน ผมถามว่า เมื่อไม่กี่วันเห็นไหมครับ เรื่องคดีเพชรฆาตืออาระเบีย ถ้าเอาเรื่องนี้ยังอยู่แล้วคดีเพชรฆาตืออาระเบีย เพื่อที่จะไม่ให้มีการเอาผิดกับผู้กระทำผิดเอาเรื่องดังกล่าวนั้นมาออกเป็นพระราชกำหนด ถ้าเกิดมีเหตุการณ์ขึ้นมาหรือจะเอามาเป็นพระราชบัญญัติดังกล่าวครั้งนี้ ถ้าหากมาตราดังกล่าวนี้ยังอยู่จะอ้างเพื่อความมั่นคงได้ไหม จะอ้างว่าเป็นความรีบด่วน จำเป็นเกี่ยวกับสันติภาพในระหว่างประเทศได้ไหม ท่านประธานที่เคารพ ท่านจะดูได้เลยว่าหลักการเหตุผลในการออกพระราชกำหนดดังกล่าวนี้ ได้พูดไว้อย่างชัดเจนว่าเมื่อกรณีเป็นการฉุกเฉิน มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจที่จะหลีกเลี่ยงได้ในอันจะ

รักษาความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะและปกป้องภัยพิบัติสาธารณะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้ขึ้น ซึ่งในรายละเอียดเหล่านี้ทั้งหมดในมาตรา ๑๗๕ ที่คณะกรรมการการได้แปรรูปคดีขึ้นมานี้ ก็จะมีข้อความดังกล่าวนี้อยู่ด้วย มีเนื้อหาสาระในเรื่องเหล่านี้อยู่ด้วย นั่นเป็นการเปิดช่องว่าง นั่นเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในการปล้นชาติปล้นประชาธิปไตยทำลายชีวิต ทรัพย์สินของพี่น้องประชาชนไม่ติดกับดักกับเหตุนี้ ให้ได้รับผลพวงจากคดีเป็นลูกเหล่านี้ด้วยหรือไม่ครับ แล้วถ้าจะเอาคดีเพชรฆาตคือการเบียดเบียนดังกล่าวนี้มาตรงนี้จะได้ไหมครับ ซึ่งเมื่อเร็ว ๆ นี้ก็มีข่าวมาแต่มีกระแสว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่ตอบรับในเรื่องดังกล่าว ในสิ่งดังกล่าวนั้นก็ไม่ได้เกิดขึ้น ตรงนี้แหละครับเป็นสิ่งที่ผมอยากจะฝากท่านประธานผ่านไปยังคณะกรรมการว่า ท่านมีความจำเป็นแค่ไหนเพียงไร เพราะว่าหลักการ เหตุผลที่ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไว้อย่างชัดเจนแล้วครับท่านประธานว่า ความจำเป็นเร่งด่วนในเรื่องนี้ก็มักจะเกี่ยวกับเงินภาษีอากรเกี่ยวกับเงินตราเท่านั้น เหตุผลอย่างอื่นผมคิดว่าน่าที่จะไม่มีความจำเป็นที่จะมาตราเป็นกฎหมายรัฐธรรมนูญในมาตรา ๑๗๕ แต่ประการใด เพราะฉะนั้นผมได้ชี้แจง ผมได้แสดงเหตุผลในรายละเอียดทั้งหมดนี้ ก็เพื่อที่จะเรียกร้องวิงวอนผ่านท่านประธานรัฐสภาไปยังคณะกรรมการว่า เหตุใดเสียละครับในสิ่งที่ท่านกำลังจะเปิดช่องว่างช่องโหว่ ให้ผู้ที่ปล้นชาติปล้นประชาธิปไตยเข้ามาฉกฉวยอำนาจอธิปไตยในระบอบประชาธิปไตย ไปจากพวกเราอีก ความเจ็บปวด ความปวดร้าวในสิ่งที่เราได้รับในพหุภาพมหันนึ่งคงจะเป็นบทเรียนที่เราคิดว่าเราไม่อยากจะให้เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นถ้าหากเราสามารถเปิดช่องว่างช่องโหว่ในกฎหมายรัฐธรรมนูญได้ ผมอยากจะขอวิงวอนอยากจะขอเรียกร้องผ่านท่านประธานไปยังคณะกรรมการว่า ขอให้ท่านไปพบทวนแล้วก็ลุกขึ้นมาแสดงถึงดังกล่าวนี โดยการใช้คดีมาตรา ๑๗๕

ทั้งหมด ขอบคุณมากครับท่านประธาน

ประธานรัฐสภา : คุณโสภณครับ

นายโสภณ เพชรสว่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บุรีรัมย์) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม โสภณ เพชรสว่าง ส.ส. บุรีรัมย์ พรรคชาติพัฒนา ในฐานะสมาชิกรัฐสภา กระผมขอประธาน กราบเรียนว่าในมาตรา ๑๗๕ ซึ่งคณะกรรมการมีทั้งแก้ไขและที่เพิ่มเติม ข้อความ ความจริงท่านประธานครับ รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันที่ใช้อยู่ก็ได้ กำหนดเอาไว้ในมาตรา ๑๗๒ ดังที่เพื่อนสมาชิกอภิปรายไปแล้ว และ มาตรา ๑๗๕ เกี่ยวกับเรื่องภาษีอากรแล้วก็พระราชกำหนดเงินตรา ท่าน ประธานครับ คณะกรรมการก็มาระบุไว้ในมาตรา ๑๗๕ มาตรา ๑๗๕ ท่าน จะเห็นว่าในมาตรา ๑๗๕ นั้นไม่มีใครไปแก้ไขหรือเพิ่มเติม หรือสงวนแต่ อย่างใด เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเรื่องภาษีอากรและที่เงินตรา ซึ่งจะต้อง พิจารณาโดยด่วนและลับ ผมขอกราบเรียนท่านประธานว่า ต้องถามว่า ทำไม ต้องให้อำนาจอธิปไตย ซึ่งเป็นฝ่ายบริหารนั้นออกพระราชกำหนดท่านประธาน ครับ ในความเป็นจริงก็ยอมรับว่าในอดีตที่ผ่านมาท่านพระราชกำหนดหลายฉบับ ที่เป็นประโยชน์และมีความจำเป็น เพราะในช่วงที่สมัยไม่มีประชุมสภาผู้แทน ราษฎรนั้น รัฐบาลอาจมีความจำเป็นในการที่ออกพระราชกำหนดก็ได้ อย่าง เช่นพระราชกำหนดเกี่ยวกับเรื่องลดอัตราภาษีน้ำมัน หรือเกี่ยวกับเรื่อง การที่จะลดอัตราเงินบาทซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่ง แต่ท่านประธานครับ ในอดีตที่ ผ่านมานั้นกระผมขอกราบเรียนว่า มันอยู่ที่คณะรัฐมนตรีนั้นจะใช้อำนาจหน้าที่ ตัวเองนั้นเป็นไปโดยที่มีคุณธรรมหรือไม่อย่างไร และบางพระราชกำหนดก็มี เกิดการเสียหาย ซึ่งผมเห็นว่าในการที่มาตรา ๑๗๕ ได้กำหนดเอาไว้ เกี่ยวกับเรื่องจะรักษาความปลอดภัย ความมั่นคง ความปลอดภัยสาธารณะ หรือความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของชาติ หรือป้องกันภัยพิบัติ การที่ให้อำนาจ

กว้างอย่างนี้ท่านประธานครับ ถ้าหากว่าคณะรัฐมนตรีหรือรัฐบาลที่ขาด
คุณธรรมที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวและบริหารเกิดการผิดพลาดก็มี ในบางเรื่อง
ที่ขอกราบเรียนว่าการออกพระราชกำหนดนั้นน่าจะเป็นความลับ และต้อง
รีบด่วน เพราะฉะนั้นในหลักการที่ผมขอกราบเรียน ท่านประธานผ่านไปยัง
คณะกรรมการก็ถือว่าในมาตรา ๑๖๔ มาตรา ๑๖๕ นั้นมันเป็นข้อความ
ถ้าหากว่าเอามารวมกันได้มาตรา ๑๖๕ ก็ไม่ต้องมีก็ได้ ท่านจะเห็นว่าเพื่อน
สมาชิกนั้นได้อภิปรายส่วนใหญ่เห็นด้วยกับคณะกรรมการที่กำหนด ที่จะให้
อำนาจรัฐบาลในการที่ออกพระราชกำหนดเกี่ยวกับเรื่องภาษีอากร เกี่ยวกับ
เงินตรา เพราะฉะนั้นท่านประธานครับ ผมกราบเรียนว่า เห็นด้วยทั้ง
กรรมการที่แก้ส่วนหนึ่งเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติส่วนหนึ่ง อย่างจะกราบเรียน
ว่าในความเห็นของผมนั้น ประการแรกต้องกำหนดเกี่ยวกับเรื่องให้ออกาส
รัฐบาลในการกำหนดออกพระราชกำหนดภาษีอากรและเงินตรา อย่างเช่น
สมมุติขณะนี้ท่านเกิดความจำเป็น เกิดความวิกฤตขึ้นมา รัฐบาลต้องการจะ
ช่วยเหลือเกษตรกร ชาวไร่ ชาวนา ที่ต้องสูบน้ำเป็นจำนวนมากในการ
แก้ปัญหาเรื่องฝนแล้งสมมุติอย่างเช่น รัฐบาลสามารถออกพระราชกำหนดได้
โดยรีบด่วน เพื่อจะลดอัตราค่าภาษีนํ้ามัน หรือผลิตภัณฑ์น้ำมัน ซึ่งจะเป็นเรื่อง
ที่ดี ต้องให้อำนาจเอาไว้ แต่ถ้าหากว่าจะไปกำหนดว่าความปลอดภัยทาง
เศรษฐกิจท่านประธานครับ ท่านประธานคงจำได้ว่าในอดีตรัฐบาลเคยมีการที่
จะออกพระราชกำหนดปิดป่า ตามที่ว่าดีไหมครับท่านประธาน ปิดป่า ตีครับ
เพื่อรักษาป่า รักษาสิ่งแวดล้อม แต่กว่าที่จะประกาศพระราชกำหนดนั้น
ออกข่าวมาเป็นเดือน ๆ จะมีออกพระราชกำหนดปิดป่านั้นก็วิพากษ์วิจารณ์กัน
เป็นเดือน ๆ ผลก็คือว่าเจ้าของสัมปทานที่รับอยู่นั้น ตัดป่าฉวยหาประโยชน์
ขอประทานโทษท่านประธาน คำว่า ฉวยหาประโยชน์ ตัดป่าเสียหายเป็น
จำนวนมาก เพราะฉะนั้นต้องกำหนดเอาไว้ว่าต้องรีบด่วน แล้วก็มีความลับ

ถ้าไม่รีบด่วนไม่ล้นท่านประธานครับ มันก็เกิดการเสียหายแก่แผ่นดิน แก่ประชาชน แก่เจ้าของประเทศ อย่างเช่น ถ้ารู้ก่อนว่าจะลดค่าภาษีน้ำมัน หรือจะเพิ่มภาษีน้ำมัน ถ้าเพิ่มภาษีน้ำมัน ถ้าหากว่าเจ้าของปั้มน้ำมันรู้ก่อนก็ักตุนน้ำมัน เอาไว้เก็งกำไรผลเสียหายก็คือที่น้องประชาชน หรือกรรมจะลดค่าเงินบาท หรือจะเพิ่มอัตราค่าเงินบาทเปลี่ยนแปลง เงินตรา มันมีการได้เสีย คณะกรรมการก็ต้องระบุดี ต้องเป็นความลับเร่งด่วน ต้องความลับ นี่ประการที่ผมขอกราบเรียนเสนอท่านประธาน ประการต่อมาที่ผมขอกราบเรียนก็คือว่า ต้องกำหนดเวลาเอาไว้ว่า เมื่อรัฐบาลดำเนินการดังกล่าวแล้ว ออกพระราชกำหนดดังกล่าวแล้ว จะต้องนำเข้าสู่สภาภายในกำหนดไม่เกิน ๑ วัน ต้องมีกำหนดท่านประธานครับ ในร่างกรรมาการนี้ กรรมาการได้เพิ่มบอกว่า โดยไม่ชักช้า ซึ่งกระผมขอกราบเรียนด้วยความเคารพ กระผมไม่เห็นด้วยต้องกำหนดเวลาเอาไว้ ถ้าหากบังเอิญสมมุติว่า รัฐบาลนี้ออกกฎหมาย ออกพระราชกำหนด ซึ่งก็เป็นกฎหมายส่วนหนึ่งนั้น โดยมิชอบ เกิดการเสียหายอย่างนี้ รัฐบาลเข้ามาตั้งว่าโดยไม่ชักช้า เมื่อไรนะครับ ต้องกำหนดบอกภายใน ๑ วัน ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรวุฒิสภานั้นจะได้พิจารณาว่ารัฐบาลกระทำถูกหรือไม่ ถ้าไม่ถูกก็ถอนออกไปกฎหมายก็ตกไป พระราชกำหนดก็ตกไป ขอประทานโทษ เพราะฉะนั้นผมขอกราบเรียนว่า ในหลักการแล้วกระผมเห็นด้วยที่จะให้ แต่หมายความว่า จะต้องกระทำโดยรีบด่วนเป็นความลับ และต้องกำหนดเวลาอย่างแน่นอน ให้รัฐบาลในการที่จะนำเสนอพระราชกำหนดนั้นต่อสภาผู้แทนราษฎร ท่านประธานครับถ้าสองอ่านดู ท่านประธานลงดูมาตรา ๑๖๕ มาตรา ๑๖๕ ถ้ากรรมาการจะพิจารณาปรับปรุงข้อความใช้ถ้อยคำที่มีความเหมาะสมกัน ซึ่งกระผมฟังแล้ว ท่านเพื่อนสมาชิกส่วนใหญ่จะอภิปรายไปแล้วก็เห็นด้วย ในเรื่องของภาษีอากรในเรื่องของเงินตรา แต่กระผมเห็นเพิ่มเติมว่า เกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัย

ของประเทศนั้น ก็น่าจะให้อำนาจรัฐบาลในการกำหนดได้ ท่านประธานครับ
 กระผมไม่อยากจะไปฟันฝอยหาคะเข็บ เหตุการณ์ทั้งหลายหมอยู่ในเหตุการณ์
 ทั้งหมด ตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม จนกระทั่งมาเหตุการณ์ทั้งหลายนี้ คนบางกลุ่ม
 บางพวกท่านประธานครับ ที่เขากำลังดำเนินไปนั้น เขาอาจจะความติดคน
 ละแนวทางกับกลุ่มหนึ่งที่ไม่เห็นด้วย ซึ่งกระผมเห็นด้วยที่เพื่อนสมาชิกรัฐสภา
 อาวุโสที่กราบเรียนไปเมื่อสักครู่นี้บอกว่า ถ้าเขาชนะแล้วท่านประธานครับ
 เหมือนอย่างคำที่กล่าวว่า ชนะเป็นเจ้า แพ้เป็นโจร เมื่อชนะแล้วเขาก็ใช้
 อำนาจของเขา เขามีกฎหมายรัฐธรรมนูญที่จะเขียนอย่างไรก็ลงไปหลีกเลี่ยง
 ไม่ได้หรือครับท่านประธาน ถ้าคนจะทำ แต่ผมคิดว่าในขณะนี้ก็คงจะรู้กันแล้ว
 ว่า เหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วคิดว่าคงจะไม่ทำอีกครั้งหนึ่ง ก็คงไม่เกิดขึ้นผมเชื่อ
 อย่างนั้นเถอะครับ เพราะฉะนั้นผมขอกราบเรียนว่า ในมาตรา ๒๔ นั้น
 ท่านประธานที่เคารพ คำตอบของผม ที่อยากจะให้ทางท่านกรรมาธิการได้
 ช่วยกรุณาที่จะหาทางปรับเป็นคำถามที่ผมถามท่าน ก็คือว่าทำอย่างไรจะให้มี
 ข้อความที่ออกพระราชกำหนดฉบับนี้ ออกมาแล้วท่านประธานมาตรา ๑๐๔ นี้
 เกี่ยวกับการให้อำนาจพระราชกำหนดนั้น ๑. เงินตราภาษีอากร ความ
 ปลดปล่อยมั่นคงของประเทศ จำเป็นต้องให้อำนาจรัฐบาล แล้วต้องมีกำหนด
 ไว้ให้ชัดแจ้งว่าต้องภายใน ๑ วัน เพื่อที่จะได้ควบคุมแรงรัดรัฐบาลให้
 ดำเนินการโดยชอบ ด้วยเหตุผลที่ผมกราบเรียนท่านประธานมาแล้วว่า ไม่
 ทราบว่าการกระทำนั้น จะกรุณาเห็นด้วยกับที่กระผมกราบเรียนเสนอหรือไม่
 เพราะถ้าหากว่าไม่เห็นด้วยแล้ว มันก็จะทำให้ที่เพื่อนสมาชิกทั้งหลายอภิปราย
 ไปนั้น มีทั้งเห็นด้วยกับกรรมาธิการส่วนหนึ่ง และส่วนหนึ่งไม่เห็นด้วย
 เพราะฉะนั้นผมกราบเรียนเสนอทางกรรมาธิการว่า ช่วยปรับปรุงข้อความ
 ถ้อยคำที่เพื่อนสมาชิกอภิปรายไปแล้ว เพื่อที่จะให้มาตรานี้ออกมานั้นให้เกิด
 ประโยชน์แก่พี่น้องประชาชน แก่แผ่นดิน และให้อำนาจรัฐบาลในการที่บริหาร

เพื่อประโยชน์ของแผ่นดิน ขอขอบพระคุณครับ

ประธานรัฐสภา : อาจารย์ชุมพล แล้วต่อด้วยคุณนิพิ้ง
และคุณเรวัต

นายชุมพล ศิลปอาชา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สุพรรณบุรี) :
ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม ชุมพล ศิลปอาชา สมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎร พรรคชาติไทย สุพรรณบุรี ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ
ในมาตราชี้มีผู้สงวนคำแปรญัตติไว้ไม่น้อยกว่า ๕๐ ท่านด้วยกัน เฉพาะมาตรา
นี้ กระผมก็ค่อนข้างอยากจะสนับสนุนความห่วงใยของท่านกรรมาธิการ ของ
ท่านสมาชิกได้อภิปรายไปตั้งแต่เข้านี้ ทุกท่านที่อภิปรายก็เกิดมีความห่วงใย
เห็นความไม่ถูกต้องของการบัญญัติรัฐธรรมนูญในมาตรานี้ไว้ แล้วก็เห็น
ข้อกังวลของท่านสมาชิกต่าง ๆ ว่า มีการนำเอามาตราไปใช้ในทางที่ไม่ถูก
ต้อง มีการใช้พฤติกรรมเบี่ยงเบน มีการฉกฉวยโอกาส ในฐานะเป็นฝ่าย
บริหาร เอาอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่ได้มอบไว้เนั้น ไปใช้ในทางที่ไม่ถูกต้อง
เพื่อประโยชน์ของตนเองหรือกลุ่มของตนเอง หลักการนั้นในเรื่องเกี่ยวกับการ
การเงินและเงินตรานั้น เท่าที่ท่านสมาชิกทุกท่านอภิปรายมาก็ไม่ใช่มีใคร
คัดค้านและขัดข้อง ว่าการออกพระราชกำหนดนั้น น่าจะมอบอำนาจให้ฝ่าย
บริหารได้ในกรณีที่เป็นเรื่องรีบด่วนเกี่ยวกับเงินตราและการเงิน ซึ่งเหตุผล
ก็ฟังได้ว่า เรื่องการเงิน เงินตรา อย่างเช่น เรื่องภาษีนั่น ถ้าจะไม่ออก
พระราชกำหนดแล้ว มาออกเป็นพระราชบัญญัติ ข้าราชการพ่อค้าคงฉกฉวยโอกาส
ขึ้นสินค้า ฉกฉวยกักตุนสินค้ากันมากมาย อันนั้นมีเหตุผลที่ฝ่ายบริหารจะต้องทำ
แล้วความเห็น อีกส่วนหนึ่งเท่าที่ฟังดู มันเหมือนกับว่ารัฐธรรมนูญร่างมา
ทั้งหมดนี้ คณะกรรมาธิการชุดนี้ทั้งหมดไม่พัฒนาเลย ทำไมปัญหาที่เกิดขึ้นมาใน
อดีตไม่พยายามที่จะแก้ไขให้มันไปในแนวทางที่ถูกต้อง ปัญหาที่ถกเถียงกันนั้นก็
อยู่ตรงที่ว่า ในหลักการจริง ๆ นั้น เราควรจะมีขอบเขตแค่ไหนที่จะให้

อำนาจของฝ่ายบริหาร ในการที่จะออกพระราชกำหนดหรือในการที่จะออกกฎหมายหรือออกอะไรก็ได้แล้วแต่ ในลักษณะที่เป็นส่วนหนึ่งของกฎหมาย ซึ่งโดยธาตุแท้แล้วนั้นเป็นอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติ แต่ก็มีกรณีหลายกรณีที่เรามอบอำนาจให้ฝ่ายบริหารไปดำเนินการเองได้ เพื่อประโยชน์ของราชการและเพื่อประโยชน์ของแผ่นดิน ปัญหาหนึ่งจึงอยู่ที่ว่า ในปัจจุบันนี้ท่านประธานครับ ที่เราได้มีกำเนิดมาตราขึ้นมาแล้วกรรมาธิการยังคงมาตราไว้ โดยไม่มีการแก้ไขตามที่ท่านสมาชิกผู้สงวนคำแปรญัตตินั้น ก็เป็นเรื่องของการว่า เรามีวิธีจัดการกับเรื่องริบคว้นฉุกเฉินอย่างไรบ้างในทางปฏิบัติ ว่าถ้าเกิดมีปัญหา ริบคว้นขึ้นมา ฉุกเฉินขึ้นมา เพื่อความปลอดภัยของประเทศ ฝ่ายบริหารมีเครื่องมืออะไรที่จะทำได้บ้าง ในปัจจุบันนี้เราก็มี เรามีพระราชกำหนดที่ให้อำนาจไว้ เรามีกฎกระทรวงหรือกฎระเบียบต่าง ๆ ให้อำนาจไว้อย่างเช่นมีการสไตรด์กันอย่างรุนแรง ปัญหาสไตรด์ไม่รู้จักจบ ก็มีกฎกระทรวงของทางกระทรวงมหาดไทยสามารถที่จะให้อำนาจรัฐมนตรีมหาดไทย ไปจัดการกับเหตุการณ์ฉุกเฉินอันนั้นได้ เพราะฉะนั้นเครื่องมือของฝ่ายบริหาร เวลาที่ใช้ผู้มีมากมายเหลือเกิน ไม่ใช่มีเฉพาะพระราชกำหนดอย่างเดียว กฎ ระเบียบต่าง ๆ ที่ออกมาโดยฝ่ายบริหาร ซึ่งให้อำนาจฝ่ายบริหารออกและยังมีใช้ในการแก้ไขปัญหาลูกเงินริบคว้น หรือแก้ปัญหาก็อาจจะเกิดเป็นภัยอันตรายต่อประเทศชาติได้มากมายอยู่แล้วในปัจจุบัน เพราะฉะนั้นปัญหามันก็คืออยู่ตรงที่ว่าพระราชกำหนดนั้นมันมีผลเป็นกฎหมาย เทียบเท่ากับพระราชนิติบัญญัติ ออกไปก็มีผลใช้บังคับกับพื้นที่ขอบเขตอันนี้เราควรจะอยู่แค่ไหน กว้างแค่ไหน ในหลักการเดิมซึ่งเราเขียนรัฐธรรมนูญตลอดมานั้น เราให้อำนาจเบ็ดเสร็จแก่ฝ่ายบริหารร้อยเปอร์เซ็นต์ โดยไม่มีขั้วไว้เลยสักนิดหนึ่ง ฝ่ายบริหารจะออกอะไรก็ได้ นึกว่าอยากจะออกก็ออกไป นึกอยากจะออกพระราชกำหนดจำกัดสิทธิอะไรก็ได้ นึกว่าอยากจะทำเหมือนกันวิธีการที่ฝ่ายบริหารอาจจะทำได้อีกตามครรลอง

ประชาชนปโตย ก็คือสามารถมีอำนาจในการเปิดประชุมรัฐสภาวิสามัญก็ทำได้ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าในกรณีที่ประเทศชาติมีปัญหาร้ายแรงขึ้นมา ไม่ว่ากรณีรีบด่วน รีบด่วนฉุกเฉินก็ดี เพื่อความปลอดภัยหรือความมั่นคงของประเทศชาติก็ดี เครื่องมือของฝ่ายบริหารมีมากมายเหลือเกิน ในประเด็นที่กำลังเป็นปัญหาในมาตราชั้นนั้น ผู้ส่งวนคำแปรญัตติเกือบ ๕๐ ท่าน ขอแค่เพียงอย่างเดียวว่า อำนาจอื่น ๆ ในการออกพระราชกำหนดฝ่ายบริหารไม่ควรที่จะมี นอกจากเกี่ยวข้องกับการเงินและเงินตราเท่านั้น เหตุผลที่ท่านสมาชิกผู้แปรญัตติได้ส่งวนคำแปรนั้น ในภาคปฏิบัติมีความไม่ถูกต้องอยู่มากมายเหลือเกิน ลองดูสิครับตั้งแต่เรามีมาตราชั้นขึ้นมาในรัฐธรรมนูญทุกฉบับรัฐบาลฝ่ายบริหารได้ใช้อะไรไปบ้าง ใช้ประโยชน์และใช้เครื่องมือจากรัฐบาลมาตราชั้นไปไหนทางรีบด่วนฉุกเฉินจริงหรือไม่ แล้วก็ใช้ไปทางพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนมากน้อยแค่ไหน เพื่อประโยชน์ส่วนตัวมากน้อยขนาดไหน ในอดีตถ้าผมจำไม่ผิดมีการนำมาตราอำนาจอันนี้ไปใช้ในเรื่อง กสช. เมื่อปี ๒๕๒๓ ออกเป็นพระราชกำหนดให้ใช้เงินไปพลางก่อนปี ๒๕๒๓ การใช้เงินไปพลางก่อนนั้นความจริงมันก็ไม่ได้รีบด่วนอะไรนักในเรื่องของ กสช. เท่าที่ผมจำได้ มีการออกพระราชกำหนดในปี ๒๕๒๖ ขยายระยะเวลาการเลือกตั้ง เพราะในครั้งนั้นมีการยุบสภากะทันหัน เนื่องจากการแก้ไขรัฐธรรมนูญ วิกฤตการณ์รัฐธรรมนูญไม่สำเร็จ ก็ไปใช้พระราชกำหนดไปออกในลักษณะของขยายระยะเวลาการเลือกตั้งออกไปอีก มีการออกพระราชกำหนดใช้ไปในการนิรโทษกรรมเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่เราทราบกันดีเดือนพฤษภาคม มีการออกพระราชกำหนดยกเลิกคณะกรรมการข้าราชการตุลาการ ดูจากผลงานการใช้มาตราชั้นในอดีตของฝ่ายบริหารแล้ว ผมอยากจะถามกรรมการนิรโทษกรรมว่า เอาตัวอย่างมาให้ผมดูสิว่าอันไหนมันรีบด่วนฉุกเฉินจริง ๆ บ้าง อันไหนรีบด่วนฉุกเฉินจริง ๆ บ้าง อันไหนที่ว่าเป็นความจำเป็นแล้วความมั่นคงของ

ประเทศชาติจะเสียหายพระราชกำหนดอันไหนที่ออกไปแล้วบ้างที่จะกระทบ
ความปลอดภัยของประเทศชาติ มีไหมยกตัวอย่างมาให้ผมดูหน่อย คณะ
กรรมวิธีการวิสามัญศึกษาแนวทางแก้ไขรัฐธรรมนูญของสภาผู้แทนราษฎร ได้
เสนอไปใน ๒๕ ประเด็นเราได้ไปเอาสถิติการออกพระราชกำหนดในอดีต
ออกมาหมด ปรากฏว่าที่ออกไปจริง ๆ นั้นไม่ใช่รีบด่วน ไม่ใช่ฉุกเฉิน ไม่ใช่
เพื่อความปลอดภัยของประเทศชาติ ไม่ใช่เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย
ไม่ใช่ครับ ส่วนใหญ่เป็นพระราชกำหนดที่ทำเพื่อประโยชน์ของตนเอง กลุ่ม
ตนเอง หรือเพื่อประโยชน์จะปกป้องเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งเท่านั้นเอง
ละครับ แต่ในอดีตเราใช้มาตรานี้เพื่อประโยชน์แก้ปัญหาประเทศชาติ จึงไม่
ปรากฏว่าเราได้ใช้อย่างถูกต้องตามทำนองคลองธรรม จึงได้เสนอให้ยกเลิก
อำนาจของฝ่ายบริหารแบบเบ็ดเสร็จในส่วนนี้ทิ้งไปเสีย ให้เหลือเฉพาะใน
ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเงินและเงินตราเท่านั้น ถ้าคณะกรรมการชุดนี้ยัง
ยืนยันอยู่ว่าเรื่องนี้จำเป็น ฝ่ายบริหารจำเป็นจริง ๆ ยกตัวอย่างที่จำเป็นให้
ดูหน่อย ให้ชัด ๆ กันหน่อยว่ามีอะไรบ้าง เราได้ตรวจสอบหมดแล้วในอดีต
ไม่มีเลย มีแต่ใช้มาตรานี้เป็นเครื่องมือทั้งนั้นไปในการแสวงหาผลประโยชน์
ไม่ว่าส่วนตน ส่วนบุคคลหรือในเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งทั้งนั้น เพราะฉะนั้น
กระผมเองจึงเห็นด้วยกับท่านสมาชิกเกือบ ๕๐ ท่านที่ได้สงวนคำแปรญัตติอันนี้
ไว้ว่า ข้อความหรือเนื้อความหรืออำนาจของฝ่ายบริหารในส่วนนี้ไม่มีความ
จำเป็น ที่จะต้องยังคงเอาไว้ให้เป็นอำนาจเบ็ดเสร็จของฝ่ายบริหารเลย
อำนาจของฝ่ายบริหารในการที่จะจัดการกับเรื่องฉุกเฉินก็ดี เรื่องรีบด่วนก็ดี
เรื่องเกี่ยวกับความปลอดภัยมั่นคงของประเทศชาติก็ดี มีมากมายไม่ใช่เฉพาะ
พระราชกำหนดอย่างเดียวกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ กฎีกาต่าง ๆ
ก็ยังสามารถเอาไว้ใช้เป็นเครื่องมือแก้ปัญหาได้ ทำไมท่านประธานครับ ใน
ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย เราเอาเรื่องต่าง ๆ มาผ่านกรรมวิธี

ตามครรถงในสภาผู้แทนไม่ได้เช่นนั้นหรือครับ เครื่องมือในการเปิด
 รัฐสภาวิสามัญก็ได้มอบให้แก่ทางฝ่ายบริหารแล้ว ฉุกเฉินจริง ๆ จำเป็น
 จริง ๆ ตามครรถงทั้งเข้ามาสู่สภาผู้แทนราษฎรดำเนินตามกรรมวิธีไปสู่
 วุฒิสภา ให้ผ่านเป็นกฎหมายโดยความรวดเร็ว ถ้าเรื่องฉุกเฉินรับด่วนมีความ
 จำเป็นเพื่อปกป้องภัยพิบัติของประเทศชาติจริง ๆ รัฐสภานี้คงไม่ขัดข้อง คง
 ไม่ไปขวาง ทุกคนก็คงจะเห็นว่าภัยพิบัตินั้นเกิดขึ้นในเมืองไทยนั้นมิอะไรบ้าง
 แล้วคนก็เห็นกันตาตา ถ้าจะไม่ให้รับผ่านกฎหมายลักษณะนี้ออกไปก็คงจะแย่
 แล้วรัฐสภานี้ เพราะฉะนั้นตามครรถงระบอบประชาธิปไตยนั้น เราทำให้
 เป็นไปตามครรถง อย่างเอาอำนาจอันนี้ไป ยังคงไว้เพื่อประโยชน์ ถ้าเรา
 คงไว้ กรรมวิธีการชุดนี้ยังคงไว้เท่ากับเป็นการจะสร้างพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง
 ของฝ่ายบริหารขึ้นในอนาคต มีหลักประกันอะไรว่ารัฐบาลต่อไปในอนาคตจะ
 ไม่ใช้มาตรการนี้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาผลประโยชน์ของตนเอง และกลุ่ม
 ของตนเองอีก หรือมีหลักประกันอะไรว่าจะไม่ใช่ประโยชน์จากมาตรการนี้ไปใน
 พฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องหรือพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน หรือพฤติกรรมซึ่งไม่ใช่เป็น
 ประโยชน์กับประชาชนและประเทศชาติจริง ๆ มีหลักประกันไหมครับ เขียน
 ไว้ก็ทำให้เกิดเป็นช่องว่างเปล่า ๆ ทำให้เกิดเป็นช่องเป็นโพรงให้ฝ่าย
 บริหารนั้นใช้เป็นเครื่องมือ แต่ถ้าเราไม่เขียนไม่ใช่ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเรา
 จะแก้ไขไม่ได้ตามครรถงระบอบประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นกระผมเอง
 จึงได้เห็นด้วยกับบรรดาท่านสมาชิกซึ่งได้สงวนคำแปรญัตติไว้ว่า อำนาจของ
 ฝ่ายบริหารในส่วนที่ออกพระราชกำหนด ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเงินและ
 เงินตรา นั้นให้ตัดทิ้งไปเสีย อย่างไปคงไว้ในรัฐธรรมนูญ มีปัญหาอีกละครับ
 นี่เขียนเอาไว้เลยว่า ให้ดุลพินิจในการวินิจฉัยว่าจะไรฉุกเฉินอะไรรับด่วน
 เป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรีจะว่าอะไรฉุกเฉินรับด่วนได้ เรา
 ไปฟ้องท่านไม่ได้ ท่านก็บอกว่ารัฐธรรมนูญเขียนไว้ว่า ให้เป็นอำนาจของ

คณะรัฐมนตรี เมื่อคณะรัฐมนตรีเห็นอย่างนั้นแล้วก็ถือว่าถูกต้องชอบธรรม นี่คือปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ดังนั้นกระผมเองก็อยากจะกราบเรียนท่านประธานผ่านไปยังคณะกรรมการ อำนวยในส่วนนี้ขอให้พัฒนาหน่อยครับอย่าคงไว้ไม่ได้ประโยชน์อะไรสำหรับประเทศชาติ เอาตัวอย่างมาชี้แจงให้สถานีได้ทราบว่ามีอะไรที่จำเป็นจริง ๆ ที่ออกไปในอดีตตั้งแต่มีมาตรานี้ใช้มาในรัฐธรรมนูญทุกฉบับ แล้วเราก็จะปรากฏว่าการใช้มาตรานี้จะใช้ไปในพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องเสียมากกว่าที่จะไปใช้ในทางที่เป็นประโยชน์กับประเทศชาติ และประชาชน กระผมเองจึงขอสนับสนุนท่านผู้สงวนคำแปรญัตติ ขอบคุณมากครับ

ประธานรัฐสภา : คุณนิติภูมิครับ แล้วจะต่อด้วยคุณเรวัต เดียว กรรมการได้ตอบที่เดียวเลย

นายนิติภูมิ อินทสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พหุลง) :
 กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม นิติภูมิ อินทสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดพหุลง พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภาท่านประธานที่เคารพ กระผมนั่งฟังความเห็นของท่านกรรมการเสียงข้างน้อยและท่านที่แปรญัตติ ตลอดจนถึงความเห็นของคณะกรรมการที่ได้กร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ไว้ ก็ต้องยอมรับว่าทั้งสองความคิดเห็นที่ได้แสดงต่อสภาแห่งนี้ไปนั้น เป็นความคิดที่มีความปรารถนาดีต่อชาติบ้านเมืองทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นความคิดของท่านกรรมการเสียงข้างมาก หรือว่าความคิดของกรรมการเสียงข้างน้อยและผู้ที่แปรญัตติแล้วก็ตาม ท่านทั้งหลายได้แสดงความห่วงใย ท่านทั้งหลายได้วิตกที่ไม่ปรารถนาที่จะให้เกิดเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยเกิดขึ้นในบ้านเมือง เหมือนในปี ๒๕๓๕ นั้นเป็นความห่วงใยที่หลายท่านได้วิตก นั้นเป็นความห่วงใยที่หลายท่านได้แสดงต่อสภาแห่งนี้ แต่อย่างไรก็ตามท่านประธานที่เคารพ ก็ต้องยอมรับว่า ร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ในมาตรา ๑๓๕ นั้นเป็นร่างเดิมของกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันใน

มาตรา ๑๘๒ ท่านประธานที่เคารพ ในมาตรานี้คณะกรรมการธิการมิได้ยกเลิก แต่ในทางตรงกันข้ามมาตรานี้คณะกรรมการธิการก็มีความห่วงใย โดยท่านได้เพิ่มข้อความให้มีความรัดกุมมากยิ่งขึ้น เพราะในการอ่านมาตรา ๑๘๔ นี้ต้องการที่ท่านประธานว่า ต้องพิจารณาโยงถึงมาตรา ๑๘๕ ทวิด้วย มาตรา ๑๘๕ ทวินั้นคณะกรรมการได้มีมติให้เพิ่มขึ้นเพื่อให้มาตรา ๑๘๕ นั้นมีความรัดกุมมากยิ่งขึ้น ท่านประธานที่เคารพ ผมยังคงเห็นว่าในมาตรา ๑๘๔ ที่คณะกรรมการได้คงไว้ และมีการปรับปรุงข้อความให้มีความรัดกุมนั้นยังมีประโยชน์ต่อการบริหารราชการแผ่นดินท่านประธานครับ ต้องยอมรับว่าในข้อบัญญัติที่บัญญัติขึ้นในมาตรา ๑๘๕ ทวินั้นความเห็นของรัฐบาลก็ดี พระราชกำหนดที่ออกโดยรัฐบาลก็ดี ได้มีการถูกตรวจสอบถึง ๒ ครั้ง ๒ ขั้นตอนด้วยกัน การตรวจสอบขั้นแรกเป็นการตรวจสอบโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในการที่สมาชิกจะอนุมัติพระราชกำหนดนั้นหรือไม่ก็ได้ นั่นเป็นการตรวจสอบขั้นที่ ๑ การตรวจสอบอีกขั้นหนึ่งก็เป็นการตรวจสอบโดยคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่คณะกรรมการได้เพิ่มขึ้นใหม่ในมาตรา ๑๘๕ ทวิ ท่านประธานที่เคารพ เพราะฉะนั้นคงจะเป็นหลักประกันได้ว่า นอกจากเราจะพิจารณาโดยการตรวจสอบดุลพินิจของฝ่ายบริหารตามมาตรา ๑๘๕ แล้ว คณะตุลาการรัฐธรรมนูญยังเป็นองค์กรอีกสถาบันหนึ่ง ที่จะเข้ามาตรวจสอบดุลพินิจของฝ่ายบริหารว่าได้ออกพระราชกำหนด โดยมีความชอบธรรมหรือไม่ ท่านสมาชิกหลายท่านได้กล่าวว่าเหตุการณ์พฤษภาในปี ๒๕๓๕ นั้นเป็นอุบัติเหตุ ผมต้องการเรียนท่านประธานว่า เหตุการณ์ในเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕ นั้นกระผมถือว่าไม่ใช่อุบัติเหตุ เป็นเรื่องเจตนาarmiที่จะให้เกิดขึ้นในบ้านเมือง ผมแย้งมาโดยตลอดว่าไม่ใช่เป็นกรณีที่เกิดจากอุบัติเหตุ แต่อย่างไรก็ตามในกรณีปี ๒๕๓๕ นั้นไม่ใช่เป็นหลัก เป็นเพียงข้อยกวันที่เกิดขึ้นเท่านั้นเอง กราบเรียนท่านประธานว่า ในกรณีตามมาตรา ๑๘๕ นั้นถ้ารัฐบาลออก

พระราชกำหนดโดยมีความชอบธรรม เป็นการใช้อำนาจโดยความชอบธรรม แล้ว และเกิดผลดีต่อประเทศชาติ ก็ไม่มีอะไรเสียหาย แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้ารัฐบาลได้ออกพระราชกำหนดโดยความไม่ชอบธรรมแล้ว ดูแก่อำนาจ ส่วนตนของรัฐบาลแล้ว สมาชิกมีสิทธิที่จะยับยั้ง เมื่อยับยั้งแล้วพระราชกำหนดนั้นก็ไม่มีผลที่จะบังคับใช้ตามกฎหมาย ท่านประธานครับ ต้องยอมรับในอำนาจของฝ่ายบริหารว่า ในกรณีที่จะต้องก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้น ในกรณีที่จะต้องกระทบกระเทือนต่อความปลอดภัยสาธารณะ และเศรษฐกิจของประเทศนั้นอำนาจของฝ่ายบริหาร น่าที่จะมีดุลพินิจในการออกพระราชกำหนดได้ ท่านประธานที่เคารพ เพราะฉะนั้นก็ต้องกราบเรียนท่านประธานว่า ผมเห็นด้วย คณะกรรมการได้มีความรอบคอบในการที่จะควบคุมดุลพินิจของฝ่ายบริหารที่จะไม่ให้มีการใช้อำนาจ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนกับประชาชน ก่อให้เกิดความเดือดร้อนกับประเทศชาติ โดยท่านได้เพิ่มมาตรการในการตรวจสอบขึ้นอีกชั้นหนึ่ง คือการตรวจสอบโดยคณะกรรมการรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นผมยังเห็นด้วยที่จะให้คงมาตรานี้ไว้ ขอกราบขอบคุณครับ

ประธานรัฐสภา : คุณเววัด และก็ต่อด้วยคุณชินวรณ์ ซึ่งแปรญัตติไว้คุณเววัด เชิญ

นายเววัด สิริनुกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กาญจนบุรี) :
ท่านประธานที่เคารพ กระผม เววัด สิริनुกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี พรรคชาติไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ในมาตรา ๑๗๕ นี้ ซึ่งคณะกรรมการได้เพิ่มเติมและแก้ไขเกี่ยวกับการออกพระราชกำหนด ความจริงแล้วการออกพระราชกำหนดนั้นก็มีความจำเป็น และเป็นเครื่องมือของรัฐบาลในการบริหารประเทศชาติ แต่การที่จะออกพระราชกำหนดให้ดีได้อย่างไรนั้น ก็มีท่านสมาชิกผู้มิเอียงได้อภิปรายไปมาก กระผมก็เห็นด้วยว่าการออกพระราชกำหนด ถ้าในกรณีที่เกี่ยวกับเรื่องของ

ภาวือากรหรือเงินตราแล้ว นั่นเป็นสิ่งที่สำคัญและเป็นเรื่องจำเป็น แต่ในส่วนอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความปลอดภัยหรือเกี่ยวกับอะไรก็แล้วแต่ในเศรษฐกิจนั้น ความมั่นคงก็ดี รัฐบาลนั้นสามารถที่จะทำได้อยู่แล้วเพียงเสนอต่อรัฐสภา สภาก็ไม่เห็นขัดข้องแต่ประการใด ก็คงจะอนุมัติได้ และตามร่างเดิมที่มีอยู่แล้วพระมหากษัตริย์ก็จะให้มีไว้ซึ่งพระราชกำหนดนั้น ร่างเดิมของเขาดีอยู่แล้ว คณะกรรมการได้แก้ไขเพิ่มเติมจนมากมายและเมื่ออ่านดูแล้วมันก็มีสาระอันเดียวกัน นั่นก็คือว่าเมื่อมีการออกพระราชกำหนดออกไปบังคับใช้ให้รัฐมนตรี เสนอต่อสภาโดยไม่ชักช้า และเมื่อสภาจะอนุมัติหรือไม่อนุมัติเสียงเกินกึ่งหนึ่ง ถ้าเกินกึ่งหนึ่งก็เป็นพระราชบัญญัติ ถ้าต่ำกว่ากึ่งหนึ่งก็ตกไป ตรงนี้ก็มีความสำคัญเหมือนกัน ผมก็ไม่เข้าใจว่าที่คณะกรรมการได้เพิ่มเติมมานี้จะเป็นประโยชน์อย่างใด ผมอยากจะเห็นว่าคณะกรรมการได้ยกตัวอย่างที่สำคัญ ๆ ที่ผ่านมาที่เป็นพระราชกำหนดที่ก่อเกิดประโยชน์ให้อย่างรวดเร็วและเป็นไปอย่างที่ท่านอาจารย์ชุมพลว่า ส่วนใหญ่แล้วที่ผ่านมานั้นก็เป็นอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้อภิปรายว่า ก็เป็นการออกพระราชกำหนดเป็นเรื่องของส่วนตนเสียมากกว่า เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าความจำเป็นในเรื่องของการที่จะมีไว้พระราชกำหนดนั้นก็ยังคงจำเป็นอยู่ แต่ที่สำคัญนั้นก็คิดว่าจะให้คุณธรรมหรือการออกพระราชกำหนดนั้นเป็นประโยชน์ที่แท้จริงกันอย่างไรสำหรับในมาตรา ๑๐๕ ทวิ นั้น ก็เป็นเรื่องหนึ่งที่กระผมคิดว่าคณะกรรมการได้เพิ่มขึ้นมาใหม่ก็เป็นส่วนที่ว่า ผมเองยังไม่เข้าใจว่าในการที่จะให้

ประธานรัฐสภา : เดี๋ยวยังไม่ถึงครับ มาตรา ๑๐๕ ทวิ ยังไม่ถึง
นายเรวัต สิริบุญดี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กาญจนบุรี) :
ยังไม่ถึงหรือครับแต่ตัวมันก็เกี่ยวข้องกันนิดหนึ่ง เดี๋ยวถึงผมก็จะเรียนอีกทีหนึ่ง
ท่านประธานครับ ผมคงจะกราบเรียนว่าในเรื่องของการออกพระราชกำหนด

ในร่างเดิมนี้ ซึ่งเขียนไว้ถูกต้องและดีแล้วสมบูรณ์ทุกถ้อยคำ ผมจึงไม่อยากจะ
เห็นการแก้ไข อยากจะเห็นเป็นไปตามร่างเดิม ขอบคุณครับท่านประธาน

ประธานรัฐสภา : คุณชินวรณ์ครับ

นายชินวรณ์ บุญเกียรติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครศรีธรรมราช) :

ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม ชินวรณ์ บุญเกียรติ สมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎร พรรคประชาธิปัตย์ จากนครศรีธรรมราช ในฐานะสมาชิกรัฐสภา
กระผมได้ขอสงวนคำแปรญัตติในมาตรา ๑๗๕ โดยขอตัดออกทั้งมาตรา ท่าน
ประธานที่เคารพ ผมคิดว่าโดยเหตุผลแล้วบรรดาเพื่อนสมาชิกรัฐสภาก็ได้
แสดงความเป็นเหตุเป็นผลไว้หลายประการ แต่กระผมอยากจะกราบเรียน
ท่านประธานว่า โดยที่การปกครองในระบอบประชาธิปไตยนั้น อำนาจอธิปไตย
ที่จะตรากฎหมาย ซึ่งถือว่าเป็นอำนาจนิติบัญญัติเป็นอำนาจที่กำหนดให้ผู้แทน
ของประชาชนเป็นผู้ดำเนินการ โดยสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเราถือว่าเป็น
องค์กรสูงสุดในการปกครอง เป็นองค์กรสูงสุดที่ได้รับมอบอำนาจจากพี่น้อง
ประชาชนให้มาเป็นผู้ทำหน้าที่ในฐานะเป็นผู้ตรากฎหมาย ตรงนี้จึงเป็นเรื่อง
สำคัญที่กระผมอยากจะกราบเรียนว่า หลายคนได้ชี้แจงแสดงเหตุผลว่า
การตราพระราชกำหนดโดยฝ่ายบริหารนั้นน่าจะมีข้อจำกัด ผมอยากเรียนว่า
หลายคนก็พูดว่าเห็นด้วยที่จะต้องให้อำนาจของฝ่ายบริหารในการตราพระราช
กำหนด ผมเองก็เห็นด้วย เพราะว่าในการบริหารประเทศชาติบ้านเมืองนั้น
ฝ่ายบริหารซึ่งมาจากกระบวนการรัฐสภานั้นเป็นฝ่ายที่จะต้องคุมเสี่ยงอย่างมากในการ
บริหารประเทศชาติบ้านเมือง ในกรณีที่ประเทศชาติบ้านเมืองมีความจำเป็น
ในกรณีฉุกเฉินที่หลีกเลี่ยงมิได้ก็สามารถที่จะตราเป็นพระราชกำหนดได้ แต่
อย่างไรก็ตาม โดยความชอบธรรมและโดยประวัติดีที่ผ่านมา ในการใช้อำนาจ
ในการออกกฎหมายโดยฝ่ายบริหารนั้นก็นำไปสู่ความบิดเบือนในบางประเด็น
ที่ทำให้เกิดผลประโยชน์ในทางการบริหารหรือเกิดผลกระทบต่อน้องประชาชน

เพราะฉะนั้นในการที่กระผมได้ขอสงวนคำแปรญัตติเอาไว้วันนั้น เหตุผลสำคัญคือ ว่าต้องการที่จะจำกัดอำนาจในการออกพระราชกำหนดของฝ่ายบริหารนั้น ให้จำกัดอยู่ในเฉพาะเรื่องภาษีอากร ซึ่งในส่วนนี้ทางกรมการก็ได้คงไว้ตาม มาตรา ๑๗๕ ซึ่งได้กำหนดไว้ชัดเจนว่า ถ้ามีความจำเป็นต้องมีกฎหมาย เกี่ยวด้วยการภาษีอากรหรือเงินตรา ซึ่งจะต้องได้รับการพิจารณาโดยด่วนและลับ เพื่อรักษาประโยชน์ของแผ่นดิน พระมหากษัตริย์จะทรงตราพระราชกำหนด ให้ใช้บังคับดังเช่นพระราชบัญญัติก็ได้ครั้งนี้ก็ถือว่า เป็นการระบุไว้ชัดเจนว่า ฝ่ายบริหารนั้นน่าจะใช้อำนาจในการตราพระราชกำหนดโดยจำกัดเอาไว้เฉพาะ ในเรื่องภาษีอากร แต่มาดูในมาตรา ๑๗๕ แล้ว ปรากฏว่าได้เขียนเอาไว้ว่า ในกรณีเพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศ หรือความ ปลอดภัยสาธารณะ หรือความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือเพื่อ ป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ พระมหากษัตริย์ทรงตราพระราชกำหนดให้ใช้บังคับ ดังเช่นพระราชบัญญัติก็ได้ และในวรรคสองนั้น ท่านประธานที่เคารพ ก็เป็น การระบุไว้ชัดเจนว่า การตราพระราชกำหนดตามวรรคหนึ่งให้กระทำได้ เฉพาะเมื่อคณะรัฐมนตรีเห็นว่าเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นต้องรีบด่วนอันมิอาจ จะหลีกเลี่ยงได้ ก็เป็นบทความที่สนับสนุนเท่านั้นเองไม่ได้เป็นข้อจำกัด ผม กราบเรียนว่า เมื่อที่ได้มีกรมการท่านหนึ่ง ขอร้องที่จะต้องเอ่ยนาม คือ ท่านคอกเคอร์ปรีชา สุวรรณทัต ท่านได้ขอแปรญัตติเพิ่มเติมเช่นเดียวกันว่า ในกรณีอย่างนี้อาจจะทำให้เกิดช่องว่างในการที่ฝ่ายบริหารจะได้ใช้อำนาจใน การตรากฎหมายออกมาน่าที่จะมีการเพิ่มเติมในวรรคสองว่า แต่ทั้งนี้จะต้องตรา พระราชกำหนดที่เป็นการนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดอาญาจะกระทำได้ ท่านประธานที่เคารพ ผมจึงคิดว่า เพื่อให้เกิดการประนีประนอม ในฐานะที่ ผมได้ขอสงวนคำแปรญัตติจะคัดออกทั้งมาตรา แต่ถ้าทางคณะกรรมการจะ ได้เพิ่มเติมในวรรคสองนี้ว่า แต่ทั้งนี้จะต้องตราพระราชกำหนดที่เป็นการ

นิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดอาญาจะกระทำได้นั้น ผมคิดว่าคงจะเป็นหนทางที่จะผ่อนปรน ผมจะสามารถยอมรับความคิดเห็นได้ ทั้งนี้ก็เพราะว่าโดยเหตุผลที่ทางคณะกรรมการก็ได้ไปเพิ่มเติมในมาตรา ๑๗๕ ทวิ เช่นเดียวกันที่จะให้มีการตรวจสอบ ในการที่ทางฝ่ายบริหารจะได้ออกมาเป็นพระราชกำหนด โดยเฉพาะในวาระที่มีความสำคัญที่กระผมต้องขอชมเชยเป็นอย่างยิ่งก็คือว่า คณะกรรมการได้แก้ไขในส่วนของการวินิจฉัยของศาลอาญารัฐธรรมนูญว่า พระราชกำหนดใดไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๕ วรคหนึ่งให้พระราชกำหนดนั้นไม่มีผลบังคับมาแต่ต้น ครึ่งนี้เป็นเครื่องยืนยันที่สำคัญที่กระผมคิดใจและเห็นว่าสมควรที่จะประนีประนอมได้ กระผมจึงขอเรียนท่านประธานว่า ถ้าหากว่าทางคณะกรรมการจะได้ชี้แจงเหตุผลเพิ่มเติมและรับวาระสองที่กระผมได้เสนอความคิดเห็นว่า ถ้าจะได้เพิ่มเติมว่า แต่ทั้งนี้จะตราพระราชกำหนดที่เป็นการนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิดอาญาจะกระทำมิได้ก็จะเป็นความสมบูรณ์ในข้อจำกัด ในการที่จะให้ฝ่ายบริหารเป็นผู้ออกพระราชกำหนด ขอขอบคุณครับ

ประธานรัฐสภา : เชิญกรรมการ พุดมา ๑๑ คนแล้วครับ

นายไพศาล กุศลชัยวิสัย (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม ไพศาล กุศลชัยวิสัย สมาชิกรัฐสภา ในฐานะรองประธานคณะกรรมการ ในเบื้องต้นกระผมต้องขอขอบพระคุณท่านที่เคารพ ที่ได้อภิปรายสงวนคำแปรญัตติด้วยมีเหตุผลที่น่าฟังหลายประการ และต้องขอขอบคุณท่านสมาชิกที่ได้กรุณาอภิปรายสนับสนุนคำแก้ไขเพิ่มเติมของคณะกรรมการ กระผมคิดว่าเหตุผลและข้อสังเกตที่ท่านผู้มีเกียรติได้กรุณากล่าวมาในเช้าวันนี้ น่าจะเป็นข้อที่จะต้องคำนึงถึงให้หนักอย่างยิ่ง สำหรับรัฐบาลที่จะนำไปพิจารณาออกพระราชกำหนดในวันข้างหน้า อย่างไรก็ตามก็ดีทางคณะกรรมการใคร่ขอกราบเรียนเหตุผลของ

คณะกรรมการว่าเหตุใดคณะกรรมการจึงได้ยกร่างมาตรา ๑๗๔ รวมทั้ง
 มาตรา ๑๗๕ ทวี ประกอบกันมา เพื่อความเข้าใจที่จะเป็นประโยชน์ต่อ
 ประเทศชาติของเรา กระผมขอกราบเรียนว่า เหตุผลต่าง ๆ ที่ท่าน
 ผู้มีเกียรติที่สงวนคำแปรญัตติให้เหตุผลนั้น เป็นการคำนึงถึงหรือคิดถึง
 เหตุการณ์ในอดีต ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากการยึดอำนาจ หรือ
 เกิดขึ้นจากรัฐบาลที่หัวหน้ารัฐบาลมิได้มาจากการเลือกตั้งแต่ว่า ในรัฐธรรมนูญ
 ฉบับนี้ได้เปลี่ยนแปลงรูปแบบของรัฐบาลที่เป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้น โดยที่
 กำหนดว่านายกรัฐมนตรีจะต้องเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรืออีกนัยหนึ่ง
 ก็คือเป็นผู้ที่มาจากการเลือกตั้ง และเมื่อท่านนายกรัฐมนตรีเป็นสมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎรก็จะมาซึ่งบุคคลที่จะมาร่วมรัฐบาลกับท่านนี้ ในหลักการ
 แล้วก็จะต้องมองจากท่านซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในพรรคร่วม
 รัฐบาลแต่งตั้งขึ้นเป็นรัฐมนตรี คงจะมีเป็นข้อยกเว้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่
 จะมีจากบุคคลภายนอก เพราะฉะนั้นในโครงสร้างของรัฐธรรมนูญปัจจุบันที่
 เสนอต่อท่านผู้มีเกียรติ และท่านผู้มีเกียรติก็ได้กรุณาให้ผ่านมาจนกระทั่งถึง
 มาตรา ๑๗๔ นี้แล้ว ก็แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลในวันข้างหน้าของเรานั้นเป็น
 รัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง เป็นรัฐบาลที่อยู่ในระบอบประชาธิปไตยที่มีความ
 ชัดเจนขึ้น เพราะฉะนั้นข้อห่วงใยในอดีตที่ว่ารัฐบาลที่จะมาจากการเลือกตั้ง
 นั้นจะมาใช้อำนาจในลักษณะดังที่ท่านทั้งหลายได้อภิปรายมาว่าเป็นการกระทำ
 ของรัฐบาลในอดีตนั้น จึงคิดว่าน่าจะไม่มีสนับสนุนเพียงพอ ที่จะให้คณะ
 กรรมการเปลี่ยนแปลงร่างของคณะกรรมการ

กระผมขออนุญาตกราบเรียนในประเด็นที่ ๒ ที่ท่านผู้มีเกียรติได้
 กล่าวถึงว่าร่างของกรรมาธิการนี้มีความกว้างขวางเกินไป เป็นการให้อำนาจแก่รัฐบาลมากเกินไป กระผมขออนุญาตเถียงว่าหลักการในการที่จะออก
 พระราชกำหนดนั้นมีอยู่ ๒ หลักการที่สำคัญ คือจะต้องมีเหตุผลเพื่อประโยชน์

ต่อประเทศชาติ เหตุผลที่ว่ามันก็คือความปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัย
สาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ และความปลอดภัยสาธารณะอื่นที่มี
ความสำคัญต่อชาติบ้านเมืองจริง ๆ จะไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะมาออกพระราช
กำหนดโดยที่นึกอยากจะทำก็จะออกกันได้ง่าย ๆ ไม่ใช่ เพราะฉะนั้นที่พูดว่า
ขอบเขตของการออกพระราชกำหนดกว้างขวางนั้น น่าจะคลาดเคลื่อน
ประการที่ ๒ การที่จะออกพระราชกำหนดได้นั้นจะต้องเป็นกรณีที่ถูกเงินและมี
ความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้ เพราะฉะนั้นเมื่อ ๒ ประการนี้
รวมกันเข้ามาแล้ว บวกกับคณะรัฐมนตรีหรือคณะรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง
ย่อมจะต้องใช้ดุลพินิจ ที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติสูงส่งมากกว่าในอดีต
กระผมขอกราบเรียนว่าจะเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่ง ถ้าหากว่าท่านได้
มอบหมายให้จัดตั้งรัฐบาลขึ้นในระบอบประชาธิปไตยแล้ว แต่ว่าท่านไม่ให้เขา
มีเครื่องมือเครื่องมือที่จะแก้ภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน กรณีจำเป็นที่ไม่อาจจะ
หลีกเลี่ยงได้ ด้วยเหตุอย่างนี้เองทางคณะกรรมการ จึงเห็นว่ามีควา
มสมควรที่จะคงมาตรานี้เอาไว้ แต่อย่างไรก็ดีทางคณะกรรมการก็ได้เห็น
เหตุผลที่ถ้าหากว่าจะเขียนไว้สั้น ๆ ตามร่างที่รับมาในวาระที่ ๑ ก็จะไม่
มีความละเอียดลออที่จะป้องกันมิให้ใช้อำนาจตามมาตรานี้โดยถูกต้องรัดกุม จึง
ได้กำหนดออกมากว่า ถ้าหากว่าอยู่ในระหว่างสมัยประชุมก็ต้องรับเข้าเรื่อง
เข้าเสนอขออนุมัติต่อที่ประชุมโดยพลัน และถ้าหากว่าอยู่นอกสมัยประชุมก็จะ
ต้องดำเนินการเรียกสมัยประชุมวิสามัญขึ้นทันทีและนำเรื่องนั้น เข้าสู่การ
พิจารณาของสภาโดยรวดเร็ว ดังนั้นเป็นต้น นอกจากนั้นสิ่งที่ท่านผู้มีเกียรติได้
กรุณามองไปถึงมาตรา ๑๗๕ ทวิ ก็ได้พูดถึงว่าถ้าหากเป็นกรณีสงสัยว่ารัฐบาล
จะออกพระราชกำหนดนี้โดยขัดหลักการที่กระผมกราบเรียนในตอนต้น ๒ ข้อ
ก็ย่อมมีอำนาจที่จะนำ เรื่องนั้นเสนอไปยังคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเพื่อให้วินิจฉัย
และถ้าหากคณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยแล้วว่าออกไม่ได้ กฎหมายฉบับนั้น

ก็เป็นอันตกไปตั้งแต่ต้น เพราะฉะนั้นขั้นตอนดังนี้กระผมคิดว่า เมื่อเรามองว่า รัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง ซึ่งแตกต่างกับรัฐบาลในอดีต และถ้าหากเราเห็นว่าบ้านเมืองนั้นอาจมีความจำเป็นการฉ้อฉลเงิน ที่จะป้องกันประโยชน์สำคัญของประเทศเกิดขึ้นในกรณีใด ๆ นั้น บางทีเราอาจจะมองไม่เห็นในขณะนี้ สมมุติว่าบ้านเรา ถ้าหากว่ามองไปในแง่ประวัติศาสตร์เราก็จะเห็นว่า ประสบความฉ้อฉลเงินอยู่ทั้งใน เรื่องของการรบรามาฟัน กระผมไม่ต้องการเรียนย้อนไปถึงตอนปลายกรุงศรีอยุธยาที่ว่า จะทำอะไรก็ต้องขออนุญาตกันเสียก่อนนั้น ไม่อยากจะไปย้ำ เรื่องนั้นอีก จนกระทั่งเราเสียกรุงครั้งที่ ๒ กระผมคิดว่าทำนองเดียวกันเหตุการณ์ดังนั้นอาจจะเกิดขึ้นในปัจจุบันก็ได้ แต่ว่ารูปแบบอาจจะเป็นอีกรูปแบบหนึ่ง กระผมมีความเชื่อมั่นว่า เหตุการณ์นั้น ถ้าหากว่าเกิดขึ้นเราควรจะให้ผู้บริหารประเทศของเราได้มีเครื่องมือหรือมีที่สามารรถจะตอบโต้แก้ไขปัญหา เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของตัวผู้มันหรือไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของพรรคพวก อันนี้กระผมเห็นด้วยกับท่านอย่างยิ่ง แต่ว่าเราจะไปตัดมาตรานี้ เพราะเหตุที่ว่า อาจจะไปใช้เพื่อประโยชน์ของพรรคพวกหรือส่วนตัว เราคิดว่าก็มีขั้นตอนในการที่จะตรวจสอบกันอย่างที่ผมกราบเรียนมาแต่ตอนต้น แต่เราจะไปตัดมาตรานี้ออก แต่หากว่ามีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติอย่างแท้จริงแล้ว เราก็คิดว่าจะ เป็นอันตราอย่างยิ่งต่อประเทศชาติ เพราะฉะนั้นกระผมจึงขอกราบเรียนโดยหลักการว่า ทางคณะกรรมการได้มองเห็นภาพเป็นดังนี้ และเห็นว่า การใช้มาตรานี้เป็นการใช้ในวันข้างหน้า โดยรัฐบาลในระบอบประชาธิปไตยคิดว่าความเป็นห่วงใยของท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายนั้น น่าจะลดเบาบางลงและอาจจะถึงว่าไม่มีเหตุที่จะเกิดขึ้นอย่างในอดีต กระผมคิดว่าทางคณะกรรมการจะต้องขอกราบเรียน อันยันมาตรานี้ ขอบพระคุณครับ

ประธานรัฐสภา : อีกคนเคียวณะครับ เจริญคุณมานะครับ

นายมานะ กุสกูล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครพนม) :

ท่านประธาน ผม มานะ กุสกูล พรรคชาติพัฒนา จากจังหวัดนครพนม

ประธานรัฐสภา : พุด ๒ รอบแล้วนะครับ

นายมานะ กุสกูล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครพนม) : ครับ เพราะผมแปรญัตติไว้ครับ ท่านประธาน ที่ท่านกรรมาธิการได้ลุกขึ้นมาชี้แจง ผมก็เข้าใจ แต่เหตุการณ์ที่ท่านจะว่าไปนั้นยาวเกินไปแล้วไปถึงอยุธยาแล้วที่ท่านไม่อยากจะกล่าว เพราะปัจจุบันนี้เรายอมรับกันอยู่อย่างหนึ่งว่าสงครามในทางอาชญากรรมก็คือ ความเจริญของบ้านเมืองก็คือ มันแตกต่างกันในสมัยอดีตท่านจะเห็นว่าจากปี ๒๕๓๐ มาจนถึงปัจจุบันนี้ เหตุการณ์บ้านเมืองก็จะเริ่มค้นแปรไปทางที่ดีขึ้น สงครามที่เราจะสู้กันนั้นคือสงครามเศรษฐกิจ ไม่ใช่สงครามทางการรบราฆ่าฟัน จริงอยู่ในประเทศเพื่อนบ้านของเราอาจจะมีปัญหาอาจจะถูกถามเข้ามาจนถึงภายในประเทศเราได้ แต่ในมาตราต่อ ๆ ไปนั้นท่านก็ให้อำนาจที่จะมีการประกาศกฎอัยการศึกซึ่งจะครอบคลุมได้มากกว่า เพราะฉะนั้นการออกพระราชกำหนดนั้น น่าจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องเฉพาะการเงิน สำหรับความปลอดภัยของสาธารณะก็ดี หรืออะไรก็ดี จะเห็นว่าตั้งแต่ปี ๒๕๓๒ มาการออกพระราชกำหนดก็มีอยู่เรื่องเดียว ก่อนล่วงหน้านั้นในสมัยรัฐบาลในอดีตก็มีพระราชกำหนดเรื่องเดียวเกี่ยวกับเรื่องการเงิน จนทำให้มีการยุบสภา เพราะฉะนั้นจะเห็นว่าการประกาศพระราชกำหนดเพื่อความปลอดภัยในทางสาธารณะก็ดี เพื่อความมั่นคงของประเทศก็ดี รัฐบาลไม่ค่อยได้เอามาใช้ที่จะใช้จริง ๆ ก็คือเพื่อประโยชน์ส่วนตัวและพรรคพวก เพราะฉะนั้นเราไม่อยากจะให้เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นมาอีก ไม่อยากให้มีการตีความโดยตุลาการรัฐธรรมนูญ จะเห็นว่าการศึกษาของตุลาการรัฐธรรมนูญนั้นก็มีอำนาจเหนือกว่าในที่กรรมาธิการได้แก้ไข ซึ่งอยู่ในมาตรา ๑๖๔ ทวิ มีอำนาจ

เหนือกว่าของรัฐสภาอีก รัฐสภาไม่สามารถวินิจฉัยได้ ว่าพระราชกำหนดนั้น ถูกต้องตามมาตรา ๑๗๔ หรือไม่ แต่ต้องให้ตุลาการรัฐธรรมนูญเป็นผู้วินิจฉัย ตรงนี้ต่างหากแสดงว่าอำนาจของตุลาการรัฐธรรมนูญสูงกว่ารัฐสภา ถ้าท่าน เขียนไว้ให้ชัดเจน ว่าเป็นเฉพาะกฎหมายเกี่ยวกับภาษี กฎหมายเกี่ยวกับการเงินเท่านั้นรัฐบาลถึงจะออกพระราชกำหนดได้ ตรงนี้ก็ไม่ต้องไปตีความกัน ถ้าเป็นภัยพิบัติก็อย่างที่สมกราบเรียนว่า ในมาตราต่อไปก็คือ มาตรา ๑๗๖ มาตรา ๑๗๘ ท่านจะเห็นว่ามันจะโยงไปถึงการประกาศกฎอัยการศึกก็ดี เป็นพระราชอำนาจ สมกราบเรียนถามว่าในการปฏิบัตินั้น ถ้าคณะรัฐมนตรีหรือ รัฐสภาไม่เสนอพระองค์ก็จะไม่ใช่พระราชอำนาจนั้น ในการประกาศกฎ อัยการศึก และผู้ที่บริหารประเทศอยู่ในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลก็คิดหรือว่า รัฐบาลรักษาการก็คิด ก็คงใช้ดุลพินิจวินิจฉัยในทางที่ถูกที่ควรว่าจะประกาศใช้ กฎอัยการศึกหรือไม่ดีกว่าที่จะมาใช้พระราชกำหนด ท่านเขียนกฎหมายแบบนี้ เท่ากับเปิดช่องโหว่ เป็นช่องโหว่ที่เราเคยประสบมา ผมเชื่อในความก้าวหน้า ของคณะกรรมการการชุดนี้ ท่านจะต้องปิดช่องโหว่ตรงนั้น การเขียน รัฐธรรมนูญเพื่อให้ดีความ มันไม่เหมาะหรือครับ เขียนให้ชัดเจน การเขียน กฎหมายในอดีตท่านอาจจะอ้างว่าเคยเขียนมาอย่างนี้ เคยทำมาอย่างนี้ แต่ โลกเรามีวิวัฒนาการขึ้น เขียนกฎหมายให้คนที่ไม่รู้กฎหมาย อ่านเข้าใจ กฎหมาย นั่นคือนักเขียนกฎหมายที่ดี ไม่ใช่เขียนแล้วอ่านเองตัวเองเข้าใจ เอง คนอื่นไม่รู้เรื่อง เพราะฉะนั้นถ้าท่านกำหนดให้ชัดเจนไว้ว่าอำนาจใน การที่จะออกพระราชกำหนดนั้นเฉพาะกฎหมายเกี่ยวกับการเงินอย่างเดียว จะเป็นประโยชน์ ไม่ต้องไปตีความกัน ผมอยากขอต่อรองท่านว่าพอจะ ได้ไหม ผมเห็นด้วยในวรรคอื่น ๆ แต่ในวรรคหนึ่งขอต่อรองทางคณะกรรมการการชุดว่า ให้เห็นด้วยเฉพาะกรณีพระราชกำหนดเกี่ยวกับการเงิน อย่างเดียว เพื่อจะให้เกิดความชัดเจนขึ้น ผมอยากให้ท่านได้ทบทวนอีกที ขอบพระคุณครับ

ประธานรัฐสภา : คุณอรรถพลครับ เดี่ยวจะได้ขอมติ เชิญ

นายอรรถพล สรสุชาติ (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม อรรถพล สรสุชาติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร พรรคประชาธิปัตย์ สมาชิกรัฐสภา กรรมาธิการ เสียขางน้อย คงใช้เวลาไม่มาก เพราะเราได้ฟังคำตบของท่านกรรมาธิการแล้ว จริง ๆ แล้วผมอยากจะชี้ให้เห็นตรงนี้นิดเดียวก็คือว่า ที่ท่านอ้างถึงมาตรา ๑๖๔ ทีวีก็ตี หรือว่าพูดถึงในแง่ของการพิจารณาในวาระหนึ่งที่มีการตรวจสอบอยู่แล้วก็ตี ผมอยากยกกรณี ที่ความจริงไม่ค่อยอยากจะยก แต่ว่าจริง ๆ แล้วถ้าไม่ยกตรงนี้ก็คงจะไม่เห็นที่ผมคัดค้านแล้วก็เพิ่มไปว่า ห้ามมิให้นิรโทษกรรมแก่บุคคลหรือคณะบุคคลผู้กระทำการล้มล้างการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขนั้น ผมสงสัยว่าทำไม ถ้าเราได้พิจารณาถึงพระราชกำหนดที่มีหลายคนพูดถึง ก็คือพระราชกำหนดนิรโทษกรรมแก่ผู้กระทำความผิด เนื่องในการชุมนุมกันระหว่างวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๕ ถึงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๕ ที่ได้ตราไว้ ณ วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ในหมายเหตุท้ายพระราชกำหนดอ้างถึงชัดเจนว่าเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วนอันมิอาจจะหลีกเลี่ยงได้ ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยของประเทศไทย ความปลอดภัยสาธารณะและป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชกำหนดนี้ขึ้น ซึ่งก็เข้าวาระหนึ่งตามที่ท่านว่าทุกประการ แต่จริง ๆ แล้วพระราชกำหนดนี้อย่างที่ผมอภิปรายมาตั้งแต่ต้นเป็นพระราชกำหนดที่ขัดความรู้สึก เป็นพระราชกำหนดที่จริง ๆ แล้วในเรื่องของความเสมอภาคทางด้านกฎหมายสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการที่จะร้องเรียกสิทธิหรือการที่จะต้องนำผู้กระทำความผิดนั้นมาเข้าตามกระบวนการยุติธรรมนั้นได้ถูกคัดออกไปจากการออกพระราชกำหนดในเดือนพฤษภาคม ผมอยากจะเรียนขอร้องท่านกรรมาธิการ ผมคิดว่ามาตรานี้เป็น

มาตราที่ดี เป็นเจตนารมณ์ที่จะช่วยผู้บริหารให้มีโอกาสที่จะได้บริหารงานนั้น
ง่ายขึ้น จริงอยู่รัฐบาลชุดนี้ หรือรัฐบาลที่จะเป็นต่อไปนี้ตามรัฐธรรมนูญ
ฉบับใหม่เป็นรัฐบาลที่เป็นประชาธิปไตย แต่ในเรื่องการควบคุมการทำงาน
ของคณะรัฐมนตรี หรือว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนั้นส่วนหนึ่งเราก็ให้มีกรอบ
กำหนดโดยรัฐธรรมนูญที่เราได้พยายามแก้ไขกันมาตั้งแต่ต้น ผมขอร้องท่าน
กรรมการก็คงเป็นครั้งสุดท้ายว่า จริง ๆ แล้วเราอย่าพยายามไปเพิ่ม
อำนาจให้กับฝ่ายบริหารอันหาขอบเขตจำกัดไม่ได้ จริง ๆ แล้วเราควรจะ
ให้อำนาจฝ่ายบริหาร และให้อำนาจฝ่ายนิติบัญญัติที่สามารถจะตรวจสอบ
ฝ่ายบริหารได้การออกพระราชกำหนดนั้นไม่มีการตรวจสอบใด ๆ ทั้งสิ้น และ
สำหรับผม ผมถือเป็นการผิดเจตนารมณ์ประชาธิปไตยอย่างร้ายแรง เป็นการ
ผิดความไว้วางใจที่ประชาชนให้ต่อสภาผู้แทนราษฎรที่จะได้มีโอกาสถ่วงถ่วง
กฎหมายและควบคุมการบริหารประเทศ ขอกราบขอบพระคุณท่านประธานครับ

ประธานรัฐสภา : กรรมการไม่ต่อ ผมก็ต้องขอประทานมติ
ขอโหวตเลย หูมาตั้งเกือบ ๑๕ คนแล้ว ขอโหวตเสียก่อนว่าจะปิดหรือว่าไม่
ปิด

(ประธานรัฐสภาได้มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดเห็นควรปิดการอภิปราย กรุณายกมือ
ขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นจำนวนมาก)

ประธานรัฐสภา : ผู้ใดเห็นควรเปิดต่อ กรุณายกมือขึ้นครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานรัฐสภา : ไม่มีนะครับ ท่านสมาชิกครับก็มีหลายประเด็น
มีทั้งผู้ขอตัดออกทั้งมาตรา ทั้งคงไว้ ทั้งแปรญัตติ เพราะฉะนั้นผมจะเรียน
อย่างนี้ในเบื้องต้นผมจะถามว่า คงไว้ตามร่างเดิมหรือจะมีการเปลี่ยนแปลง

ถ้าที่ประชุมเห็นว่าคงไว้ตามร่างเดิมก็เสร็จไป ถ้าเห็นควรมีการเปลี่ยนแปลง
ก็จะถามว่า เปลี่ยนแปลงตามที่คณะกรรมการขอเพิ่มเติมหรือเปลี่ยนแปลง
ตามที่สมาชิกขอแปรญัตติไว้ ถ้าเป็นไปตามคณะกรรมการก็เสร็จ แต่ถ้า
เป็นไปตามที่สมาชิกขอแปรญัตติไว้ต้องถามเป็นรายตัว ถามเป็นรายประเด็น
บางประเด็นก็ให้ตัดออก ก็ทำความเข้าใจก่อน

(ประธานรัฐสภาได้มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดเห็นควรคงไว้ตามร่างเดิม กรุณา
ยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดเห็นควรมีการเปลี่ยนแปลง กรุณา
ยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานรัฐสภา : ส่วนใหญ่เห็นควรเปลี่ยนแปลงนะครับ จะ
ถามต่อไปว่า ท่านผู้ใดเห็นควรเปลี่ยนแปลงตามที่คณะกรรมการขอเพิ่มเติม
ไว้ กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดเห็นควรเปลี่ยนแปลงตามที่ผู้ขอ
แปรญัตติไว้ กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานรัฐสภา : ส่วนใหญ่เห็นด้วยตามคณะกรรมการ
เชิญท่านเลขานุการฯ มาตรวจต่อไป

ศาสตราจารย์ไพศิษฐ์ หิพัฒนกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร):
มาตรา ๑๗๔ ทวิ คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

ประธานรัฐสภา : คุณเรวัต เชิญ

นายเรวัต สิริกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กาญจนบุรี) :

ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นายเรวัต สิริกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี พรรคชาติไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ในมาตรา ๑๗๔ ทวิ ซึ่งคณะกรรมการได้เพิ่มขึ้นมาใหม่ทั้งหมด ผมมีปัญหาอยากจะเรียนถามทางกรมการว่า ในการเพิ่มเติมมาใหม่ที่มีการส่งสยพระราชกำหนดนั้นแล้ว ก็ผลกระทบไปให้กับคณะตุลาการรัฐธรรมนูญตีความ ผมอยากจะเรียนว่า ในการที่สภาแห่งนี้มีสมาชิกสภาผู้แทนถึง ๓๖๐ คน มีวุฒิสมาชิก ๑๒๐ คน รวมแล้ว ๔๘๐ คน แล้วทำไมต้องเอาไปตีความให้กับคน ๘ คนมาตีความ เพราะอะไร การที่จะอนุวัติหรือไม่อนุวัติร่างพระราชกำหนดนั้น รัฐสภาแห่งนี้ทำได้อยู่แล้ว เป็นเรื่องอำนาจหน้าที่ของรัฐสภา เป็นอำนาจหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นอำนาจหน้าที่ของวุฒิสมาชิกทำไมถึงจะต้องไปอย่างนั้น แล้วในมาตรา ๑๗๔ บอกชัดเจนว่า การเสนอต่อสภาผู้แทนหรือวุฒิสภานั้นต้องรวดเร็วไม่ชักช้า ทีนี้เอาไปเสนอให้กับตุลาการรัฐธรรมนูญตีความจะเมื่อไรก็ไม่รู้ แล้วอย่างนี้มันก็ขัดแย้งกันในตัวผมจึงไม่เข้าใจว่าในระบอบในประชาธิปไตยของเรา ซึ่งพึงเสียงส่วนใหญ่คนส่วนใหญ่มาจนถึง ๔๓๐ คน กลับไปพึ่งคณะตุลาการเพียง ๘ คน แล้วถือว่า ๒ ใน ๓ ๖ คนเท่านั้นเองก็ถือว่าชี้ขาดได้ อย่างนี้มันถูกต้องไหมครับท่านประธาน ผมจึงคิดว่าถ้าไหน ๆ จะให้รัฐบาลนั้นมีเครื่องมือในการออกพระราชกำหนดแล้วก็ไม่จำเป็นต้องเพิ่มมาตรา ๑๗๔ ทวินี้ ไม่จำเป็นต้องเพิ่มเติมเลข ให้สามารถที่จะออกไปไปตามมาตรา ๑๗๔ ได้ มีปัญหาอะไรจะอนุวัติหรือไม่อนุวัติ เป็นไปตามรัฐสภา เป็นความเห็นของรัฐสภาเสียงเกินกึ่งหนึ่ง นี่คือถูกต้อง เพราะฉะนั้นผมจึงไม่เห็นด้วยกับคณะกรรมการที่จะเพิ่มมาตรา ๑๗๔ ทวินี้ขึ้นมาใหม่ ก็อยากจะฟังคำชี้แจง ขอบคุณครับ

(การประชุมดำเนินการมาถึงตอนนี้ นายมารุต นุนนาค ประธาน
รัฐสภา ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้นายมิชัย ฤชุพันธุ์ รองประธานรัฐสภา
ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณชินวรณ์

นายชินวรณ์ บุญยเกียรติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครศรีธรรมราช) :

ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม ชินวรณ์ บุญยเกียรติ สมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรพรรคประชาธิปัตย์ จากนครศรีธรรมราช ในฐานะสมาชิกรัฐสภา
ท่านประธานที่เคารพ จริง ๆ มาตรา ๑๗๕ ทวิ ก็เป็นความเดิมใน
มาตรา ๑๗๖ ตามร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๑
ผมจำ เป็นที่จะต้องถูกขึ้นมาอภิปรายอีกก็เพราะว่า เมื่อตอนนั้นผมได้ขอสงวนคำ
แปรญัตติในมาตรา ๑๗๕ แต่ว่าเห็นคณะกรรมการได้เพิ่มเติมในประเด็นใน
มาตรา ๑๗๕ ทวิ ไว้ในวาระที่สามว่า ในกรณีที่คณะกรรมการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย
ว่า พระราชกำหนดใดไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๕ วรคหนึ่ง ให้พระราช
กำหนดนั้นไม่มีผลบังคับมาแต่ต้น ซึ่งตรงนี้เป็น การเปลี่ยนแปลงตามร่างเดิม
ซึ่งมีปัญหาในการตีความตามที่เกิดปัญหาเมื่อปี ๒๕๖๕ เพราะตามร่างเดิมนั้น
ได้เขียนเอาไว้ว่า ในกรณีที่คณะกรรมการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าพระราชกำหนด
ใดไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๖ วรคหนึ่ง ตามร่าง เดิมจะครบตามร่างปี ๒๕๖๑
ให้พระราชกำหนดนั้นไม่มีผลบังคับมาแต่ต้น ซึ่งตรงนี้ผมคิดว่าเป็นประเด็นที่
กรรมการเองก็ต้องชี้เช่นเดียวกันว่า ในกรณีที่คณะกรรมการตีความแล้วว่า
ในการที่พระราชกำหนดนั้นไม่เป็นไปตามวรคหนึ่งคือ ไม่ใช่เป็นการป้องกัน
ภัยพิบัติแล้วก็ไม่เป็นตามกรณีเร่งด่วน ซึ่งตรงนี้ผมคิดว่าทางเพื่อนสมาชิก
รัฐสภาหลายท่านก็ได้ให้ความสนใจ เพราะว่าถ้าไม่เกิดความชัดเจนต่อ
ประเด็นในการออกพระราชกำหนด ซึ่งเมื่อผมได้กราบเรียนแล้วว่าโดย
เจตนารมณ์จริง ๆ แล้วเราต้องการที่จะให้มีข้อจำกัด เช่น ในกรณีที่กระทำ

ความคิดทางอาญา เป็นต้น หรือให้มีข้อจำกัดเฉพาะที่กรณีที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับ
ภาษีอากรหรือเกี่ยวกับเรื่องเงินตรา ท่านประธานที่เคารพ ผมจึงคิดไว้ใน
มาตรา ๑๑๔ ทวิ ทางกรรมการเพิ่มเติมนั้นก็เป็นการที่เพิ่มกระบวนการ
ในการตรวจสอบพระราชกำหนดเพิ่มขึ้น แต่ว่าเหตุผลที่เพื่อนสมาชิกได้
กราบเรียนว่าทำไมจะต้องโยนไปให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญตีความ ซึ่งมี
จำนวนเพียง ๘ คนนั้น ผมคิดว่ามันเป็นกลไกหนึ่งที่เราได้กำหนดไว้ใน
กฎหมายรัฐธรรมนูญอยู่แล้ว ผมจึงค่อนข้างเห็นด้วยในมาตรา ๑๑๔ ทวิ ผม
ขอสนับสนุนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญกรรมการชี้แจง

นายจำลอง กรุทขุนทด (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
กระผม จำลอง กรุทขุนทด กรรมการ ขอกราบเรียนท่านสมาชิกดังนี้
เกี่ยวกับกรณีที่บัญญัติมาตรา ๑๑๔ ทวิ เพิ่มเติมขึ้นไว้นั้นเป็นไปดังที่ท่านสมาชิก
ผู้มีเกียรติเมื่อสักครู่นี้ที่กล่าวว่า เป็นบทที่นำมาจากรัฐธรรมนูญปัจจุบันที่ใช้บังคับ
อยู่ เหตุผลสำคัญประการหนึ่งก็คือว่าอย่างที่ท่านสมาชิกได้กรุณาให้คำชี้แจงไป
บ้างแล้ว ประเด็นแรกก็คือว่าเป็นมาตรการหนึ่งในการที่จะตรวจสอบว่า
พระราชกำหนดที่ออกนั้นถูกต้องตามมาตรา ๑๑๔ ววรรคแรกหรือไม่ หมายความว่า
ว่าในกรณีที่ออกพระราชกำหนดนั้น เพื่อประโยชน์ในอันที่จะรักษาความสงบ
เรียบร้อยของประเทศ ความมั่นคงปลอดภัยสาธารณะตามววรรคหนึ่งหรือไม่
ในกรณีเช่นนี้ที่กรรมการเห็นว่าจะต้องกำหนดมาตรการเช่นนี้ เข้าไว้ก่อนนั้น
เนื่องด้วยต้องการควบคุมให้อำนาจการออกกฎหมายนั้น เป็นไปโดยรอบคอบ
แล้วก็รัดกุมมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำนาจที่เป็นของสภานิติบัญญัติเรานั้น
ยังจะต้องคงเอาไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่เราจะกำหนดตามที่ท่านสมาชิก
ว่าทำไมไม่ส่งให้สภาตีความเสียเองนั้น ผมขอกราบเรียนว่ารัฐบาลนั้น
ประกอบด้วยเสียงข้างมากอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีเสียงข้างมากอยู่

แล้วการตีความว่าพระราชกำหนดนี้จะด้วยวรรคหนึ่งหรือไม่นั้น ก็เกรงว่าถ้าหากให้สภานิติความผลก็จะ เป็นว่าก็เป็นไปตามที่รัฐบาล เสนอนั่นเอง ผลจะไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ที่เราต้องการจะมี เพราะฉะนั้นจึงกำหนดให้เป็นอำนาจของตุลาการรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นคนกลาง ซึ่งเป็นส่วนรวมเป็นองค์กรที่เราได้ตั้งขึ้นมานั้นเป็นประการแรก ส่วนผลที่แตกต่างไปที่เรากำหนดให้มีผลบังคับใช้ในคำวินิจฉัยของตุลาการรัฐธรรมนูญ ซึ่งแตกต่างจากการวินิจฉัยอนุวัติพระราชกำหนดของสภาไปให้มีผลเสียหายมาแต่ต้น หมายความว่าใช้บังคับไม่ได้เลยมาแต่ต้นนั้น เพราะเห็นว่าเมื่อกรณีไม่เข้าตามวรรคหนึ่งแล้วก็ไม่มีความสมควรที่พระราชบัญญัตินั้นจะใช้บังคับ กรรมการเห็นสมควรว่า เมื่อกรณีไม่ต้องด้วยมาตรา ๑๗๕ วรรคหนึ่งนั้น ไม่เป็นอำนาจของฝ่ายบริหารที่จะออกพระราชกำหนดนั้นได้ สมควรว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่มีผลใช้บังคับ จึงกำหนดให้การวินิจฉัยของตุลาการรัฐธรรมนูญที่มีผลไม่ให้พระราชกำหนดนั้น ใช้บังคับนั้นมิผลเสียหายมาแต่ต้น หมายความว่าไม่มีผลบังคับใช้เลย ขอบขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ท่านสมาชิกกรับมาตรานี้ กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ ไม่มีผู้ติดใจจะได้ผ่านไป เชิญท่านเลขาฯ ต่อไปครับ

นายพนิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๗๕ ไม่มีการแก้ไข มีผู้แปรญัตติขอสงวนคำแปรญัตติ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณมานะ

นายมานะ อุตกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครพนม) : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ ผม มานะ อุตกุล ชาติดพัฒนา จากจังหวัดนครพนม ในมาตรา ๑๗๕ ผมได้ขอแก้ไขตามมาตรา ๑๗๕ ตั้งแต่วรรคสองของกรรมการที่แก้ไข แต่ว่าในส่วนขอร่างที่กรรมการได้พิจารณานั้นไม่มีการแก้ไขเลย ผมเห็นว่าในส่วนนี้มันก็เป็นเกี่ยวกับเรื่อง

พระราชกำหนดเหมือนกัน ผมก็ไม่ทราบว่าทำไมทางกรมการไม่แยกใน
วรรคสาม วรรคสี่ของมาตรา ๑๗๔ และก็อาจจะเอาเป็นมาตรา ๑๗๕ ทวิ
แยกออกมาอยู่ต่างหาก แล้วดำเนินการตามที่ผมได้ขอแปรญัตติ เนื่องจากการ
ชี้แจงวันนั้นผมไม่อยู่ในที่ประชุม ผมก็ไม่เข้าใจว่าทำไมท่านจะมารุจเป็น
มาตราต่างหากไม่ได้ ทำไมจะต้องเอาไปอยู่ในมาตราเดียวกัน เพราะมัน
เป็นคนละวรรคคนละตอน นี่ประเด็นที่ ๑

ประเด็นที่ ๒ ถ้าเราแยกออกมาให้ชัดเจนอย่างของผมว่า
หากพระราชกำหนดตามมาตรา ๑๗๔ มีผลเป็นแก้ไขเพิ่มเติมหรือยกเลิก
บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดและพระราชกำหนดนั้นจะต้องตกไปตามวรรคหนึ่ง ให้
ถือว่าเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่มีอยู่ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติม หรือยกเลิกมี
ผลบังคับใช้ต่อไปเสมือนหนึ่งไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือยกเลิกและให้ถือว่า
กิจการที่ได้เป็นไปแล้ว โดยการใช้บังคับตามพระราชกำหนดก่อนวันที่การไม่
อนุมัติมีผลนั้น เป็นกิจการที่สมบูรณ์ ผมว่าท่านกรมการน่าจะแยก แยก
มาตรา ๑๗๔ มาอยู่ที่มาตรา ๑๗๕ มันจะเป็นการเข้าใจ ท่านประธานจะเห็น
ว่ามาตรา ๑๗๕ นั้นยาวมาก มีวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่
วรรคห้า วรรคหก วรรคเจ็ด แล้วก็ยังมีทวิอีก ผมก็ได้ขอแปรญัตติขอแยกมา
อยู่ในมาตรา ๑๗๕ ทางกรมการก็ไม่ยินยอม ผมอยากทราบเหตุผลว่า
ทำไมมาตรา ๑๗๕ ท่านถึงร่างยาวถึง ๖ วรรค กับ ๑ ทวิ และในทวินั้นก็มี
อยู่อีกตั้ง ๓ วรรค ทำไมท่านไม่แยกออกมาเพราะมันเป็นคนละเรื่อง อย่าง
มาตรา ๑๗๔ ทวิ เป็นอำนาจของตุลาการรัฐธรรมนูญ ท่านน่าจะแยกออกมา
อยู่อีกมาตราหนึ่ง แล้วเอามาตรา ๑๗๕ ในการร่างพระราชกำหนดไม่ว่าจะ
เป็นเรื่องความมั่นคงที่ท่านไม่ยอมแก้ไขให้ก็ดี แล้วเอามาตรา ๑๗๕ เกี่ยวกับวิธีที่
เป็นพระราชกำหนดเกี่ยวกับเงินตราหรือภาษีเข้ามาอยู่ในมาตรา ๑๗๕ ท่าน
น่าจะเขียนกฎหมายตรงนี้ให้ถูกต้อง ท่านมีเหตุผลอะไรที่ท่านไม่ยอมแยก

กรุณาตอบชี้แจงให้ชัดเจนด้วย ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญกรรมการ

นายจำลอง คุรุฑนทศ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
ผม จำลอง คุรุฑนทศ กรรมการ ขอรบกวนเรียนบทบัญญัติในมาตรา
เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจฝ่ายบริหารโดยเด็ดขาดในอันที่จะออกพระราชกำหนด
เกี่ยวกับเงินตรา ซึ่งเป็นความเห็นชอบของสภาแห่งนี้ร่วมกันเท่าที่ได้ฟังมา
แล้ว แต่เมื่อออกพระราชกำหนดแล้วที่กำหนดไว้โดยเฉพาะในมาตรา ๑๑๕
เพราะเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ หรือว่าพระราชกำหนดเกี่ยวกับการเงินหรือ
ภาษีอากรนั้นเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง แล้วเมื่อได้มีการออกพระราช
กำหนดแล้วจะต้องส่งให้สภาภายใน ๓ วัน แล้วบทสุดท้ายในวรรคท้ายเรา
กำหนดให้เอามาตรา ๑๑๕ มาบังคับใช้โดยอนุโลมนั้น หมายความว่าเมื่อส่งสภา
ไปแล้วสภาก็ต้องดำเนินการตามมาตรา ๑๑๕ นั้นเอง ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่
กรรมการไม่ได้แก้ไข ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดคิดใจ
ก็ผ่านไปเชิญต่อไปครับ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๑๖ ไม่มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : อาจารย์ธรรมบุญครับ ไม่มี
การแก้ไข ไม่มีผู้สงวน

นายธรรมบุญ ตัณฑลี สมาชิกวุฒิสภา : ท่านประธานที่เคารพครับ
คือเมื่อขณะนี้ ผมคิดว่าท่านจะให้คณะกรรมการตอบ แล้วจะให้สมาชิกที่เหลือ
ที่สงวนคำแปรญัตติในมาตรา ๑๑๕ ได้อภิปรายต่อไป ไม่เห็นท่านเรียก

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ไม่มีใครยกมือ ผมก็ดูไม่มี
ใครยกมือ

นายธรรมบุญ ถัดพลี สมาชิกวุฒิสภา : ประธานโทครับเมื่อกี้ที่ท่านประธานมาพูดท่านใช้เรียกเรียงตามลำดับไป ผมก็เลยยังสงสัยว่าทำไมให้กรรมการตอบเร็ว ทำไมไม่รอตอบตอนหลัง กระผมขออภิปรายตรงนี้นิดหนึ่งได้ไหมครับ มาตรา ๑๙๕ ที่สงวนไว้ ซึ่งมันไม่มีประเด็นอะไรมาก เพราะผมเองก็ไม่คิดใจ แต่ว่าจะอภิปรายให้เป็นหลักฐานไว้เท่านั้นเอง เพราะว่าผมจะขอมติแก้ไขก็คงไม่ได้ คือเป็นเรื่องซึ่งมีเรื่องนี้อยู่ในหมวดอื่นในตอนต้น ซึ่งการแก้ไขรัฐธรรมนูญคราวนี้ไม่ได้ขอมาทั้งฉบับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เพื่อความสบายใจของอาจารย์ ผมให้อาจารย์อภิปรายในมาตรา ๑๙๖ โดยให้อ้างไปถึงมาตรา ๑๙๕ ได้เพื่อเป็นเรคคอร์ด (Record) ไว้ครับ

นายธรรมบุญ ถัดพลี สมาชิกวุฒิสภา : มาตรา ๑๙๖ กระผมไม่ได้เตรียมอะไรมาเกรงเดี๋ยวมันจะหลงทางครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : มิได้ หมายความว่าเวลานี้เรากำลังพิจารณาอยู่ในมาตรา ๑๙๖ แต่เมื่ออาจารย์อยากจะพูดในมาตรา ๑๙๕ ผมก็จะให้อาจารย์พูดในขณะที่เราพิจารณามาตรา ๑๙๖ โดยให้อ้างไปถึงมาตรา ๑๙๕ ที่อาจารย์อยากจะพูด เพื่อไม่ให้กระบวนการสับสน เพราะอาจารย์ก็ไม่คิดใจอยู่แล้วครับ

นายธรรมบุญ ถัดพลี สมาชิกวุฒิสภา : เป็นพระคุณมากครับ คือในรายงานนี้กระผมได้มีปรากฏไว้ว่าสงวน แล้วต่อเนื่องจากมาตรา ๑๙๕ ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญมาก เพราะที่เราได้เสียเวลาอภิปรายกันมาหลายชั่วโมง โดยเฉพาะมีสมาชิกผู้มีเกียรติได้ให้เหตุผลมาดีมาก ในเรื่องของการออกพระราชกำหนด ซึ่งมีทั้งเรื่องที่กระผมได้กราบเรียนไปเมื่อกี้แล้ว ผมขอสรุปโดยย่อว่าได้มีการวิจารณ์กันมากในเรื่องเหตุผลที่ดี ในเรื่องตัวบุคคลที่ดี ในเรื่องเงื่อนไขเวลาที่ดี ความสำคัญน้ำหนักของการที่ออกพระราชกำหนดเหล่านั้น

ก็คือ ซึ่งในแต่ละอันนั้นก็มีความที่วิจารณ์กันในระยะปัจจุบันอย่างมากมาย เพราะฉะนั้นเมื่อข้อความปรากฏอยู่ในตัวบทในมาตรา ๑๗๕ ซึ่งต่อเนื่องกับ มาตรา ๑๗๕ มาเป็น เรื่องซึ่งปรากฏอยู่แต่เพียงว่าเป็นเรื่องของพระมหากษัตริย์ เท่านั้นที่จะทรงตราพระราชกำหนดให้ใช้บังคับดังเช่นพระราชบัญญัติ เพราะฉะนั้นอันนี้ผมเกรงว่าถ้าปล่อยไปดังนี้ ในปัจจุบันเมื่อมีมวลชนเข้ามา มีกลุ่มองค์กรต่าง ๆ แล้วก็มีการลั่นประชาธิปไตยรูปแบบต่าง ๆ ขึ้นมาทำให้อาจจะกลายเป็นการระคายเคืองถึงเบื้องพระยุคลบาทโดยไม่จำเป็น เพราะเราต้องยอมรับกันอยู่ว่าในการออกพระราชกำหนดนั้น ก็เป็นเรื่องของฝ่ายบริหาร คือรัฐบาลหรืออีกนัยหนึ่งนายกรัฐมนตรี ซึ่งในมาตรา ๑๗๕ ผมก็ได้ขอแก้ไขเป็นว่า นายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี แล้วก็กราบบังคมทูลพระมหากษัตริย์ เพื่อทรงตราพระราชกำหนดให้ใช้บังคับดังเช่นพระราชบัญญัติ ก็ได้ สำหรับในมาตรา ๑๗๕ ก็เป็นเรื่องแม้จะเป็นระหว่างสมัยประชุม แต่ถ้ามีความจำเป็นต้องมีกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้แล้ว ก็น่าจะเป็นเรื่องที่นายกรัฐมนตรีจะกราบบังคมทูลพระมหากษัตริย์ เพื่อทรงตราพระราชกำหนดให้ใช้บังคับ มิใช่เป็นข้อความที่ว่าพระมหากษัตริย์จะทรงตราพระราชกำหนดให้ใช้บังคับดังเช่นพระราชบัญญัติก็ได้ เพราะว่าถ้าเป็นดังนี้แล้วคนข้างนอกไม่เข้าใจ ก็จะคิดว่าเป็นเรื่องของพระมหากษัตริย์ได้ทรงมีพระราชอำนาจที่จะออกพระราชกำหนดขึ้นมา เพราะฉะนั้นเมื่อมีคนวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องนี้ต่าง ๆ หลายจุด หลายประเด็นมาก อย่างเช่นที่สมาชิกผู้มิเคยคิดได้อภิปรายไปแล้ว แล้วก็เกิดผลกันทั้งนั้น ก็อาจจะเป็นที่ไม่เหมาะสม เพราะฉะนั้นกระผมถึงได้ขอแก้ไขเป็นว่า นายกรัฐมนตรีจะกราบบังคมทูล ขึ้นมาให้ชัดเจน ให้เห็นขั้นตอนของการดำเนินการจริง ๆ มิใช่แต่ด้วยอักษรเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามเนื่องจากว่า ความรัฐธรรมนูญนั้นการแก้ไขนี้แก้ไขเฉพาะไม่กี่มาตราในที่นี้ แต่ไม่ได้แก้ไขมาตราที่ทำนองเดียวกันในส่วนอื่นที่อยู่ตอนต้นที่

มิได้ยกมาในการขอแก้ไขคราวนี้ก็จะไม่เป็นการที่ถูกต้อง กระผมถึงได้เห็นด้วยกับกรมการที่ว่า แม้จะเห็นด้วยในด้อยค่าเหล่านี้ แต่ในกระบวนการแก้ไขนั้นอาจจะไม่เหมาะสม กระผมก็ไม่คิดใจ เพราะฉะนั้นกระผมก็ขอกราบเรียนขอบันทึกไว้เป็นหลักฐาน แล้วก็ไม่ต้องลงมติ แล้วให้ผ่านไปได้ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ขอบคุณครับ เชิญต่อไป

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๓๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๖ มีการแก้ไข มีการมาธิการขอสงวนความเห็น

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ไม่มีผู้คัดค้านครับ

นายปรีชา สุวรมหัต (กรรมาธิการ) : ท่านประธานครับ กระผม ปรีชา สุวรมหัต ผมไม่คิดใจครับ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๓๕ มีการแก้ไข มีการมาธิการขอสงวนความเห็น

นายปรีชา สุวรมหัต (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นายปรีชา สุวรมหัต ในฐานะกรรมาธิการเสียงข้างน้อย กระผมได้ขอสงวนไว้ในส่วนของมาตรา ๑๓๕ วรรคสอง ซึ่งเป็นวรรคสุดท้าย กระผมขออ่านเปรียบเทียบดังนี้ กรรมาธิการได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเฉพาะด้อยค่าในมาตรา ๑๓๕ วรรคสอง เป็นดังนี้ หนังสือสัญญาใดมีบทเปลี่ยนแปลงอาณาเขตไทยหรือเขตอำนาจแห่งรัฐหรือจะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามสัญญา ต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา กรรมาธิการได้เปลี่ยนด้อยค่าเพียงว่า แห่งชาติ เป็น แห่งรัฐ ๒ คำนี้กระผมไม่คิดใจ และก็เห็นค่าที่เหมาะสมแล้ว เพราะว่าเรื่องดังกล่าวนี้เป็นหนังสือสัญญา

ระหว่างประเทศ เราจะต้องใช้คำว่า รัฐ ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ แต่ที่กระผมได้ขอสงวนไว้ ผมขอเพิ่มเติมในส่วนของถ้อยคำ คำว่า สิทธิอธิปไตย เพิ่มเติมเข้าไป เป็นว่า สิทธิอธิปไตยหรือเขตอำนาจแห่งรัฐ เหตุผลที่กระผมเติมคำว่า สิทธิอธิปไตย เข้าไป กระผมขออนุญาตชี้แจงที่มาของคำนี้สักเล็กน้อย คำว่า สิทธิอธิปไตย นั้นเป็นผลเกิดขึ้นมาโดยหลักของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยกฎหมายทะเลใหม่ของสหประชาชาติ ท่านประธานคงทราบ ท่านสมาชิกที่ติดตามเรื่องนี้คงทราบ เติมเราใช้อนุสัญญาระหว่างประเทศของเจนีวาปี ค.ศ. ๑๙๕๘ ซึ่งอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยกฎหมายทะเลฉบับนี้ได้ใช้มานานแล้ว ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๑ มีจุดอ่อนในเรื่องของหลักทะเลอาณาเขตอย่างมากมาย กระผมคงไม่จำเป็นต้องลงไป ในรายละเอียด คำว่า สิทธิอธิปไตย เกิดขึ้นมาโดยผลของกฎหมายทะเลของสหประชาชาติฉบับใหม่ คือปี ค.ศ. ๑๙๘๒ คำคำนี้ได้นำมาใช้ในเรื่องของเขตเศรษฐกิจจำเพาะ กับในเรื่องของไหล่ทวีป ในขณะที่เหมือนกันแม้กฎหมายทะเลระหว่างประเทศ ปี ค.ศ. ๑๙๘๒ ยังไม่มีผลใช้บังคับในปัจจุบันนี้ เนื่องจากการลงสัตยาบันยังไม่ครบถ้วนก็ตาม แต่สำหรับประเทศไทยได้นำหลักกฎหมายทะเลของโลฉบับนี้ เอามาใช้ทั้งในเรื่องของจารีตธรรมเนียมประเพณีระหว่างประเทศ และในขณะที่เดียวกันก็ได้ใช้อำนาจของฝ่ายบริหาร ออกประกาศของฝ่ายบริหาร ซึ่งก็ได้แก่พระบรมราชโองการรับเขตทะเลใหม่ดังกล่าวนี้ ที่สำคัญคือ ๒ ฉบับด้วยกัน ฉบับแรกได้แก่ ประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทย ฉบับนี้เป็นเรื่องของที่มาของคำว่า สิทธิอธิปไตย สิทธิอธิปไตยนั้นมีความหมายแตกต่างกับคำว่า เขตอำนาจ ตามที่กรรมการได้ใช้ถ้อยคำนี้ ซึ่งกระผมเห็นด้วยทุกประการ เขตอำนาจนั้นเป็นเขตอำนาจของรัฐในการใช้บังคับกฎหมาย ซึ่งได้แก่กฎหมายแพ่งและกฎหมายอาญา อำนาจนิตินัยในการออกกฎหมาย อำนาจของฝ่ายบริหาร ของฝ่าย

คุกคามที่จะใช้อำนาจในการใช้บังคับกฎหมาย อันนี้เป็นเขตอำนาจแห่งรัฐ
 ไม่มีข้อสงสัยประการใด กระผมเห็นด้วยแต่ในขณะเดียวกันคำว่า สิทธิอธิปไตย
 ได้เป็นศัพท์ใหม่ที่เกิดขึ้นมาในกฎหมายระหว่างประเทศ และประกาศ
 พระบรมราชโองการฯ ก็ใช้คำนี้ ความหมายของคำว่า สิทธิอธิปไตย นั้น
 หมายรวมถึงสิทธิของรัฐชายฝั่งที่มีเหนืออยู่กับ ทรัพยากรธรรมชาติในทะเล
 ทั้งเป็นทรัพยากรที่มีชีวิต และไม่มีชีวิต เป็นสิทธิแห่งการหวงกันของรัฐ
 ชายฝั่ง ซึ่งมีบริเวณ ๒๐๐ ไมล์ทะเลนับจากเส้นฐานที่ใช้วัดน้ำขึ้นน้ำลงใน
 ทะเลอาณาเขตเรือออกไป ๒๐๐ ไมล์ทะเล เพราะฉะนั้น เขตเศรษฐกิจ
 จำเพาะ ๒๐๐ ไมล์ทะเลส่วนหนึ่งจะทับอยู่กับทะเลอาณาเขต ๑๒ ไมล์ทะเล
 เขตเศรษฐกิจจำเพาะที่แท้จริงจึงต้องนับ ๑๘๘ ไมล์ทะเล ตั้งแต่พ้นจากทะเล
 อาณาเขตเป็นต้นไป อันนี้หลักกฎหมายที่ผมกล่าวมาแล้ว รัฐชายฝั่งมีอำนาจใน
 การสำรวจ ในการแสวงหาทรัพยากรธรรมชาติ ประเทศไทยก็ได้ใช้หลักนี้
 มาตลอดเวลา อย่างไรก็ตามแล้วแต่ผลที่ประเทศไทย รับในเรื่องเขตเศรษฐกิจ
 จำเพาะนั้น ประเทศไทยไม่ได้รับสิทธินี้โดยเต็มที่ เพราะทะเลประเทศไทย
 เป็นทะเลที่มีลักษณะปิด เขตของเราซ้ำซ้อนกับประเทศเพื่อนบ้าน ต่างกับ
 หลายประเทศที่เขาจะได้ ๒๐๐ ไมล์ทะเล ไปอย่างเต็มที่ ของเราไม่ได้
 สมบูรณ์ อันนั้นเป็นอีกปัญหาหนึ่ง เพราะฉะนั้น เมื่อหลักกฎหมายทะเล
 ระหว่างประเทศใช้คำว่า สิทธิอธิปไตย ถ้าจะต้องมีหนังสือสัญญาตาม
 บทบัญญัติมาตรานี้ มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับสิทธิอธิปไตยในเรื่องของ
 ทรัพยากรธรรมชาติ สถานการณ์จะไม่มีโอกาสได้ให้ความเห็นชอบ เหมือนกับ
 ในเรื่องเขตอำนาจแต่ประการใด เพราะว่าคำว่า เขตอำนาจ ไม่มี
 ความหมายรวมถึงสิทธิอธิปไตย กระผมขอยกประกาศพระบรมราชโองการฯ
 ที่กระผมได้กล่าวแล้ว ได้แยกไว้โดยชัดเจนว่า ในเขตเศรษฐกิจจำเพาะนี้
 ราชอาณาจักรไทยมีอำนาจ ก. สิทธิอธิปไตยในอันที่จะสำรวจ แสวงหา

ประโยชน์ และจัดการเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ แยกไว้ในข้อ ก. ส่วนเขตอำนาจนั้นได้แยกไว้ในข้อ ข. เป็นเขตอำนาจ (๑) การสร้างและการใช้เกาะเทียม (๒) การสำรวจเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ทางทะเล (๓) การรักษาสภาพแวดล้อมทางทะเล นี่คือความชัดเจนในประกาศพระบรมราชโองการฯ ที่แยกสิทธิอธิปไตยไว้ต่างหากกับเขตอำนาจ ปัญหาเกิดขึ้นมาว่า การที่เราใช้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญดังกล่าวนี้ใช้คำว่า เขตอำนาจ จะมีความหมายรวมถึงสิทธิอธิปไตยเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติ ถ้าจะต้องมีหนังสือ มีสัญญาเปลี่ยนแปลงหรือไม่ กระผมกราบเรียน กระผมไม่แน่ใจ ถ้าเป็นการตีความว่า เขตอำนาจ เป็นการใช้อำนาจของรัฐในการออกกฎหมายต่าง ๆ ที่กระผมได้กราบเรียนมาแล้ว กระผมเป็นห่วงปัญหานี้ที่จะเกิดขึ้น เพราะเขตแดนทางทะเลทั้งหลายที่ได้มีการประกาศออกไป เป็นความสำคัญเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐ ขณะนี้ ๑๒ ไมล์ทะเล เขตต่อเนื่องเป็นเขตที่เกี่ยวกับความมั่นคง เขตเศรษฐกิจจำเพาะ ๒๐๐ ไมล์ทะเล และต่อไปเป็นเขตทะเลหลวง ท่านคงทราบดี การที่รัฐชายฝั่งประเทศไทยประกาศเขตทะเลออกไป สมาชิกวุฒิสภาแห่งนี้ไม่มีโอกาสทราบเลย เพราะฝ่ายบริหารได้ประกาศออกไปเป็นพระบรมราชโองการฯ ท่านและกระผมไม่มีโอกาสทราบ ทั้งที่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญยิ่งยวด เหตุผลที่กระผมได้เต็มใจเข้าไปนี้ก็มีความเห็นในทางกฎหมายระหว่างประเทศแตกต่างกัน กระผมขอกราบเรียนท่านอาจารย์ที่ได้สอนหนังสือร่วมกันมา ผมได้ปรึกษาคำนี้กับท่านอาจารย์ดอกเตอร์อุณ ภาณุพงศ์ เพราะท่านอยู่ในองค์การสหประชาชาติ ตอนที่ได้มีการร่างกฎหมายทะเลใหม่ปี ค.ศ. ๑๙๘๒ ท่านอาจารย์อุณเห็นว่าเขตอำนาจนั้นมีความหมายรวมถึงสิทธิอธิปไตยด้วย ผมเคารพท่านอาจารย์อุณ ท่านเชี่ยวชาญกฎหมายระหว่างประเทศ แต่เมื่อผมพิเคราะห์ดูตามหลักกฎหมายที่กล่าวแล้ว ผมไม่แน่ใจ การที่ผมเติมคำว่าสิทธิอธิปไตย เข้าไปรวม

กับค่าเขตอำนาจอันนั้น เพื่อความชัดเจน ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นก็เป็นเรื่องที่สภาจะต้องให้ความเห็นชอบ กระผมเดิมเข้าไปด้วยเหตุผลดังกล่าว ทุกอย่างเห็นด้วยกับกรรมาธิการเสียงข้างมาก ขอฟังความเห็นของท่านกรรมาธิการเสียงข้างมากด้วยในเรื่องนี้ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญกรรมาธิการ
คุณมานะจะฟังกรรมาธิการเขาก่อนไหมครับ ไม่ได้แปรญัตติไว้ใช่ไหม

นายมานะ อุตกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครพนม) :
ผมอยากจะเรียนถามกรรมาธิการเสียงข้างน้อย เมื่อสักครู่นี้ผมฟังไม่ทัน เพราะท่านพูดไม่ชัด

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญ

นายมานะ อุตกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครพนม) : ผม
มานะ อุตกุล ชาติดพัฒนา จากจังหวัดนครพนม เมื่อสักครู่นี้ผมนั่งตั้งใจฟัง
อย่างเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ก็ยังไม่ชัดเจนอยู่ ในกรณีถ้าเพิ่มตามกรรมาธิการ
เสียงข้างน้อยคือ อาจารย์ปรีชาได้ขอเปลี่ยนแปลงไปนั้น ในกรณีการรักษา
เขตเศรษฐกิจ ๒๐๐ ไมล์ทะเลของเรานั้น จะต้องขออนุมัติสภาหรือไม่ แต่
ถ้าไม่เพิ่ม ถ้าใช้ตามร่างของกรรมาธิการจะต้องขออนุมัติสภาหรือไม่ ถ้ากรณี
ที่ว่าเราจำเป็นต้องลดเขตเศรษฐกิจทาง ๒๐๐ ไมล์ทะเล ลงมา หรือว่า
เป็นพระราชอำนาจอย่างเดียว เพราะฉะนั้นขอให้กรรมาธิการได้ตอบตรงนี้
ด้วย เพื่อที่จะได้ตัดสินใจว่าเห็นด้วยกับกรรมาธิการเสียงข้างมากหรือว่า
เห็นด้วยกับข้อเสนอแปรญัตติ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญครับ

นายไพศาล ภูมาลย์วิสัย (กรรมาธิการ) : กราบเรียน
ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง กระผม ไพศาล รองประธาน
คณะกรรมาธิการ ทางคณะกรรมาธิการมีเหตุผล ๒ ประการที่ยังคงไว้ตาม

ร่างที่ปรากฏต่อหน้าท่าน ไม่ได้เปลี่ยนแปลงตามคำแปรญัตติ ของท่าน กรรมการเสียงข้างน้อย เหตุผลประการแรกก็คือว่า ถ้าหากจะใช้คำว่า สิทธิอธิปไตยจะเห็นว่าในวรรณคดีเราเน้นหนักคำว่า เขต เป็นหลัก เขต อาณาเขตไทย เขตอำนาจแห่งรัฐ ถ้าท่านมองอย่างนี้ท่านจะเห็นภาพว่า หมายถึงดินแดนหรือน้ำที่ถือว่าเป็นเขตของเรา คำว่า เขตเศรษฐกิจ นั้น เราได้ปรึกษาหารืออย่างที่ท่านอาจารย์ได้กรุณากล่าวเมื่อสักครู่นี้ ทาง กรรมการเสียงข้างน้อยว่าได้ปรึกษาผู้รู้ และผู้ที่มีความเชี่ยวชาญเรื่องนี้ คำว่า เขตอำนาจ นั้นได้คลุมถึงคำว่า สิทธิอธิปไตย หรือ เขตเศรษฐกิจ อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นกรรมการก็เห็นว่าเมื่อเราได้ปรึกษาผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องกฎหมายระหว่างประเทศอย่างนี้แล้ว ก็ยังคงไว้ตามเดิม เพียงแต่แก้ไขถ้อยคำเพื่อให้สอดคล้องกับปัจจุบันก็คือว่า เราเปลี่ยนคำว่า ชาติ มาเป็น รัฐ คือเขตอำนาจแห่งรัฐ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญอาจารย์ปรีชา

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ปรีชา สุวรรณทัต ในฐานะกรรมการเสียงข้างน้อย ผมขอกราบเรียนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่บอกไว้ว่า ผมอธิบายยังไม่ชัดเจน ความจริงแล้วผมมุ่งถึงประเด็นในเรื่องมาตรา ๑๗๕ ที่กระผมได้เดิมคำว่า สิทธิอธิปไตย เข้าไปและพูดถึงที่มาของคำคำนี้ว่าเกิดจากแนวความคิด เกิดจากหลักกฎหมายทะเลใหม่ของโลก คือกฎหมายทะเลของสหประชาชาติ ปี ค.ศ. ๑๙๘๒ แต่ท่านถามถึงปัญหาของเรื่องเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ความจริงแล้วคนละปัญหากัน ขาก็ค้นหม้อยในเรื่องนี้ คือเขตเศรษฐกิจจำเพาะของเรา เกิดแล้ว ทั้งหลักกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยเขตเศรษฐกิจจำเพาะ และทั้งที่เราได้ประกาศเป็นอำนาจของฝ่ายบริหาร ประกาศเป็นพระบรมราชโองการฯ ออกไป ประกาศไปเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔ วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์

เพราะฉะนั้นเป็นเขตที่แน่นอนแล้ว ๒๐๐ ไมล์ทะเลเกิดขึ้นมาแล้วโดยประกาศฉบับนี้ เพียงแต่ว่าประกาศฉบับนี้เราได้ตราเป็นพระราชบัญญัติ อันนี้เป็นอีกประเด็นหนึ่งว่าควรหรือไม่ควรที่จะตราเป็นพระราชบัญญัติ มีการพูดกัน แต่แน่นอนตามนี้ แต่ที่กระผมเดิมคำว่า สิทธิอธิปไตย เข้าไป เพราะว่าคำนี้ละครับเราใช้อยู่ในอำนาจของรัฐชายฝั่ง เราใช้คำว่า สิทธิอธิปไตย ที่รัฐชายฝั่งมีอำนาจในการสำรวจ แสวงหา เฉพาะในส่วนทรัพยากรธรรมชาติ ปลา แร่ธาตุ แก๊สธรรมชาติเป็นอย่างนี้ เป็นคำพิเศษต่างกับคำว่า อำนาจอธิปไตย นั้นมีเดิมที นี้เขาใช้คำว่าสิทธิอธิปไตย มีคำว่า สิทธิอธิปไตย เข้าไป เราใช้อยู่ ๒ ส่วนในกฎหมายทะเลคือเขตเศรษฐกิจจำเพาะ ๒๐๐ ไมล์ทะเลกับในเรื่องไหล่ทวีป ซึ่งอยู่ได้ทะเลคำนี้ชัดเจน เพราะฉะนั้นในส่วนนี้ผมจึงตั้งเป็นปัญหาถามกรรมการเสียงข้างมากว่า เราควรจะจำเป็นต้องเดิมคำคำนี้ไปด้วยหรือไม่ เพราะในประกาศพระบรมราชโองการฯ นั้น ๒ คำนี้ใช้คนละส่วนกัน สิทธิอธิปไตย ใช้เรื่องหนึ่งเขตอำนาจใช้เรื่องหนึ่ง อย่างที่ท่านอาจารย์ไพศาลได้อธิบายแล้ว ในเมื่อท่านมีความเห็นดังกล่าวนี้ผมก็ศึกษามาตลอดในเรื่องนี้ ผมก็ต้องเคารพท่าน แต่ผมให้เป็นข้อสังเกตเอาไว้ว่า ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นแล้วต้องคำนึงถึงเรื่องนี้ด้วยชัดเจนหรือยังครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : คกลงไม่คิดใจใช้ไหมครับ
ขอบคุณครับ ถ้าอย่างนั้นก็ต่อไปครับ

นายพินิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๘๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๘๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๘๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๘๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๘๔ มีการแก้ไข มาตรา ๑๘๔ ทวิ คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญ

นายประจวบ ไชยสาส์น (ประธานคณะกรรมการ) :
 ท่านประธานที่เคารพ ผม ประจวบ ไชยสาส์น สมาชิกรัฐสภา ในฐานะ
 ประธานกรรมการ ขออนุญาตท่านประธาน เนื่องจากที่ประชุมได้
 เปลี่ยนแปลงหลักการที่ทางกรรมการได้แก้ไขในเรื่องของ กรรมการ
 สรรหาวุฒิสมาชิก ออกไปไม่ปรากฏในรัฐธรรมนูญนี้ ดังนั้นถ้อยคำที่
 กรรมการได้เพิ่มเติมขึ้นมา เฉพาะถ้อยคำที่ว่า กรรมการสรรหาสมาชิก
 วุฒิสภา ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งจะต้องกำหนดเงินค่าตอบแทนอย่างอื่น ขอดัด
 ถ้อยคำตรงนี้ออก เพื่อให้สอดคล้องกับมาตราที่ได้ผ่านมาแล้ว ขอบพระคุณครับ
 ท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ไม่มีท่านผู้ใดขัดข้อง
 เชิญต่อไปคุณวีระกร

นายวีระกร คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์):
 เมื่อสักครู่นี้ถึงมาตรา ๑๘๘ ใครขอเรียนถามคำว่า

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ยังไม่ถึง ถึงมาตรา ๑๘๘ ทั่ว
 นายวีระกร คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์):

ขอประทานโทษ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญรับคุณเทพ

ร้อยโท เทพ ไสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ศรีสะเกษ):

ท่านประธานที่เคารพ กระผม เทพ ไสกระจ่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 จังหวัดศรีสะเกษ พรรคพลังธรรม ในฐานะสมาชิกรัฐสภา เมื่อสักครู่
 ท่านประธานกรรมการวิสามัญได้ขออนุญาตตัดคำที่ท่านได้ตัดไปแล้ว แต่ยังมี
 คำใหม่ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ที่เราพิจารณาไม่ถึง เช่น กรรมการการเลือกตั้ง
 ผู้ตรวจการรัฐสภา ถ้าถือว่าผ่านไปแล้วและบังเอิญว่า รัฐสภาไม่อนุมัติ
 ข้างหลังนี้ เราจะต้องถือว่าผ่านไปด้วยอัตโนมัติหรือเปล่าหรืออย่างไร ผม

อยากฟังตรงนี้ให้ชัดเจนนิดหนึ่งครับ ผู้ตรวจการรัฐสภา

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ก็ผ่านไปแล้วครับ
ผู้ตรวจการรัฐสภารับไปแล้ว เหลือแต่ดูผลการรัฐธรรมนูญ ก็เอาเป็นเงื่อนไข
ว่า ถ้าเราไปค้นพบญัตติว่าด้วยตุลาการรัฐธรรมนูญก็ขอกลับมาแก้ตรงนี้ก็แล้ว
กัน เหลือคำเดียวเชิญต่อไปครับ

นายพนิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๘๕ ไม่มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เตี่ยวเชิญคุณวิเชียรครับ

นายวิเชียร กันฉ่อง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตรง) :
ท่านประธานที่เคารพ ในมาตรา ๑๘๔ ทวิ ความจริงในเรื่องนี้มีเกี่ยวกับ
เรื่องกรรมการสรรหาสมาชิกวุฒิสภา ความจริงในเรื่องการสรรหาสมาชิก
วุฒิสภาอะไรนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ประธานเขาตัดออกแล้ว
เมื่อที่ประธานกรรมาธิการขอตัดคำนี้ออกไปแล้ว

นายวิเชียร กันฉ่อง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตรง) :
ขอบกุ่มครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ต่อไปครับ

นายพนิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : หมวด ๘ ศาล ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๘๖
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๘๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๘๘ มีการแก้ไข

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณวีระกร

นายวีระกร คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์) :
ไม่ติดใจแล้วครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญต่อไป

นายพนิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทน เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๔๘ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๕๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๕๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๕๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๕๓ มีการแก้ไข มีการมาธิการขอสงวนความเห็น

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญอาจารย์ปรีชา

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายปรีชา สุวรรณทัต กรรมาธิการเสียงข้างน้อย ด้วยความเคารพ ต่อท่านกรรมาธิการเสียงข้างมาก กระผมได้ขอสงวนในส่วนของมาตรา ๑๕๓ เฉพาะในวรรคสองกับวรรคสามไว้ดังต่อไปนี้ เนื่องจากเรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่ และมีความสำคัญกระผมขออนุญาตอ่านในส่วนที่กระผมขอสงวนไว้เฉพาะ ในสาระสำคัญ

กรณีตามวรรคหนึ่งหากเป็นการแต่งตั้ง และให้พ้นจากตำแหน่ง นอกจากออกตามวาระของประธานศาลฎีกา จะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาด้วย

ท่านประธาน อันนี้ก็คง เป็นปัญหาที่มีความสำคัญมาก กระผม คงขอกราบเรียนชี้แจงในหลักการของพื้นฐานของระบอบประชาธิปไตยเฉพาะ ในส่วนของ ๓ อำนาจอ คงจะต้องยอมรับความจริง อำนาจตุลาการซึ่งเป็น อำนาจที่มีความสำคัญมากที่สุดนั้น กระผมเหตุนและเคารพที่จะต้องให้หลัก ประกันในด้านความเป็นอิสระของผู้พิพากษา ตุลาการ แต่สิ่งหนึ่งในระบอบ ประชาธิปไตยก็คงจะต้องยอมรับความจริง ว่าในส่วนอำนาจดังกล่าวนี้คือ อำนาจตุลาการ ไม่มีความเชื่อมโยงส่วนใดส่วนหนึ่งในระบอบประชาธิปไตย กับประชาชน กับอำนาจนิติบัญญัติแต่ประการใดเลย เหตุผล ที่กระผมได้ขอ แปรญัติไว้ก็เฉพาะในส่วนของ เรื่องของการแต่งตั้ง การให้พ้นจากตำแหน่ง ในส่วนของซึ่งเป็นประมุขของฝ่ายตุลาการได้แก่ฝ่ายประธานศาลฎีกา กระผม

มีความเห็นว่าอย่างน้อยควรจะต้องมีระบบมีความเชื่อมโยงในส่วนของระบอบ
ประชาธิปไตย สิ่งนั้นอาจจะกระทำได้ดีก็โดยให้รัฐสภาแห่งนี้ได้ให้ความ
เห็นชอบในการแต่งตั้งตุลาการที่มีตำแหน่งที่สูง ซึ่งความจริงแล้วก็มีใช้มี
เฉพาะตำแหน่งประธานศาลฎีกาเท่านั้นตำแหน่งรองประธานศาลฎีกา ตำแหน่ง
อธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ก็เป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญ ในหลักการก็ควรจะ
เชื่อมโยงกับระบบรัฐสภาโดยความเห็นชอบ แต่กระผมขอเพียงแค่ตำแหน่ง
เดียวที่มีความสำคัญก็คือตำแหน่งประธานศาลฎีกา กระผมเคารพอำนาจที่เป็น
อิสระ การเสนอการคัดเลือกตัวบุคคลกระผมเห็นด้วยอย่างยิ่งจะต้องผ่าน
กระบวนการของคณะกรรมการตุลาการ สิ่งนั้นมีได้มีอะไร เข้าไปล่วงละเมิด
หรือเปลี่ยนแปลง แต่เมื่อคณะกรรมการตุลาการคัดเลือกตัวบุคคลที่มีความ
เหมาะสมแล้ว กระผมเห็นว่าควรอย่างยิ่งที่จะต้องเสนอตัวบุคคลมายังรัฐสภา
เพื่อรัฐสภาแห่งนี้จะได้ให้ความเห็นชอบ แต่รัฐสภาแห่งนี้ไม่มีสิทธิ ไม่มีอำนาจ
ที่จะเสนอตัวบุคคลด้วยรัฐสภานี้เอง แต่จะต้องผ่านระบบการกลั่นกรองมาจาก
คณะกรรมการตุลาการ ผมได้เป็นประธานคณะกรรมการวิชาการวิสามัญภายหลังที่
เกิดวิกฤตการณ์ตุลาการปัญหานี้ก็ต้องยอมรับความจริง เป็นปัญหาที่มีความเห็น
แตกต่างกันมากในระบบดังกล่าวนี้ คณะกรรมการวิชาการวิสามัญมีความเห็น
ในทาง เสนอแนะส่วนหนึ่งว่า เราควรจะมีการเชื่อมโยงกันระดับหนึ่ง
ความเชื่อมโยงดังกล่าวนี้มิได้ไปแทรกแซงอำนาจการวินิจฉัย การพิจารณา
การพิพากษาซึ่งเป็นอำนาจอิสระแต่ประการใดเลย ผมจึงขอเติมในส่วนนี้
ลงไปและที่อีกส่วนหนึ่งก็คือในเรื่องของการเลื่อนตำแหน่ง อันนี้ไม่มีปัญหา
ประการใดเพียงว่าในเรื่องของประธานศาลฎีกานั้น จะต้องได้รับความ
เห็นชอบจากรัฐสภาด้วย ขอบพระคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญกรรมการฝ่ายข้างมาก
นายไพศาล ภูบาลย์วิสัย (กรรมการวิชาการ) : กราบเรียนท่าน

ประธานและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม ไพศาล ภูมิบาลวิสัย รองประธาน
คณะกรรมการทางการเมืองการเสียดังกล่าวในครั้งก่อนเรียน ชี้แจง
เหตุผลที่มีได้ดำเนินการตามคำแปรญัตติของกรรมการฝ่ายข้างน้อย ว่า
ทำไมเพราะเหตุใด กระผมขออนุญาตกราบเรียนว่า ในระบอบประชาธิปไตย
นั้นในหลักการก็จะต้องอย่างท่านอาจารย์ปรีชา ขออนุญาตที่เอ่ยนามท่าน
ที่ขอแปรญัตติในลักษณะที่จะให้มีการยึดโยงกัน ในระบอบประชาธิปไตย แต่ว่า
อย่างไรก็ดีกระผมขอกราบเรียนว่าในบ้านเรา นี้ เราพอจะกราบเรียนท่าน
ได้ว่าการยึดโยงนั้นอาจจะมีหลายรูปแบบ ถ้าจะยกตัวอย่างในสหรัฐอเมริกา
ผู้พิพากษาศาลฎีกานั้นจะได้รับการเสนอชื่อโดยฝ่ายบริหารไปยังสภาสูง และ
ก็ได้รับความเห็นชอบทั้ง ๒ ท่าน แต่ว่านั่นเป็นระบบอีกระบบหนึ่งที่ยึดโยงกัน
ระหว่างอำนาจตุลาการกับฝ่ายนิติบัญญัติ แต่ว่าในประเทศของเรา เราได้มี
ประเพณี และได้ดำเนินการให้ตุลาการนั้นมีการยึดโยงอยู่กับฝ่ายบริหาร จึงมี
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นตัวเชื่อม ถ้าจะมองว่ารัฐมนตรียุติธรรม
ตั้งแต่นี้ไป หรือว่าแม้แต่ในอดีตที่ผ่านมา ก็จะเป็นผู้ที่มาจากการเลือกตั้งเป็น
ส่วนใหญ่ ก็จะเห็นว่ารัฐมนตรียุติธรรมนี้เป็นเสมือนผู้ที่อธิบายติดต่อกับทาง
รัฐสภา และเชื่อมโยงไปทางคณะรัฐมนตรีในขณะเดียวกัน แต่ว่ารัฐมนตรี
ยุติธรรมนั้นเป็นแต่เพียงผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในงานธุรการของศาลส่วนอำนาจ
พิจารณาพิพากษาคดีนั้นเป็นของศาลโดยเฉพาะ การแต่งตั้งประธานศาลฎีกา
ก็ดี การแต่งตั้งท่านผู้พิพากษาในระดับรอง ๆ ลงมาก็ดี ทุกตำแหน่งฝ่าย
บริหารก็คือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นผู้เสนอ ไปยังคณะกรรมการ
ข้าราชการตุลาการ เพื่อให้ความเห็นชอบแล้วจึงดำเนินการทูลเกล้าฯ เพื่อ
ทรงพระกรุณาแต่งตั้งตามมติของคณะกรรมการข้าราชการตุลาการ หรือที่
เราเรียกว่า ก.ต. คณะกรรมการข้าราชการตุลาการนั้นได้เกิดขึ้นเมื่อมี
การเปลี่ยนแปลงการปกครอง ปี พ.ศ. ๒๔๗๕ ซึ่งเป็นองค์กรที่มาเป็นเสมือน

ตัวกลางที่จะประกันความเป็นอิสระของศาลมิให้ฝ่ายบริหารเข้าไปก้าวก่ายในอำนาจหน้าที่ของการพิจารณาพิพากษาคดี ประเพณีของศาลยุติธรรมของเราได้ดำเนินการในลักษณะนี้มีความราบรื่นพอสมควร หรือในระดับที่เรียกว่าได้เกิดความเป็นที่ไว้วางใจกับประชาชนเป็นอันมาก หากเราจะเปลี่ยนแปลงเป็นระบบอื่นเราก็จะต้องคำนึงกันให้รอบคอบ สมมุติว่าเราจะดำเนินการอย่างสหรัฐอเมริกา ผู้พิพากษานั้นก็จะมาจากบุคคลใด ๆ ก็ได้ ซึ่งอาจจะเป็นผู้ที่มีความรู้แบกราวด์ (Background) ในทางกฎหมายหรือในทางเศรษฐศาสตร์ในทางสังคมศาสตร์ แต่มิได้เป็นผู้พิพากษาที่เข้ามาสอบแข่งขันแล้วได้เข้าเลื่อนขั้นขึ้นมาเป็นลำดับตั้งที่เป็นอยู่ในระบบของเรา เพราะฉะนั้นเราต้องคำนึงในจุดนี้ให้มาก ๆ ว่า การที่จะเปลี่ยนแปลงระบบหนึ่งไปสู่อีกระบบหนึ่งนั้นอาจจะก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย และอาจจะก่อให้เกิดวิกฤตการณ์ที่รุนแรงยิ่งกว่าในอดีตมาก กระผมคิดว่าในระบบของเรานั้นได้เป็นระบบที่มีความสงบเรียบร้อย มีความสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายตุลาการกับฝ่ายบริหารและเชื่อมโยงมาถึงฝ่ายนิติบัญญัติอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในหลักการของการปกครองระบอบประชาธิปไตย อำนาจตุลาการของเราก็มิได้เป็นข้อบกพร่องวันในหลักการที่ว่าต้องมีการเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน ดังที่การอภิปรายเมื่อวานนี้เป็นต้นของสภาผู้แทนราษฎรที่กระผมได้มีโอกาสได้ฟังนั้น ก็จะเห็นว่าทางด้านฝ่ายนิติบัญญัติก็มีบทบาทสำคัญในการที่จะดูแลบริหารราชการทางด้านศาลยุติธรรมเช่นเดียวกับการกำหนดงบประมาณแผ่นดิน กระผมคิดว่าเหตุผลที่เราไม่สามารถจะเห็นด้วยกับความเห็นข้างน้อยนั้น เพราะเหตุว่า จะเป็นการเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมนิยมและระบบที่ติงามอยู่แล้ว เป็นอย่างอื่น ถ้าหากจะเปลี่ยนแปลงจริงแล้ว จะต้องมีการพิจารณาข้อได้ข้อเสียต่าง ๆ ให้ลึกซึ้งกว่าที่จะยกเอาประเทศใดประเทศหนึ่งมาเป็นตัวอย่างแล้วเราก็ดำเนินการตามเขาไป ซึ่งสังคมภายในของเขากับของเราย่อมไม่

ตรงกันอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นกรรมการจึงขอกราบเรียนว่ากรรมการมีความเห็นยืนตามร่างของคณะกรรมการ ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามข้อแปรญัตติของฝ่ายข้างน้อย ขอบขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณอดิศร

นายอดิศร เพียงเกษ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ขอนแก่น) :
ขอกราบเรียนท่านประธานรัฐสภา กระผม อดิศร เพียงเกษ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น พรรคพลังธรรม สมาชิกรัฐสภา ผมขออนุญาตสนับสนุนท่านอาจารย์ปรีชา สุวธรรพัตต์ ขออนุญาตที่เอ่ยนาม คณะกรรมการเสียงข้างน้อย เพราะความคิดของท่านนั้นเป็นความคิดที่ก้าวไกล เป็นความคิดที่ต้องการให้ระบอบประชาธิปไตย ประชาชนได้มีโอกาสควบคุมดูแลอำนาจทั้ง ๓ อำนาจอ แม้ว่าการจะเสนอความเห็นครั้งนี้เรารู้อยู่แล้วว่า แท้แน่นอนแต่ก็เป็นความคิดของอาจารย์มหาวิทยาลัย ซึ่งเคยเป็นคณบดีคณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้เสนอความคิดเห็นเพื่อที่จะให้อำนาจประชาชนดูแลควบคุม สัมผัสกับตำแหน่งสูงสุดคือฝ่ายตุลาการ ประธานศาลฎีกาได้ กระผมต้องขอแสดงความคิดเห็นตรงไปตรงมาว่า ผู้พิพากษาหรือตุลาการนั้นเป็นที่พึ่งแห่งสุดท้ายของประชาชนจริง ๆ ไม่มีสถาบันใดหรอกครับที่จะได้รับความเชื่อถือเหมือนสถาบันตุลาการ ผมลุกขึ้นพูด ณ สภาแห่งนี้หลายครั้งผมเป็นห่วงหลายครั้งว่า ผู้พิพากษานั้นไม่ได้ทำตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ แม้ว่าจะจะเป็นฝ่ายบริหารไม่มีอัตรากำลังให้ก็ตาม ผมขอแสดงเหตุผลประกอบ ผมเป็นห่วงอยู่เสมอว่าปัจจุบันนี้ผู้พิพากษาทั้งหมดมี ๑,๖๕๕ คน มีศาลฎีกาอยู่ ๕๗ คน มีกรอบ ๑๑๔ คน มีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ๒๕๕ คน กรอบอัตรา ๓๖๖ อัตรา วางไป ๑๑๔ อัตรา มีผู้พิพากษาศาลชั้นต้นทั่วประเทศ ๑,๖๕๕ นาย กรอบอัตรากำลัง ๑,๙๓๑ อัตรา ในกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับนี้การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีต้องทำตามกฎหมาย ท่านจะรู้

ตัวหรือไม้ก็ตาม แต่ท่านทำผิดกฎหมายมาโดยตลอด ไม่ใช่ที่ท่านไม่มีความ
 ยุติธรรมเป็นที่ตั้งนะครับ ขึ้นไม่ครบองค์คณะมานานแล้ว เอาผู้พิพากษาเด็ก ๆ
 เป็นผู้พิพากษาศาลชั้นต้น อบรมไม่กี่ปีไปขึ้นตรงนั้น ทั้ง ๆ ที่ธรรมนูญศาล
 ยุติธรรมมาตรา ๒๓ ศาลชั้นต้นนอกจากศาลแขวงต้องมีผู้พิพากษาอย่างน้อย
 ๒ นายขึ้นจึงจะครบองค์คณะ หากไม่มีผู้พิพากษาเราก็มีสำรองผู้พิพากษาได้อีก
 ที่หมูลูกขึ้นอีกปราชัยครั้งนี้ ผมอยากให้สถาบันตุลาการเป็นที่พึงจริง ๆ ปฏิบัติ
 ตามกฎหมายซึ่งได้บัญญัติไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ กฎหมายรัฐธรรมนูญศาล
 จริง ๆ อยากรู้ทาง ก.พ. ซึ่งไปติดขัดตำแหน่งหน้าที่ตรงนั้นอยากให้มี
 ผู้พิพากษาเต็มองค์คณะขึ้นส่งค่าเผช ผมในฐานะที่เป็นทนายความมา ๒๐ ปี
 ทราบดีว่าอะไรเป็นอะไร ผู้พิพากษาคณะหนึ่งตัดสินใจ ๔ คดี เป็นมนุษย์
 มหัศจรรย์แล้วครับ จะต้องหาอัตราค่าจ้างให้เขาที่พึงแหล่งสุดท้าย ฝ่ายบริหาร
 พึ่งไม่ได้ก็ต้องไปพึ่งศาล เพราะฉะนั้นในการที่ท่านอาจารย์คอกเคอร์ปรีชา
 สุวรรณทัต ได้มีความคิดเห็นก็คงจะมีเหตุผลสนับสนุนนิดหนึ่งว่า เดียวนี้อัตรา
 ค่าจ้างเราไม่พอ เพราะฉะนั้นประชาชนซึ่งมาเต็มสภาตรงนี้มีโอกาสที่จะ
 ตรวจสอบ หรือให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งหรือพ้นตำแหน่ง ตำแหน่งสูงสุด
 ของตุลาการได้หรือไม่ โดยที่เราไม่บังอาจที่จะเข้าไปแทรกแซง เพราะ
 เดียวนี้ประชาชนทั่วประเทศมองศาลเหมือนเป่าปุ้นจิ้นเหมือนศาลไคฟง ทำให้
 ศาลมีภาพลบต่อพี่น้องประชาชน บังอาจ ความจริงในศาลไม่มีพูดอย่างนั้น
 เพราะฉะนั้นศาลต้องทำหน้าที่ที่ประชาชนสัมพันธ์ตนเอง ไม่ใช่หวงอำนาจ โดย
 ไม่ให้ประชาชนเข้าไปสัมผัสได้ เรียนกฎหมายก็เรียนเหมือนกัน อาจารย์ก็
 สอนมาเหมือนกัน ธรรมนูญศาล วิธีพิจารณาความเหมือนกันหมดเพราะฉะนั้น
 ประชาชนจะเข้าไปสัมผัสสักนิดหนึ่งจะไม่ได้หรืออย่างไรครับ นิดหน่อยเท่านั้น
 เอง ตำแหน่งเดียวคือตำแหน่งประธานศาลฎีกา ผมจึงขอสนับสนุนท่าน
 คอกเคอร์ปรีชา สุวรรณทัต ที่มีความคิดแหลมคมในฐานะที่เป็นนักนิติศาสตร์

ที่แท้จริง ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญครับ

นายไพศาล ภูมิธวัชชัย (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมขออนุญาตกราบเรียน ไม่ได้ชักท้วงอะไรมากที่ท่านอภิปรายเมื่อสักครู่นี้ แต่อยากจะขอตักท้วงความจริง กระผมเองเคยเป็นผู้พิพากษามาเก่า ไม่เคยหอรอกครับที่จะไปตวาด ขอรับรองได้ แต่ว่าอาจจะมองได้ว่าเป็นการตวาด เพราะเหตุว่าการที่คู่ความเข้าไปในศาลนั้น ก็คงนึกว่าท่านผู้พิพากษาท่านพูดเสียงดังไปหน่อยเพราะเหตุว่า โดยปกตินักกฎหมายแล้วจะพูดเสียงดัง อันนี้กระผมคิดว่าคงไม่ใช่อย่างนั้น

อีกประการหนึ่งท่านเอ๋ยมาเอง กระผมเองอยากจะขอกราบเรียนเป็นข้อสังเกต ท่านเอ๋ยมาเองว่าเมื่อสักครู่นี้ ผมเองตัวเลขผมเข้าไป ตัวเลขของผมว่ามีผู้พิพากษาศาลฎีกา ๑๐๘ คน เวลานี้ท่านบอก ๑๑๔ คน ท่านมีข้อสังเกตไหมตรงนี้ ว่าในประเทศญี่ปุ่นมีผู้พิพากษา ๑๕ นายเท่านั้น คน ๑๐๐ ล้านกว่าคนในสหรัฐอเมริกาท่านเห็นใหม่ว่าคน ๒๐๐ ล้านกว่าคน ผู้พิพากษาศาลฎีกา ๙ นายแต่ว่าศาลไทยเราประชากร ๕๘ ล้านคนเศษ ๆ มีผู้พิพากษา ๑๑๔ คน ตามอัตราที่น่าคิด อันนี้ผมทิ้งไว้ก่อน อันนี้เป็นเรื่องที่ผมคิดว่าเราพูดกันคนละเรื่องแล้วไม่ใช่ละเรื่อง หมายความว่าเรื่องเดียวกัน แต่ว่าขณะนี้มีปัญหาว่าจะขอให้ท่านประธานศาลฎีกามาต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาหรือไม่ กระผมคิดว่าเราต้องดูที่ระบบ ระบบของเราเป็นอย่างนี้ อยู่ ถ้าเป็นระบบให้ความเห็นชอบก็คือว่า ดึงคนที่มีความรู้ ความสามารถในสังคมขึ้นมาเป็นผู้พิพากษา และก็อยู่ไปจนกระทั่งเหมือนกับตลอดชีวิต แต่ว่าถ้าเป็นระบบของเราเป็นระบบที่เลื่อนมาจากผู้น้อยขึ้นมาจากผู้ช่วยผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาหัวหน้าศาล ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะ เรื่อยมาจนกระทั่งอธิบดีศาลอุทธรณ์ จนกระทั่งรองประธานศาลฎีกา แล้วจึงจะมาถึง

ประธานศาลฎีกา ระบบของเราเป็นการเข้าทำงานเมื่ออายุ ๒๕ ปี แล้วก็จะไปเกษียณเมื่ออายุ ๖๐ ปี ลักษณะเป็นอย่างนั้น แล้วความขัดแย้งของเราก็คือขัดแย้งในแง่ของการขัดแย้งระหว่างอำนาจตุลาการกับอำนาจบริหาร ซึ่งอำนาจบริหารก็มาจากประชาชน ตรงนี้เองคือความขัดแย้งในแง่ประชาธิปไตย อีกจุดหนึ่งที่กระผมอยากกราบเรียนว่า กระผมไม่ขัดข้อง แต่ว่าอยากจะสนับสนุนด้วยในแง่ที่ว่า ถ้าหากว่าท่านจะสนับสนุนให้ศาลได้มีงบประมาณได้ไปใช้จ่าย สามารถพิพากษาพิจารณาคดี นั่งครบองค์คณะ หรือสามารถมีเครื่องใช้เครื่องมือต่าง ๆ ที่จะเป็นของทันสมัยขึ้น กระผมก็สนับสนุน แล้วผมคิดว่าท่านในฐานะสมาชิกในสภาผู้แทนราษฎรก็คงให้ความสนับสนุนอยู่แล้ว แต่ว่าอย่างไรก็ดีข้อที่น่าสังเกตคือตรงนี้ ตรงที่บอกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาของเราในขณะนี้ไม่ถึง ๑๐๐ กว่าท่านแล้ว ในขณะที่ประชากรของเรามีอยู่เพียง ๕๘ ล้านคน ตรงนี้เป็นข้อที่อาจจะต้องศึกษาให้ลึกซึ้งว่าเป็นเพราะอะไร หรืออย่างไร หรือมีอะไรที่เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นแล้ว ความแตกต่างในจุดนี้จึงแตกต่างกันมากอยู่ในมีประชากรประมาณ ๑๐๐ ล้านคน หรือ ๒๐๐ ล้านคน ผมจำไม่ได้ แต่เป็น ๑๐๐ ล้านคนขึ้นไป ผู้พิพากษาศาลฎีกาเพียง ๑๕ คน แบ่งออกเป็น ๓ คณะเท่านั้นเอง กระผมขอฝากไว้เป็นข้อสังเกต แต่ว่าในประเด็นที่ว่าจะต้องขอรับความเห็นชอบท่านประธานศาลฎีกา ให้ประธานศาลฎีกาจะต้องมีการให้ความเห็นชอบจากรัฐสภาในการแต่งตั้ง หรือการพ้นจากตำแหน่งหรือไม่ กระผมคิดว่าในระบบของเราเป็นอย่างนี้น่าจะเหมาะสมแล้ว แล้วก็คิดว่าถ้าหากท่านมีข้ออะไรที่ท่านอยากจะพูดถึงทางศาล ท่านก็อาจจะถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้ ว่าคดีทำไฉนจึงค้างมาก คดีทำไฉนศาลชั้นต้นจึงนั่งไม่ครบอะไร ผมคิดว่าท่านถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้ แต่ว่าอย่างไรก็ดี ในฐานะที่กระผม ขออนุญาตพูดอีกครั้งหนึ่งว่าเป็นผู้พิพากษาเก่าก็ได้พยายามทำงานอย่างเต็มที่ เรียกว่า

วันหนึ่งผู้พิพากษาต้องตั้งงานมากมาย อันนี้ผมรู้ว่าท่านทำงานกันมากมาย แต่ว่าระบบของเราเวลานี้ผมอยากจะเรียกว่าชู้ย้ายแล้ว ระบบของเราที่สร้างมาเมื่อ ๑๐๐ กว่าปี เวลานี้ผ่านมาแล้ว ๑๐๐ กว่าปี ระบบของเรายังชู้ย้ายอยู่ เพราะฉะนั้นเราน่าจะคิดกันในแง่ระบบแล้วไม่ใช่มาคิดกันเพียงแต่ว่าเอาปลายมาทำอย่างนี้ แล้วก็ทิ้งกลาง ๆ เอาไว้ ท่านที่เคารพ กระผมเองเห็นด้วยอย่างยิ่งว่า ราชการศาลยุติธรรมเป็นที่พึ่งสุดท้าย และเป็นที่ยังประชาชนให้ความไว้วางใจ และมีความฝากจิตฝากใจไว้กับท่านอย่างมาก แต่ว่าเราเองที่เป็นห่วง เพราะว่าเวลานี้ศาลเองก็มีความขัดข้องหลาย ๆ ประการ แม้ว่าท่านจะได้ทำงานอย่างเต็มที่อยู่แล้วก็ตามแต่กระผมขอกราบขอบพระคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณสุวิทย์

นายสุวิทย์ คุณกิตติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ขอนแก่น) :
ท่านประธานที่เคารพ ผม สุวิทย์ คุณกิตติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดขอนแก่น พรรคกิจสังคม ขอขอสั่ง ๆ เท่านั้น ท่านประธาน ความจริงจะให้ประธานศาลฎีกามารับผิดชอบกับสภาผู้แทนราษฎรหรือรัฐสภานั้น ก็เป็นเรื่องที่น่าจะกระทำได้ แต่ว่าการที่จะปรับปรุงอะไรนั้น ควรจะปรับปรุงทั้งระบบ เราจะตัดเอาจุดใดจุดหนึ่งมา เพื่อที่จะทำในลักษณะอย่างนี้ กระผมคิดว่าคงจะไม่ถูกต้องการรับผิดชอบ หรือว่าการตรวจสอบซึ่งกันและกันนั้นจะต้องมีทั้งกระบวนการไม่ว่าจะเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร หรือฝ่ายตุลาการ ซึ่งในขณะนี้มีปัญหาอยู่มากในเรื่องกลไก กระบวนการในการที่จะตรวจสอบและดูแลอำนาจซึ่งกันและกันตรงนี้ เพราะฉะนั้นที่เกิดปัญหาในขณะนี้ จริง ๆ แล้วผมอยากจะกราบเรียนว่ากระทรวงยุติธรรมไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาเช่นเดียวกับสภาผู้แทนราษฎร หรือสถาบันนิติบัญญัติ เพราะว่าประเทศไทยนั้น เมื่อวานนี้ท่านประธานกรรมาธิการเรื่องเงินเดือน

บอกว่า มีอำนาจธิปไตยอำนาจเดียวเท่านั้น ก็จริงของท่าน แต่ทั้ง ๆ ที่เราบอกว่ามี ๓ อำนาจ คืออำนาจบริหาร มีอำนาจสูงสุด และควบคุมทั้งหมด แล้วตอนนี้ก็พยายามที่จะเข้าไปควบคุมฝ่ายตุลาการอีกด้วย ผมอยากจะทราบเรื่องว่าปัญหาของฝ่ายตุลาการนั้นเป็นปัญหาที่สำคัญมาก แล้วต้องการการสนับสนุนและการช่วยเหลือแก้ไขอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องบุคลากร หรือเรื่องงบประมาณ ตอนนี้ก็จะเพิ่มบุคลากรก็ต้องขออนุมัติ ก.พ. ซึ่งไม่มีที่ไหนในโลกเขาทำกัน ที่ฝ่ายตุลาการจะต้องมาขออนุมัติฝ่ายบริหาร การกำหนดอัตราผู้พิพากษา แต่ถ้าจะให้ผู้พิพากษารับขึ้นนั่งครบกองค์เหมือนอย่างท่านอดิศร เพียงเกษ พูดนั้น คิดจะล่าช้าไปอีกเท่าตัว ขณะนี้คดีหนึ่งถ้าขึ้นถึงศาลฎีกาใช้เวลาเฉลี่ยประมาณ ๕ ปี ถึง ๖ ปี แต่ขณะนี้เขาก็พยายามทำกันอยู่ ถึงแม้ว่าจริง ๆ แล้วเราต้องการที่จะให้ดำเนินการตามกฎหมายโดยนัยครบกองค์คณะก็ตาม ในด้านงบประมาณที่จะเข้าไปช่วยเหลือศาลนั้น การเปิดศาล เพื่อให้ความยุติธรรมทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศไทยก็ยังไม่เกิดขึ้นด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นการจะปรับปรุงอะไรนั้น ผมอยากให้เรามองเป็นระบบ ระบบในการบริหารงาน ในกระบวนการยุติธรรมนั้น ไม่ใช่มีแต่ศาลเท่านั้น ระบบอื่น อัยการตำรวจ ราชทัณฑ์ ต้องมองทั้งระบบ และจัดรูปแบบใหม่ แล้วก็จะองค์กรในส่วนของ ๓ องค์กรให้เรียบร้อย แล้วก็จะสร้างกลไกในการที่จะมาตรวจสอบ และดูแลอำนาจซึ่งกันและกันอย่างไร ในรัฐธรรมนูญจริง ๆ ตรงนี้ก็ยังไม่มีการทุกอย่างจะไปเลือกปฏิบัติกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งนั้น ผมเห็นว่ายังไม่สมควร ผมคิดว่าร่างที่กรรมาธิการแก้ไขมานั้นก็น่าจะเหมาะสมสำหรับเวลาในขณะนี้อยู่แล้ว ขอบขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณเอกภาพ

นายเอกภาพ พลซื่อ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ร้อยเอ็ด) :
ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นายเอกภาพ พลซื่อ พรรคเอกภาพ

ผมขอเรียนตามคณะกรรมการเสียงข้างน้อย ท่านอาจารย์ปรีชา สุวรรณทัต ก่อนที่จะวินิจฉัยลงมติให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ผมขอเรียนถามอย่างนี้ว่า ที่ผ่านมา เคยมีไหม เมืองไทยของเรานั้นที่ประธานศาลฎีกาออกจากตำแหน่งก่อนครบวาระนอกจากการลาออกหรือการตาย เหตุผลที่ออกเนื่องจากอะไร

๒. ประเทศประชาธิปไตยเหมือนกับเรา มีประเทศใดบ้างที่ให้สภารับรองตำแหน่งประธานศาลฎีกา ที่จริงแล้วผมเองค่อนข้างจะเห็นด้วยกับอาจารย์ อยู่ แต่เพื่อให้ได้ข้อมูลประกอบคดีหนึ่ง เพราะว่าอำนาจอธิปไตย ๓ ฝ่าย ของเรานี้ อำนาจบริหารก็มีสภาตรวจสอบอยู่ อำนาจนิติบัญญัติก็มีประชาชน ตรวจสอบกันอยู่ ส่วนอำนาจตุลาการนั้น ตอนนี้สถาบันใดตรวจสอบ ขอเรียนถามแค่นี้สั้น ๆ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณโสภณ

นายโสภณ เพชรสว่าง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บุรีรัมย์) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม โสภณ เพชรสว่าง ส.ส. บุรีรัมย์ พรรคชาติพัฒนา ในฐานะสมาชิกรัฐสภา กระผมขอประทานกราบเรียน ประธานว่า ด้วยความเคารพท่านอาจารย์ปรีชา สุวรรณทัต กระผมไม่เห็นด้วยหรือครับที่ท่านแปรญัตติ ท่านประธานครับ ผมขอซักสถาบันหนึ่งไว้เถอะ ครับ เรามีสถาบันศาลนี้เอาไว้เป็นที่พึ่ง ท่านประธานเห็นไหมครับว่า แม้แต่ การพิจารณาเงินเดือนต้องวิ่งมาติดต่อกับประธานงานกับทางสภา ถ้าตั้งประธาน ศาลฎีกาต้องขออนุมัติจากรัฐสภาแล้ว ท่านประธานครับ กระผมขอกราบเรียน ว่าไม่ใช่ว่าพวกเราจะเลวทั้งหมด พวกเราคนดีส่วนมาก แต่บางครั้งถ้ายอม ต้องให้เขามาขอ มาจ้อ มางอน บุญคุณมี เค็วเราก็ไปขอเขาคืน แล้ว ความยุติธรรมก็จะทำให้มัวหมอง อย่างว่าแต่มาคุยกันในวันนี้เลยท่านประธาน แม้แต่ผู้พิพากษาต่างจังหวัดไปกินข้าวก็ต้องแก้ ซึ่งความจริงท่านบริสุทธิ์ เขาก็ มองแล้วว่าท่านผู้พิพากษาไปกินข้าวกับนายทุน พ่อค้า เพราะฉะนั้นคนจนจะสู้

นายทุนสู้ไม่ได้ แต่นี้ก็มองภาพเสียแล้ว จำเป็นอะไรต้องเอาอำนาจของเรา
 จะไปอยู่เหนือศาล เราให้เขาอิสระมาตลอด แล้วเสียตรงไหนที่เดิมทีมา
 เพราะฉะนั้นการที่จะแต่งตั้งผู้พิพากษาหรือท่านประธานศาลฎีกาทั้งหลาย ใน
 หลวงทรงโปรดเกล้าฯ นะครับ แต่นั่นก็เป็นการเพิกเฉยแล้วอาศัยคุณธรรม
 ของคนต่างหากท่านประธาน ไม่ใช่ว่าหลักการประชาธิปไตยจะต้องประชาชน
 เป็นใหญ่ทั้งหมด ไม่ใช่หรอกครับ ผมก็ขอประธานทราบเรียนนะครับว่า
 พวกเราจะอ้างประชาธิปไตย ต้องมาจากประชาชนนี้ในหลายประเทศ
 ปาร์ต จุงฮี ที่ว่าเขาเป็นเผด็จการท่านประธาน บ้านเมืองเขาดีขึ้น เจริญขึ้น
 คนยากจนมีกิน ชาวไร่ ชาวนาสืบตาอาปากได้ ไม่ใช่เพราะปาร์ต จุงฮี หรือ
 ครับ เพราะฉะนั้นบางสิ่งบางอย่างท่านประธานคงจะได้ยิน ของเราทุกคน
 ครับไปถามทางภาคอีสานที่ไหนก็ได้ต้องยอมรับ จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ท่าน
 ใช้อำนาจเพื่ออะไร เพื่อประชาชน เพื่อคนจนแก้ไขปัญหาก็ได้ ไม่ใช่ผมไป
 ส่งเสริมให้มีปฏิวัติรัฐประหาร ไม่ใช่ แต่หมายความว่าให้ทำจริง ๆ เอา
 ครับเพื่อประชาชน เพราะฉะนั้นผมขอทราบเรียนท่านประธานว่า ในเรื่องนี้
 ผมด้วยความเคารพท่านอาจารย์จริง ๆ ผมยังไม่เห็นด้วยหรอกครับ ยัง
 ไม่พร้อมเอาไว้ให้ถึง ซึ่งให้พวกเราได้รู้จริง ๆ เดี๋ยวนี้ขอประธานไทย
 ประชาธิปไตยของเรานั้นแค่ไหนก็ยังไม่รู้กันหรอกครับว่าถึงแค่ไหน เป็นแต่
 เพียงพวกเราไม่กี่คนที่มาประชุมก็แค่นี้ถือว่าประชาธิปไตยหรือยัง รัฐมนตรี
 ที่มีความละเอียดอ่อนการกระทำที่ขาดคุณธรรมมีไหม เหมือนต่างประเทศเขา
 ไหม ไม่มีครับ ของต่างประเทศเขาทำในสิ่งที่เขารับผิดชอบ ในสิ่งบางอย่าง
 ที่ไม่ใช่ข้ออ้างเขายังลาออก ของเรามีไหมครับท่านประธานไม่มีครับ เพราะ
 ฉะนั้นผมขอทราบเรียนด้วยความเคารพว่า ไม่ใช่ที่ผมเป็นทนายไปหาทนายกับ
 ศาลผมจะยกย่องไม่ใช่ เดี๋ยวนี้ผมเลิกว่าความแล้ว เพราะไม่ไหว คำว่า
 ความถูกเหลือเกินแล้วก็เหนือมีแต่คนจน ช่วยคนจนมาตลอด ฟรีมาตลอด

แต่ผมต้องขอกราบเรียนว่า เป็นที่พึงจริง ๆ กระบวนการยุติธรรมต่ำกว่าศาล
 นั้นท่านประธานครับ ถ้า ๑๐๐ ผมให้เพียง ๖๐ - ๗๐ เปอร์เซนต์เท่านั้น
 ถ้าจะพูดไปก็ยาวเราก็หากันในกระบวนการนี้เรารู้กันอยู่ แต่สิ่งที่ผมขอ
 กราบเรียนท่านประธานก็คือว่าผมอยากให้สถาบันนี้อยู่ เห็นด้วยกับท่านอธิการ
 เพียงเกษ ที่ว่า ผู้พิพากษาน้อยไม่เพียงพอ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลถ้า
 เปรียบเทียบกับทางผู้อำนวยการ โรงเรียนท่านประธาน ผู้อำนวยการ
 โรงเรียนเขาไม่ได้สอนหนังสือ ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลต้องมานั่งจดคดีเอง
 ต้องมาดำเนินการกระบวนการพิจารณาตัวเอง ขึ้นนั่งบัลลังก์เอง เพราะฉะนั้น
 เวลาจะสั่งการในการจะให้ประกันคน สั่งการตามคำสั่งที่ดูความขอมาแล้ว
 ก็ไม่มีเวลาทำให้ล่าช้า ขึ้นคำร้องช้ากว่าจะได้เห็น ตรงนี้สิทธิที่ควรจะให้
 ผมเห็นด้วยว่าควรปรับปรุงตรงนี้ให้ตำแหน่งให้เพียงพอ ให้การบริการดีขึ้น
 ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลไม่ต้องออกไปนั่งบัลลังก์เองหรอกครับ สิ่งงาน อย่างนี้
 แต่ละกรมที่จะให้ความรวดเร็วขึ้น แต่เรื่องของประธานศาลฎีกาท่านประธาน
 กราบผมขอกราบเรียนว่า ด้วยความเคารพท่านอาจารย์ปรีชา กระผมไม่
 เห็นด้วยที่จะให้ต้องมาผ่านขอมติจากรัฐสภา ขอขอบคุณท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญครับ

นายสมพงษ์ สุกอรรรถ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กรุงเทพมหานคร) :

กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นายสมพงษ์ สุกอรรรถ
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่าน
 ประธานที่เคารพ กระผมเองนั้นเห็นด้วยกับข้อแปรญัตติของท่านอาจารย์ปรีชา
 สุวรรณทัต ที่มีข้อความว่าการแต่งตั้งหรือให้พ้นจากตำแหน่งนอกจากออกตาม
 วาระของประธานศาลฎีกา ควรจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา อันนี้
 กระผมมีเหตุผลที่จะกราบเรียนก็คือในการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีก็ ในการ
 แต่งตั้งผู้อำนวยการสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน หรือเลขาธิการคณะกรรมการ

ปราบปรามทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการตำแหน่งต่าง ๆ ที่มีความสำคัญเป็นตำแหน่งที่ผดุงความยุติธรรม แล้วก็ไปเป็นตำแหน่งที่บริหารประเทศชาติ นั้นควรจะได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เพราะว่าเราต้องมีการตรวจสอบในตำแหน่งต่าง ๆ อำนาจของประเทศที่ว่าแบ่งออกเป็น ๓ ฝ่ายคือ ฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายตุลาการ ขณะนี้ฝ่ายตุลาการไม่มีการขัดโยงกับอำนาจใครเลย ไม่ว่าจะเป็นอำนาจของฝ่ายบริหารหรือนิติบัญญัติ เพราะฉะนั้นการตรวจสอบก็ไม่มี จริงอยู่เราไม่เคยปรากฏมีที่ว่าประธานศาลฎีกาต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา แต่ใน พ.ศ. นี้ในทีนี้ถ้าหากว่าเราแก้ไขรัฐธรรมนูญเพียงท่านเดียวประธานศาลฎีกา อันนี้ไม่ได้หมายความว่าประธานศาลฎีกา จะต้องมาขึ้นกับรัฐสภาหรือสภานิติบัญญัติของเราหาเป็นเช่นนั้นไม่ครับ เป็นเพียงรับรองว่าบุคคลคนนั้นสมควรที่จะเป็นประธานศาลฎีกา เมื่อสักครู่นี้ท่านกรรมาธิการได้บอกไว้ว่าศาลฎีกาของเรามีผู้พิพากษามากจะเป็น ๑๐๘ คน หรือ ๑๑๔ คนนั้น กระผมต้องขอทราบเรียนในฐานะที่เป็นทนายความมาโดยตลอดถึง ๒๕ ปีนี้คดีไปยังศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาไม่มีการสืบพยานอีกแล้ว เป็นเพียงแค่ตรวจสอบแล้วก็ทำคำพิพากษามา เพราะฉะนั้นคดีจะล่าช้านั้นต้องล่าช้าอยู่ที่ท่านผู้พิพากษาจะทำการตัดสินใจดำเนินคดี พิพากษามาว่าเป็นอย่างไร แต่ปรากฏว่าคดีที่ค้างอยู่ในศาลอุทธรณ์และศาลฎีกานั้นมีเป็นจำนวนมาก ผมกล้าพูดได้ว่าถ้าขึ้นอุทธรณ์วันนี้ถ้าจะรอคำพิพากษาปีหน้าเดือนนี้ พ.ศ. ถัดไป หรืออาจจะเกินกว่านั้น โดยเฉพาะคดีที่ไปยังศาลฎีกาถึงจะมีผู้พิพากษามากถึง ๑๐๐ กว่าคนท่านบอกว่าคน ๕๘ ล้านคน มีผู้พิพากษาดัง ๑๐๐ กว่าคน ในประเทศญี่ปุ่นคนเป็น ๑๐๐ ล้านมีผู้พิพากษาศาลฎีกา ๕ คน กระผมอาจจะไม่เถียงถึงอันนี้แต่ผมดูผลการพิพากษาคดี ขณะนี้ถ้าคดีขึ้นศาลฎีกาบางคดี ๒ ปียังไม่กลับลงมาเลย ครับ คำพิพากษายังไม่ลงมา คดีดำเนินการตั้งแต่ศาลชั้นต้นถึงศาลฎีกาบาง

คดี ๑ ปี ทนายตายไปแล้วก็มี คู่ความตายไปแล้วก็มาก เพราะฉะนั้นกระผมขอกราบเรียนท่านประธานว่า การที่ท่านอาจารย์ปรีชาจะขอเพิ่มเติมนี้เป็นเรื่องที่เหมาะสมอย่างยิ่ง เพราะอย่างน้อย ๆ ก็จะเพิ่มเกียรติและศักดิ์ศรีให้กับท่านประธานศาลฎีกาว่าท่านนั้นเป็นที่ยอมรับของคนทั่วทั้งประเทศ เพราะส.ส. และท่านวุฒิสมาชิกท่านก็เป็นตัวแทนของประชาชนทั่วทั้งประเทศ ดังนั้นการที่จะมีคนมารับรองท่านว่าท่านเป็นบุคคลที่น่าจะเป็นประธานศาลฎีกานั้นผมคิดว่า เป็นเรื่องที่ดีและถูกต้องเป็นอย่างยิ่ง ขอขอบพระคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณนิพนธ์

นายนิพนธ์ บุญญามณี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สงขลา) :
กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นิพนธ์ บุญญามณี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสงขลา พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภาท่านประธานครับ กระผมได้พิจารณาข้อความที่ท่านอาจารย์ปรีชาได้ขอสงวนคำแปรญัตติไว้ นั้น ผมกราบเรียนท่านประธานที่เคารพว่า สิ่งที่ท่านอาจารย์ปรีชาได้ขอแปรญัตติไว้ นั้น ผมคิดว่าคงจะเป็นปัญหาเรื่องหลักการสิ่งที่เราพูดกันมากในสภาแห่งนี้คือเรื่องการแบ่งแยกอำนาจ ปัญหานี้เป็นปัญหาที่ถกเถียงกันมานานในแวดวงการเมืองเมืองไทยว่า เราจัดสรรเราแบ่งอำนาจกันอย่างไร อย่างที่ท่านอดีตรัฐมนตรีก็พูดหรือว่าใครก็พูดหลายท่านว่าอำนาจอธิปไตยนั้นเราแบ่งหนึ่งเดียว จากหนึ่งเดียวคืออำนาจของปวงชนชาวไทย เราแบ่งเป็น ๓ อำนาจ อำนาจนิตินบัญญัติ สภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภาเป็นผู้ใช้อำนาจอันนี้ อำนาจบริหาร คณะรัฐมนตรีเป็นผู้ใช้อำนาจตรงนี้ อำนาจตุลาการ ผู้พิพากษาเป็นผู้ใช้อำนาจตรงนี้ สิ่งนี้มาจากหนึ่งเดียว คำว่าหนึ่งเดียวผมเข้าใจว่าที่ท่านประธานกรรมาธิการพูดเมื่อวานนั้นคงจะหมายถึงอำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทยเป็นหนึ่งเดียวตรงนี้ แล้วไปแยกเป็น ๓ อำนาจที่เราพยายามพูดกันอยู่ ท่านประธานที่เคารพ ๓ อำนาจที่มานี้ เรา

ก็เข้าใจกันชัดเจนว่า อย่างน้อยที่สุดอำนาจนิติบัญญัตินั้น โดยตรงแล้วคนที่มาใช้อำนาจนิติบัญญัตินี้ มาจากเป็นตัวแทนของปวงชนชาวไทยอย่างชัดเจนที่สุด นั่นคือการมีการเลือกตั้งผู้แทนเข้ามาใช้อำนาจตรงนี้ อำนาจบริหารนั้น ท่านประธานที่เคารพ ผมเข้าใจว่าเราคงจะไม่มี การแบ่งแยกอำนาจกันอย่างเด็ดขาด เพราะถ้าหากว่าเราใช้กฎที่เราถือกันว่า เราแบ่งแยกอำนาจอย่างเด็ดขาดแล้วนั้น สมาชิกสภาแห่งนี้ไม่มีโอกาสจะไปใช้อำนาจบริหาร นั่นคือไม่มีอำนาจที่จะไปนั่งเป็นรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรี ถ้าเราใช้เรื่องการแบ่งแยกอำนาจกันอย่างเด็ดขาด นัยเดียวกันกับที่ว่าเราแบ่งแยกอำนาจตุลาการออกไปเป็นอิสระ แต่ว่าในความเข้าใจของผมนั้น ผมเชื่อมั่นว่าเมืองไทยนั้นไม่ได้ใช้ระบบการแบ่งแยกอำนาจออกจากกันอย่างเด็ดขาด แต่เราใช้ระบบการแบ่งแยกอำนาจโดยการเกี่ยวพันกัน เพราะฉะนั้นเราจึงไม่แปลกใจว่าเรามีผู้แทนราษฎร หรือเรามีบุคคลที่เข้าไปเป็นคณะผู้บริหารไปใช้อำนาจบริหารนั้นไม่ได้มาจากการเลือกตั้งโดยตรง แต่เราเลือกตั้งเราถือว่าเป็นตัวแทนของพี่น้องประชาชน โดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรครั้งนี้เลือกตั้งขึ้นไปใช้อำนาจบริหาร คงเหตุผลที่ท่านอาจารย์ปรีชาจึงได้คิดว่าทำอย่างไรเราจะได้เกี่ยวโยงอำนาจตุลาการ ซึ่งถือว่าเป็นอำนาจของปวงชนชาวไทยให้เข้ากับว่าตัวแทนของประชาชนได้เข้าไปมีอำนาจเกี่ยวข้องตรงนั้น แต่ด้วยโครงสร้างด้วยวิธปฏิบัติที่เราสืบทอดกันมาเป็นเวลา ๑๐๐ ปีกว่านั้น เราใช้สืบทอดอย่างนั้นมาตลอด ผมเข้าใจว่าถึงเวลานี้เราจะต้องพิจารณาทั้งระบบ ในส่วนตัวนั้นผมกราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพว่า เราต้องมีความมั่นใจให้ได้ว่ากระบวนการยุติธรรมหรืออำนาจทั้ง ๓ อำนาจนี้จะต้องมีความอิสระต่อกัน ตรงนั้นใคร ๆ ก็ปรารถนา อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจตุลาการ อำนาจบริหาร ต้องมีความอิสระต่อกัน แต่จะเกี่ยวพันเกี่ยวข้องกันอย่างไรนั้นอยู่ที่วิธีการที่เราจะกำหนดไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญซึ่งเราถือเป็น

กฎหมายแม่บท เป็นที่มาของอำนาจทั้ง ๓ นี้ เพราะฉะนั้นท่านประธานที่เคารพ มาถึงตรงนี้เรื่องประเด็นเรื่องอำนาจตุลาการนั้น เราต้องทำความเข้าใจกันชัดเจนว่า เรายอมรับกันหรือไม่ว่าอำนาจตุลาการนั้นก็เป็อำนาจหนึ่งของปวงชนชาวไทย เราจะทำอย่างไรให้ปวงชนชาวไทยเขาู้สึกว่าเขาเป็นเจ้าของอำนาจนี้เหมือนกัน วิธีการที่ปฏิบัตินั้นผมค่อนข้างที่จะเห็นด้วยกับท่านอาจารย์ปรีชาว่า ถ้าหากว่าเราสามารถที่จะให้ท่านประธานศาลฎีกาก่อนที่จะนำชื่อขึ้นทูลเกล้าฯ ให้ผ่านรัฐสภาคือ ทั้งสภาผู้แทนราษฎรและทั้งวุฒิสภาเสียก่อน ตรงนี้จะเป็นเกียรติประวัติกับผู้ที่ได้รับการแต่งตั้ง ในขณะที่ผ่านจาก ก.ต. หรือผ่านจากคณะกรรมการตุลาการก็นำขึ้นทูลเกล้าฯ ได้ตรงนี้เราอาจจะสร้างผ่านกระบวนการตรงนี้ ไม่ใช่ที่เราไม่เชื่อมั่น ขั้นตอนต่าง ๆ ที่จะมีนั้นก็คงจะมีอยู่เหมือนเดิม นั่นคือการผ่านการกลั่นกรองของคณะกรรมการตุลาการแล้วจึงจะเข้าสู่รัฐสภา ท่านประธาน ที่ผมกราบเรียนตรงนี้ ผมอยากที่จะเห็นการจัดสรรอำนาจตรงนี้ การแบ่งสรรอำนาจตรงนี้ให้เป็นระบบ ผมเห็นด้วยอย่างยิ่งสมควรที่จะแบ่งอำนาจตรงนี้ให้ชัดเจนแล้วถ้าหากว่าถึงวันนั้นแล้ว ผมเชื่อมั่นว่าการขออัตราค่าถึงก็ดี การของบประมาณก็ดีไม่ต้องมาขอจากที่นี่ เราต้องจัดระบบให้ตรงนั้นมีความสามารถ มีความคล่องตัวที่จะกำหนดอัตราได้เอง ไม่ต้องมาขึ้นกับ ก.พ. เราสามารถที่จะจัดงบประมาณไปให้ฝ่ายตุลาการเขาบริหารงบประมาณเอง ไม่ต้องมาขอต่อรัฐบาล สิ่งเหล่านี้จะขจัดปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการพิจารณาคดีได้ ไม่ต้องมาโทษกันว่าไม่มีอัตราค่าถึง ไม่ต้องมาโทษกันว่าจะแก้ไขอะไรอย่างไรแล้วไม่มีงบประมาณ เราไม่อาจจะยกตัวอย่างต่างประเทศมาได้ทั้งหมดว่าต่างประเทศนั้น เขามีความอิสระในการพิจารณาคดี เขามีความอิสระในการจัดงบประมาณ แต่ในขณะที่ผู้บริหารระดับสูงของวงงานนั้นต้องมาจากการเลือกตั้ง ญ่ปุ่นเองศาลสูงก็อาจจะมาจากการเลือกตั้ง เพราะฉะนั้นเราอาจจะไปยกตัวอย่างของ

ประเทศหนึ่งประเทศใดมาใช้กับประเทศเรานั้นอาจจะไม่ได้ แต่เราจะ
ประสานกันได้อย่างไรว่า สิ่งไหนที่เป็นอุปสรรค เราจะแก้ไขอุปสรรคนั้น
อย่างไร ถ้าหากว่าเรายอมให้ถือว่าให้ตำแหน่งประธานศาลฎีกา ซึ่งเราถือ
ว่าเป็นประมุขของฝ่ายตุลาการนั้น ผ่านการรับรองของรัฐสภา แล้วก็นำขึ้น
ทูลเกล้าฯ นั้น ตรงนี้หลายสิ่งหลายอย่างที่เป็นอุปสรรคต่อไปนี้เราก็ต้องมี
ข้อบัญญัติไว้ให้ชัดเจนเหมือนกันว่า เรื่องอัตราค่าถึงคนก็ดี เรื่องงบประมาณ
ก็ดี จะต้องให้ตุลาการเป็นคนกำหนดเอง ไม่ต้องมาขึ้นกับฝ่ายนิติบัญญัติ ไม่
ต้องมาขึ้นกับฝ่ายบริหารอีกต่อไป สิ่งเหล่านี้ผมคิดว่าเราจะสามารถจัดสรร
อำนาจได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น ในส่วนตัวนั้นกระผมจึงเห็นว่าผมเห็นด้วยกับ
คำขอแปรญัตติของท่านอาจารย์ปรีชา จึงกราบเรียนมาด้วยความเคารพ
ขอพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ! เชิญคุณชัยครับ

นายชัย ชิดชอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บุรีรัมย์) :

ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นายชัย ชิดชอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จังหวัดบุรีรัมย์ สมาชิกรัฐสภา ในมาตรา ๑๕๓ ของรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไข
เพิ่มเติมในฉบับนี้ ถ้าพูดถึงอำนาจ แล้วที่ผู้แปรญัตติได้แปรญัตติ กระผมไม่
เห็นด้วยอย่างแรงการก้าวท้าวสิทธิเป็นเรื่องไม่ควรกระทำทั้งสิ้น เหตุผลที่
กระผมประทอนกราบเรียนขอสนับสนุนคณะกรรมการ และอาจารย์ไพศาล
กมลชัยวิสัย กรรมการ คือผมขอเอาคำพูดของอาจารย์ไพศาลทั้งหมด
เป็นคำอภิปรายของกระผมด้วยท่านประธานครับ กระผมเห็นว่าอำนาจ ๓
อำนาจ ในตัวบทกฎหมายนั้น เราแยกแยะ เรารู้แจ้งเห็นจริงว่า ฝ่ายนิติบัญญัติ
คือพวกเรา สมาชิกทั้ง ๒ สภาฝ่ายบริหารก็ท่านนายกฯ ท่านเอาไป ถึงท่าน
ไปจากผู้แทนราษฎร ท่านก็เอาไปแล้วไปอยู่ที่ไหน ฝ่ายศาลคือฝ่ายตุลาการก็
เรื่องของท่านแล้ว แยกกันแล้ว แยก ๓ กระบวนการดำเนินการก็อย่างสภา

ของเรานี้ก็มีรัฐสภา ก็มีท่านประธานรัฐสภาและรองประธานรัฐสภา ศาลเขา
ก็มี เขามีคณะกรรมการตุลาการ เขาก็ดำเนินการ เลือกตั้ง ทำวิธีการถูกต้อง
ตามแบบแผน กฎระเบียบของความยุติธรรมเรื่องอะไรเราไปก้าวก่ายเขา
กระผมไม่เห็นด้วยอย่างแรง เหตุผลที่ท่านอาจารย์ปรีชาอาจจะสอนเกิน
ประธานอภิสิทธิ์ กระผมจะต้องเอ่ยนาม ตอนนี้อ่านคำแถลงของผู้พิพากษาได้มาก
ที่สุด ธรรมชาติธรรมดา ๆ ไม่รู้เป็นอะไร เป็นเพราะอาจารย์ผู้นี้ก็ไม่ทราบ
กระผมไม่สบายใจและไม่อยากให้มาตรา ๑๕๓ นี้ต้องเป็นข้อ เพราะตอนนี้
กำหนดมาตั้งแต่แล้ววามตรา ๑๕๔ มาตรา ๑๕๕ ที่จะเอาอย่างไร กระผมขอ
ยืนยันว่าตามร่างเดิมที่คณะกรรมการการเขียนมานี้ถูกต้อง ๑๐,๐๐๐ เปอร์เซนต์
ไม่ใช่ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ กระผมจะไม่พูดมากก็ขอกล่าวให้ประธานถามมติไปเลย
กราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : คุณทรงธรรมครับ

นายทรงธรรม ปัญญาดี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (เชิงราช) :
ท่านประธานที่เคารพ เพื่อนสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม ทรงธรรม ปัญญาดี
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงราย พรรคชาติไทย ในฐานะสมาชิก
รัฐสภา ความจริงผมไม่อยากจะพูดอะไรหรอกครับ ผมก็อยู่นอกห้องประชุม
ด้วย แต่นั่งดูทีวี วงจรปิดอยู่ ผมงงครับ งงว่าท่านประธานทำกันนี้ทำผิดหรือ
ทำถูก ทำถูกข้อบังคับหรือเปล่า ตามข้อบังคับนั้นถ้ากรรมการแก้ไขสมาชิก
ที่มีได้สงวนคำแปรญัตติหรือไม่ได้แปรญัตติ สามารถที่จะอภิปรายได้แต่ผมก็เดิน
เข้ามาดูมาตรา ๑๕๓ กรรมการแก้ไขอยู่คนเดียว ดัดคำว่า จะ ออกเท่านั้น
ดัดคำว่า จะ ออกอย่างเดียว แต่ปัญหามันอยู่ตรงที่ว่าอาจารย์ปรีชาขออภิสิทธิ์
เอ่ยชื่อท่านเป็นกรรมการผู้หนึ่ง แปรญัตติสงวนความเห็นไว้และกรรมการ
เสียงส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย ก็เป็นเรื่องของกรรมการเสียงส่วนใหญ่นับ
อาจารย์ปรีชา กรรมการเสียงส่วนน้อยจะต้องถกเถียงกัน ถ้าหากสมาชิก

ทั้งหมดจะถูกขึ้นพูดก็พูดว่า จะทำไมต้องตัดออก เหตุผลอะไรถึงตัดจะ ออก
 ไม่ใช่มาพูดสนับสนุนอาจารย์ปรีชา ไม่ใช่มาสนับสนุนกรรมการเสียงส่วนใหญ่
 เป็นผู้แทนมา ๕๕ ปีเข้าปีที่ ๒๖ ปีนี้ไม่เคยเห็น อยากจะถามว่ามันถูกหรือ
 มันผิด จะได้บันทึกไว้ในสภาแห่งนี้ให้มันเป็นบรรทัดฐานเสียที่ว่าสภาเดี๋ยวนี้
 มันจะละเอะเทอะต่อไปแล้วหรืออย่างไร สมาชิกถามได้อย่างเดียวว่าตัด จะ
 ออกถูกไหม ไม่ถูกเพราะอะไร มันมี ๒ จะ ผมจะอ่านให้ท่านประธานฟัง
 การแต่งตั้งและการให้ผู้พิพากษาในศาลยุติธรรมพ้นจากตำแหน่งจะต้องตัด จะ
 ออกไป ตัดทำไม สมเหตุผลอะไร ต้องถามตรงนี้ แล้วมีอีกคำหนึ่งการเลื่อน
 ตำแหน่ง การเลื่อนเงินเดือน การลงโทษผู้พิพากษาในศาลยุติธรรมจะต้องได้
 รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ ตัดคำว่า จะ ออก ตัดเพราะอะไรไม่ตัด
 ได้ไหม อยู่ตรงนี้ท่านนั่งครับ ไม่ใช่เข้าไปสนับสนุนโน้น สนับสนุนนี่มันไม่ถูกผม
 ไม่เคยเห็น ไม่เคยได้ยิน ในสภาแห่งนี้ไม่เคยมี เพราะฉะนั้นผมที่ถูกขึ้นถาม
 ผมจะโง่หรือใครจะโง่ก็ไม่รู้ละอยากจะให้มันเป็นบรรทัดฐานไว้ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : คุณทรงธรรมครับ

ในการอภิปรายนั้น ถ้ามีการสงวนคำแปรญัตติไว้ก็เป็นสิทธิอันชอบธรรมของ
 สมาชิกสภาที่จะอภิปรายสนับสนุนหรือคัดค้านได้ และเป็นการกระทำที่ชอบด้วย
 ระเบียบข้อบังคับแล้ว และในทางปฏิบัติก็ได้ทำกันมาอย่างนี้โดยตลอด ใน
 เวลาที่คุณทรงธรรมไม่ได้สงวนคำแปรญัตติไว้ คุณทรงธรรมก็ถูกขึ้นอภิปราย
 สนับสนุนคนอื่นเหมือนกัน เพราะฉะนั้นไม่ละเอะเทอะหรอกครับ ผมคอยดูอยู่เชิญ
 ท่านกรรมการครับ

นายปรีชา สุวรมหัต (กรรมการ) : ท่านประธานรัฐสภา
 ที่เคารพ กระผม นายปรีชา สุวรมหัต ในฐานะกรรมการเสียงข้างน้อย
 การที่ผมขอสงวนไว้ในส่วนนี้ ในประเด็นที่ให้รัฐสภาแห่งนี้ให้ความเห็นชอบ
 ในการแต่งตั้งประธานศาลฎีกา กระผมเสนอ มีความเห็นโดยสุจริตใจ

ผมไม่ได้มีส่วนใดเลยที่จะไปมีความก้าวล่วงละเมิดในสถาบันตุลาการ ผมยืน
 อยู่ในจุดนี้ได้ทุกวันนี้ ผมเกิดมาก็เพราะบรรพตตุลาการ ครูบาอาจารย์สอน
 กฎหมายผมมาในสมัยนั้นครูบาอาจารย์ สส เปอร์เซนต์ ท่านเดินจากฝั่ง
 สนามหลวงและท่านก็ข้ามมาสอนผมที่ธรรมศาสตร์ ผมยังจำภาพครูบาอาจารย์
 ผมสมัยนั้นได้ ใส่ชุดขาวผูกเนคไทดำขึ้นรถรางมาลงที่ท่าพระจันทร์ ไม่ได้มี
 รถประจำทางอะไรอย่างนั้น เลิกงานก็ไปรอรถเมล์แถวใต้ต้นมะขาม
 ภาพบรรพตตุลาการนั้นติดตาผมด้วยความเคารพนับถือ ผมอยากให้อิทธิพลของ
 ตุลาการสมัยนั้นยังคงอยู่เช่นปัจจุบันครับ ท่านจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับผม
 ประการใด ผมรับฟังด้วยความพอใจและผมขอความเห็นแย้งที่หลากหลาย
 ผมฟังด้วยความเคารพต่อท่าน แต่อย่างไรก็แล้วแต่ก็คงต้องกราบขอภัยครับ
 การที่ท่านวิจารณ์ตัวผมนั้น และไปวิจารณ์ถึงสถาบันนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 ธรรมศาสตร์ เป็นการไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง สถาบันไม่ได้มาเกี่ยวกับฐานะ
 การเป็นกรรมการของผมแต่ประการใดเลย ทำไมท่านไปล่วงละเมิด
 สถาบันการศึกษาอย่างนั้น ผมกราบขอภัยครับ ผมอยากจจะกราบเรียนว่าใน
 ฐานะที่ผมเคยเป็นอดีตคณบดีคณะนิติศาสตร์ที่ธรรมศาสตร์ เราผลิตบัณฑิตมาด้วย
 คุณภาพ ทั้งคุณภาพในทางวิชาการ ทั้งคุณภาพในด้านจริยธรรมความรู้ความ
 สามารถของบัณฑิตนิติศาสตร์ที่จบออกไปนั้น คณะนิติศาสตร์ไม่ได้คำนึงการสอบ
 เนฯ เป็นเนติบัญญัติได้มากหรือน้อยแต่ประการใดเลย เราไม่ได้วัดกันด้วย
 เหตุตัวเนฯ เราไม่ได้วัดกันว่าจะสอบเข้าเป็นตุลาการหรืออัยการได้มากน้อย
 ประการใดเลย ปัจจุบันนี้เราเป็นมหาวิทยาลัยปิด นักศึกษาเรารับเพียงจำกัด
 ๓๐๐ - ๔๐๐ คนไม่เกินเท่านั้น จึงไม่สามารถจะวัดได้ด้วยตัวเนฯ หรือ
 ด้วยการสอบตุลาการหรืออัยการ ที่ ๑ ที่ ๒ ไม่ใช่ตัววัด ท่านกล่าวอย่างนั้น
 ผมมีคณะนิติศาสตร์ในปัจจุบันนั่งอยู่ในนี้ด้วย ท่านคณิติน่าจะให้เหตุผลชี้แจงที่
 เกี่ยวกับผมในปัจจุบัน

(นายชัย ชิดชอบ ได้ยื่นและยกมือขึ้น)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : คุณชัยประท้วงอะไร

นายชัย ชิดชอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บุรีรัมย์) : ผมไม่ได้ก้าวล่วงไปตามคำพูดของท่านอาจารย์ปรีชา ผมเปรียบเพียงนิดเดียว

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ถ้าคุณชัยยื่นขึ้น คุณชัยต้องประท้วง

นายชัย ชิดชอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บุรีรัมย์) : ถ้ามันเป็นการผลิตผล ในฐานที่กระผมไม่ใช่พนักงานทนาย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : คุณชัยครับ ถ้ายื่นขึ้นต้องประท้วง

นายชัย ชิดชอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (บุรีรัมย์) : ผมขอถอนเดี๋ยวนี้ จะขอยกยท่านอาจารย์คอกเตอร์ปรีชาด้วย เมื่อผมผิดผมขอถอน เพราะผมอาจจะรู้ไม่ถึง เพราะว่าความรู้นั้นน้อย เด็กวัด กราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ขอบคุณ คุณชัยเป็นน้ำใจอันดีงาม เชิญอาจารย์ปรีชาต่อ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรรมการ) : ท่านถอนผมก็ขอแสดงความเคารพอย่างยิ่ง ขอบพระคุณครับ ไม่มีอะไรมากกว่านี้แล้ว

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ท่านสมาชิก มาตรานี้เป็นมาตราที่กรรมการเสียงข้างมากแก้ไขเพียงคำเดียว แล้วมีกรรมการเสียงข้างน้อยของสวนคำแปรญัตติไว้ แล้วเราก็ได้อภิปรายมาพอสมควร ผมจะขอหารือว่า จะเห็นสมควรปิดอภิปรายหรือยัง ท่านผู้ใดเห็นควรปิดอภิปรายแล้ว กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป กรุณายกมือขึ้นครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ไม่มีนะครับ อาจารย์ปรีชา ยังติดใจอยู่หรือเปล่าครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรรมธิการ) : ขอให้ลงมติครับ

(ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา ได้มีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าจะเห็นควรให้เป็นไปตามร่างที่กรรมธิการได้แก้ไข หรือจะเป็นไปตามร่างที่ผู้แปรญัตติได้สงวนไว้ ท่านผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามร่างของกรรมธิการ กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนใหญ่)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามร่างของผู้สงวน กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นจำนวนน้อย)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เสียงส่วนน้อยนะครับ

นายพนิต อารยะศิริ (เลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๘๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๘๕ มีการแก้ไขมีผู้แปรญัตติขอสงวน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : อาจารย์ธรรมบุญ

นายธรรมบุญ ลัดพลี สมาชิกวุฒิสภา : ไม่ติดใจครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณเรวัต

นายเรวัต สิริบุญทด สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กาญจนบุรี) :

ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายเรวัต สิริกุล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดกาญจนบุรี พรรคชาติไทย ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ในมาตรา ๑๖๕ ซึ่ง คณะกรรมาธิการได้คัดออกในวาระสองว่า การแต่งตั้งและการให้ผู้พิพากษา ในศาลปกครองพ้นจากตำแหน่งให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ ท่านประธาน ความจริงที่กำหนดไว้แบบนี้ กระผมเห็นว่าเป็น เรื่องที่ถูกต้องแล้ว ทั้งนี้ กรรมาธิการได้คัดออกแล้วก็มาเพิ่มในมาตรา ๑๖๕ ทวิ ว่าควรจะแต่งตั้งนั้น ให้พระมหากษัตริย์เป็นผู้แต่งตั้งและถอดถอน ความจริงถ้าคงไว้ตามร่างเดิม ก็ไม่ต้องที่จะให้พระมหากษัตริย์นั้นทรงแต่งตั้ง กระผมจึงมีความเห็นอยากจะ กรณเรียนถามท่านกรรมาธิการว่า ในการแต่งตั้งศาลปกครองนั้น เท่าที่ กระผมรับฟังมาว่า ศาลปกครองนั้นเป็นเรื่องที่อยู่ในฝ่ายบริหารหรืออยู่ใน กระบวนการยุติธรรม คือถ้าหากว่าอยู่ในกระบวนการยุติธรรมนั้น กระผมก็ เห็นด้วยว่า พระมหากษัตริย์นั้นต้องเป็นผู้ทรงแต่งตั้ง แต่ถ้าหากว่าศาลปกครอง นั้นมาอยู่ในกระบวนการของฝ่ายบริหารแล้ว ก็เป็นศาลเพียงรับเรื่องราว ร้องทุกข์เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นเรื่องราวร้องทุกข์ก็น่าจะเป็นไป ตามกฎหมายบัญญัติ ไม่จำเป็นต้องไปให้พระองค์ท่านมาระคายเคือง ถ้าหาก ว่าแต่งตั้งไม่ดี อย่างนี้เป็นต้น ถ้าหากว่าเป็น เรื่องของการแต่งตั้งอยู่ใน กระบวนการศาลยุติธรรม ถูกต้องครับ ต้องให้องค์พระมหากษัตริย์นั้น แต่งตั้ง ผมจึงมีความเห็นอยากจะเรียนถามตรงนี้ว่าคณะกรรมาธิการเจตนา ให้ศาลปกครองขึ้นอยู่กับใคร เพราะว่ามีการพูดกันมากมายเหลือเกินว่า น่า จะอยู่ในฝ่ายบริหาร อยู่ในฝ่ายกระบวนการยุติธรรมท่านประธานประจวบอัม ก็ต้องตอบผมหน่อย ถ้าหากว่าให้เป็นไปตามกระบวนการของฝ่ายบริหารแล้ว กระผมเห็นว่าจะคงไว้ตามร่างเดิม ขอขอบคุณท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณนิติคุณ

นายนิติคุณ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (พหุ당)

กราบเรียนท่านประธานที่เคารพครับ กระผม นิพิฏฐ์ อินทรสมบัติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดพัทลุง พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภาท่านประธานที่เคารพ กระผมเคยกล่าวในสภานี้แล้วหลายครั้งว่า บางบทบางมาตราของรัฐธรรมนูญนั้น สิ่งที่กรรมการไม่ควรจะตัด ท่านก็ไปตัดสิ่งที่ไม่ควรจะเพิ่ม ท่านก็ไปเพิ่ม ในมาตรา ๑๕๕ ที่เรากำลังพิจารณาอยู่ที่เป็นมาตราหนึ่งที่ท่านกรรมการท่านได้ไปตัดในวรรคสอง ของมาตรา ๑๕๕ ออก ท่านประธานที่เคารพ เมื่อท่านกรรมการได้ไปตัดข้อความในมาตรา ๑๕๕ ออก ก็มีความจำเป็นที่ท่านต้องไปเพิ่มในมาตรา ๑๕๕ ทวิ จนถึงมาตรา ๑๕๕ เบญจ ถ้าหากจะเปรียบเทียบการพิจารณาพิพากษาคดีของตุลาการหรือผู้พิพากษา ไม่ว่าจะเป็นศาลใดก็ดีเขาจะมีทบัญญัติไว้ในกฎหมายนั้นโดยเฉพาะ ผมเพิ่งเห็นในบทมาตรา ๑๕๕ ของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เป็นครั้งแรกที่คณะกรรมการได้บัญญัติเพิ่มเติมว่าด้วยการแต่งตั้ง การถอดถอน การเลื่อนชั้น การลงโทษตุลาการในศาลปกครองไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ในกฎหมายที่เราแต่งตั้งผู้พิพากษาหรือกฎหมายที่เราแต่งตั้งศาลขึ้นศาลใดศาลหนึ่งตามบทบัญญัติของกฎหมายนั้น สมมุติว่าในศาลยุติธรรมพระราชบัญญัติข้าราชการฝ่ายตุลาการ เขาจะมีทบัญญัติว่าด้วยการแต่งตั้งผู้พิพากษา จะมีทบัญญัติว่าด้วยการถอดถอน การลงโทษทางวินัยผู้พิพากษาไว้ในพระราชบัญญัติข้าราชการฝ่ายตุลาการ ในศาลหนึ่งศาลใดก็เหมือนกัน ผมยกตัวอย่างศาลยุติธรรมเป็นเบื้องต้น เพราะจะมีกฎหมายที่เขียนไว้ โดยเฉพาะไม่จำเป็นต้องเขียนไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้น ท่านประธานที่เคารพ ถ้าเป็นอย่างนั้น ในอดีตผมกราบเรียนถามท่านประธานกรรมการว่า ศาลยุติธรรมไม่จะเป็นศาลอาญา ศาลแพ่ง ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา เขามีอยู่อย่างไร การลงโทษ การถอดถอน การเลื่อนชั้นเงินเดือนผู้พิพากษาเขามีอยู่อย่างไร ก็มีอยู่ใน

กฎหมายฉบับนั้น ๆ ที่เขียนไว้โดยเฉพาะ เพราะฉะนั้นท่านประธานที่เคารพ ในมาตรา ๑๕๕ ถ้าท่านไม่ตัดข้อความในวรรคสอง ออก ท่านก็ไม่มีความจำเป็นต้องเพิ่มมาตรา ๑๕๕ ทวิ จนถึงมาตรา ๑๕๕ เบญจ ในมาตรา ๑๕๕ ทวิ ถึงมาตรา ๑๕๕ เบญจ ที่ท่านเพิ่มขึ้น ท่านจำเป็นต้องเพิ่มขึ้น เพราะว่าท่านไปตัดในวรรคสอง แต่ถ้าท่านไม่ตัดในวรรคสอง ท่านก็ไม่จำเป็นต้องเพิ่มตั้ง ๕ - ๕ มาตรา ที่ผมได้กราบเรียนต่อท่านประธาน เพราะฉะนั้นถามว่าที่ท่านเพิ่มขึ้นนั้นจะผิดหรือเปล่า ก็ตอบว่า ไม่ผิด แต่ถามว่าจำเป็นหรือเปล่า ก็ต้องตอบว่า ไม่มีความจำเป็นแต่ประการใด เพราะฉะนั้นเมื่อท่านได้เพิ่มขึ้นก็จำเป็น ที่จะต้องทำให้กฎหมายฉบับนี้มีความแน่นอน มีข้อความที่มากเกินความจำเป็น ที่จะต้องบัญญัติไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นในมาตรา ๑๕๕ ที่ท่านได้ตัดข้อความในวรรคสองออกไป กระผมไม่เห็นด้วย ขอกราบขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณเจริญ

นายเจริญ จรรย์โกมล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ชัยภูมิ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายเจริญ จรรย์โกมล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผมเห็นด้วยกับท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งได้อภิปรายไปเมื่อสักครู่นี้ ผมไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทางคณะกรรมการได้ไปพิจารณานั้น ดูเนื้อหาสาระของร่างเดิมนั้นก็มีความสมบูรณ์ที่ชัดเจน แต่เมื่อมาดูของร่างกรรมการได้เสนอเข้าสู่สภาแล้วในมาตรา ๑๕๕ ทวิ ก็ดี ๑๕๕ ตริ ก็ดีนั้น ท่านลองได้อ่านก็เกิดความสับสนกันขึ้นมาทีเดียวว่า ในมาตรา ๑๕๕ ทวินั้น ท่านบัญญัติไว้ว่าพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งและให้ตุลาการ ในศาลปกครองพ้นจากตำแหน่ง ท่านมาดู ๑๕๕ ตริ ท่านก็บอกว่าการแต่งตั้งและการให้ตุลาการในศาลปกครองพ้นจากตำแหน่ง จะต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองตามที่กฎหมายบัญญัติ และจึงนำความกราบบังคมทูลเกล้าฯ ท่านจะ

เอาอะไร ท่านทำไมเขียนในลักษณะฟุ่มเฟือย ในขณะที่เราบอกว่ากฎหมายรัฐธรรมนูญนั้นเราจะต้องเขียนให้กะทัดรัด เข้าใจ กระชับ มีเนื้อหาสาระที่ชัดเจนและแน่นอน แต่ในขณะที่เดียวกันนั้นท่านก็พยายามจะขยายความออกไปซ้ำแล้วซ้ำอีก ผมก็ไม่เข้าใจว่าเจตนารมณ์ของท่านจะต้องการเขียนอย่างไร คือท่านจะเขียนให้ชัดเจนเราก็ตัดออกไปในมาตรา ๑๘๕ ตรีก็ใช้ข้อความถ้อยคำเดิมตามที่ท่านตัดไป มาตรา ๒ ก็สมบูรณ์อยู่แล้ว เพราะท่านต้องเข้าใจว่ากฎหมายรัฐธรรมนูญนั้นมีการแก้ไขเป็นการแก้ไขที่ยาก เพราะฉะนั้นเราต้องเขียนไว้ในลักษณะที่กว้าง ผมว่าไม่มีความจำเป็นอย่างที่ท่านสมาชิกท่านใดอภิปรายไปแล้ว ขอให้ท่านพิจารณาทบทวนได้แก้ไขอีกครั้งหนึ่ง ผมว่าตัวอย่างที่ผมได้กราบเรียนต่อท่านประธานไปไม่ได้เสียหาย ถ้อยคำเนื้อหาซึ่งชัดเจนเหมือนเดิมเราปฏิบัติได้ใหม่ก็ปฏิบัติได้ และก็ไม่มีข้อความอะไรที่จะเสียหายได้เลย ฉะนั้นเราเขียนมาแล้วผมก็อภิปรายขอความกรุณาท่านประธานหลายครั้งที่ได้ลุกขึ้นมาอภิปรายนั้น เราก็บอกว่าในการเขียนกฎหมายรัฐธรรมนูญนั้น เราก็ต้องเขียนให้กว้างพยายามเขียนไว้ในลักษณะฟุ่มเฟือย ผมก็ไม่เข้าใจว่ามีอาจารย์หลายท่านซึ่งนั่งอยู่ในฐานะเป็นคณะกรรมการนั้น ท่านเคยสอนนักศึกษาเกี่ยวกับเรื่องกฎหมายรัฐธรรมนูญนั้น ท่านสอนว่าอย่างไรผมก็ไม่ได้เรียนกับท่าน แต่อย่างน้อยผมก็เป็นนักกฎหมาย ผมจบกฎหมายจากรามคำแหงนั้น ผมก็ได้เรียนหนังสือมาไม่แตกต่างกันว่าในการร่างกฎหมาย หรือการเขียนกฎหมายรัฐธรรมนูญเราจะต้องใช้ถ้อยคำที่กะทัดรัด ไม่ฟุ่มเฟือย อันนี้แล้วผมจะไปอธิบายความอย่างไรเมื่อท่านเขียนมาอย่างนี้ ท่านประธานที่เคารพ ผมขอให้ทางคณะกรรมการได้พิจารณาทบทวนในถ้อยคำเนื้อหาสาระในกฎหมายฉบับนี้เพื่อเกิดความกะทัดรัดและชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง ขอบคุณท่านประธาน

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : คณะกรรมการควรชี้แจง

เสียก่อนดีไหม เพราะมีฉะนั้นก็จะพูดในแนวเดียวกันอย่างนี้ เชิญครับ

นายจำลอง คุรุขันทด (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม จำลอง คุรุขันทด เลขานุการของคณะกรรมการ ก่อนอื่นขอกราบเรียนขออนุญาตท่านประธานในการชี้แจง เนื่องจากบทบัญญัติว่าด้วยศาลปกครองนั้นที่กรรมการแก้ไขนั้นมีหลายมาตรา ซึ่งจำเป็นจะต้องเกี่ยวเนื่องเกี่ยวข้องกัน หากพูดแต่ในมาตราเดียวแล้วอาจจะเข้าใจกับตนได้ กระผมขอกราบเรียนว่าเจตนารมณ์แท้จริง ในการบัญญัติบทบัญญัติของกรรมการเบื้องต้นก็คือเจตนารมณ์ทั่วไปที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันว่า มีหลายท่านบอกว่าการบัญญัติบทบัญญัติเกี่ยวกับศาลปกครองในรัฐธรรมนูญนั้น อาจจะไม่ใช่จำเป็น เพราะว่าโดยบทบัญญัติเดิมนั้นก็อาจจะบัญญัติกฎหมายขึ้นมาเพื่อจัดตั้งศาลปกครองไปได้ แต่เนื่องจากความจำเป็นเร่งด่วนในขณะนี้มีความต้องการที่จะต้องมีศาลนี้ขึ้นมา ประการแรกจึงจำเป็นต้องบัญญัติบทบัญญัติเกี่ยวกับศาลปกครองไว้ในหมวดนี้ ส่วนกรณีที่จะต้องเพิ่มเติมแก้ไขหลายมาตรานั้น ถ้าท่านสมาชิกได้กรุณาตรวจสอบโดยละเอียดแล้ว ท่านก็จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติที่คณะกรรมการตัดออกในวรรคสองของมาตรา ๑๕๕ ก็ดีหรือบทบัญญัติอื่นที่บทบัญญัติรองรับไว้ในอีก ๓ - ๔ มาตราข้างหน้าก็ดีนั้นเป็นบทบัญญัติที่เราได้กำหนดขึ้นมาโดยหลักเกณฑ์ใหม่ก็คือ เดิมนั้นศาลในหมวดนี้เป็นศาลยุติธรรมตามหมวด ๕ ทั้งหมด หมายความว่าศาลใดที่เกิดขึ้นในปัจจุบันนั้น จะอยู่จะเป็นไปก็โดยบทบัญญัตินี้ แต่ว่าศาลปกครองตามที่กรรมการได้กำหนดขึ้นนั้นได้กำหนดให้มีคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองขึ้น นี่เป็นจุดสำคัญที่สุดของหมวดนี้ที่เราได้กำหนดขึ้นไว้ เพื่อแยกจะให้เห็นได้ว่าศาลปกครองนั้นเป็นศาลหนึ่งที่มีความจำเป็นจะต้องได้มีคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง เพื่อประกันความเป็นอิสระของผู้พิพากษาศาลปกครองในศาลปกครองนั้น ๆ เพราะฉะนั้นในกรณีเช่นนี้ เมื่อบัญญัติเอาไว้แล้วนั้น

จำเป็นจะต้องมีบทบัญญัติอื่น ๆ รองรับไว้ด้วยว่า ที่มาของผู้พิพากษาศาลปกครองนั้นควรจะเป็นอย่างไร ซึ่งก็เป็นไปตามบทบัญญัติเดิม ซึ่งกำหนดเอาไว้ในทำนองเดียวกัน แต่หมวดที่ว่าด้วยการจัดตั้งศาลนั้นเราก็กำหนดเอาไว้เพื่อจะได้เห็นว่า ศาลปกครองเป็นศาลเชี่ยวชาญเฉพาะ แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า เมื่อกำหนดคณะกรรมการตุลาการแล้วกรรมการศาลปกครองตุลาการศาลปกครองแล้วจะทำให้ศาลนี้ไปขึ้นกับผู้ใดอย่างไรก็ไม่ แต่หมายความว่า ในความคิดของกรรมาธิการที่กำหนดนี้ขึ้นมาหมายถึงว่า ศาลปกครองจะต้องเป็นศาลเชี่ยวชาญพิเศษชนิดหนึ่ง ซึ่งทำหน้าที่วินิจฉัยคดีปกครอง เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองขึ้นเมื่อกำหนดไว้เช่นนี้แล้วนั้น ก็กำหนดอำนาจหน้าที่ประกันความเป็นอิสระ และในขณะเดียวกัน วิธีการได้มาซึ่งผู้พิพากษาในศาลปกครองก็ต้องกำหนดไว้ในมาตราต่อไปซึ่งจำเป็นต้องโปรดเกล้าฯ โดยพระมหากษัตริย์ ซึ่งวิธีการคัดเลือกก็เป็นไปตามกฎหมายที่บัญญัติเอาไว้ ซึ่งเราจะบัญญัติกฎหมายขึ้นมาตามแนวแห่งรัฐธรรมนูญนี้จึงขอชี้แจงให้ทราบในเบื้องต้นแค่นี้ ขอบขอบคุณ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณเจริญครับ

นายเจริญ จรรย์โกมล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ชัยภูมิ) :

ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม เจริญ จรรย์โกมล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ที่ผมได้เรียนถามท่านประธานไปยังกรรมาธิการ ที่ผมมีความสงสัยว่า ผมไม่ชัดเจนนะครับในการจะตั้งศาลปกครอง แล้วผมไม่ได้ชัดเจนว่าศาลปกครองเป็นศาลซึ่งมีความชำนาญเฉพาะด้าน แต่ที่ผมสงสัยก็คือว่าการเขียนกฎหมายในรัฐธรรมนูญนั้น ใช้ถ้อยคำที่ฟุ่มเฟือย ท่านดูสิครับในมาตรา ๑๕๕ ทวิ แล้วก็มาตรา ๑๕๕ ครี กับที่มาที่ไปของท่าน ท่านก็ได้ถูก แต่ที่บอกว่าตามกฎหมายบัญญัติ ท่านก็ต้องบอกให้ชัดเจนขึ้นสักครั้งว่า ให้ศาลปกครองนั้นมีคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองขึ้นมาคณะหนึ่งตามกฎหมายบัญญัติแค่นั้นก็พอแล้ว ทำได้

จะต้องไปบอกว่าจะต้องแต่งตั้งจากอย่างนั้นอย่างนี้ขึ้นมาผมไม่ทราบ และ
ยังเขียนในวรรคสองของมาตรา ๑๕๕ ทวิอีกท่านประธาน เขียนก่อนเข้ารับ
หน้าที่ครั้งแรก ตุลาการในศาลปกครองต้องถวายสัตย์ปฏิญาณต่อพระมหากษัตริย์
ด้วยถ้อยคำตามที่กฎหมายบัญญัติ ทำไมเราไม่เขียนในกฎหมายย่อยลงไป
ทำไมจะต้องมาบัญญัติไว้อย่างนี้ ผมไม่เข้าใจเหมือนกัน ที่ผมถามก็ถามใน
ประเด็นนี้ ผมไม่ได้ไปบอกว่าศาลปกครองนั้นเป็นศาลที่เฉพาะหรือไม่เฉพาะ
ไม่เกี่ยวกับครับ ผมก็ยอมรับว่าเป็นศาลเฉพาะแต่ที่เขียนไว้ทำไมเราจะต้อง
มาเพิ่มเพื่อย่อยอย่างนี้ ท่านตอบให้ผมได้ไหม ในประเด็นนี้เองผมสงสัย อย่างที่
ท่านสมาชิกท่านได้สงสัยอยู่ในขณะนี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญอาศัยศักดิ์ครับระหว่าง
นั่งรอ คุณเจริญทองอ่านมาตรา ๑๕๖ ถึงมาตรา ๑๕๗ ดู แล้วเดี๋ยวอาจจะได้
คำตอบ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นกรสพรรค) :
ท่านประธานที่เคารพครับ เมื่อได้อ่านมาตรา ๑๕๕ ประกอบกับมาตรา ๑๕๕ ทวิ
มาตรา ๑๕๕ ทรี มาตรา ๑๕๕ จัตวา แล้วมาตรา ๑๕๕ เบญจ ผมขอ
ประธานทราบเรียนว่า เรามาถึงจุดที่สำคัญที่สุดในกระบวนการยุติธรรม
ทำให้เรามองเห็นว่าคณะกรรมการ หรือผู้ร่างกฎหมายดังกล่าวนี้ จะตั้ง
สถาบันขึ้นมาอีกสถาบันหนึ่ง อำนาจอธิปไตยของประเทศ เราได้แบ่งไว้
ชัดเจนแล้วว่า ๑. อำนาจฝ่ายบริหาร อำนาจฝ่ายตุลาการ อำนาจฝ่ายของ
สภาผู้แทนราษฎร เรามี ๓ อำนาจเท่านั้น แต่วัตถุนี้กรรมการจะตั้งอำนาจ
อีกสถาบันหนึ่ง นอกจากศาลในกระบวนยุติธรรม ผมอยากจะทราบเรียนเป็น
หลักฐานในวันนี้ ถึงแม้ว่าวันนี้ผมจะเห็นการโหวตประการใดก็ตาม แต่ผม
เห็นว่าเป็นจุดเสียอย่างชัดเจน ในวงการกระบวนการยุติธรรม ตามที่
ร่างกฎหมายฉบับนี้ ขอประธานทราบเรียนว่า กระบวนการยุติธรรม คือศาลที่

เรามีอยู่ทั้งหมด ซึ่งเป็นผู้ชี้ขาดปัญหาต่าง ๆ ในคดีความอยู่ที่กระทรวงยุติธรรม ขึ้นต่อกรรมการตุลาการ คือ ก.ต. ของศาลเป็นหลักในนี้จะมี ก.ต. เข้ามาอีกคณะหนึ่งแล้วครับ เป็น ก.ต. ของศาลปกครองโดยเฉพาะ เมื่อมี ก.ต. ขึ้นมาอีกคณะหนึ่งก็หมายความว่า ศาลปกครองจะต้องไม่สังกัดกระทรวงยุติธรรมแล้ว ศาลปกครองจะต้องมีสถาบันของตัวเองขึ้นมาอีกสถาบันหนึ่ง คือ สถาบันศาลปกครอง ขอประทานกราบเรียนว่า การที่เราไปดำเนินการให้ มีสถาบันศาลปกครองขึ้นมาอีกสถาบันหนึ่ง เป็นการก่อให้เกิดการแตกแยกในกระบวนการยุติธรรมโดยสิ้นเชิง เสียหายมาก เป็นการแตกแยกจริง ๆ ในขณะนี้เรามีกระทรวงยุติธรรม เรามีศาล ทั้งศาลทหารและศาลในกระทรวงยุติธรรม เป็นกระบวนการหนึ่ง ศาลมี ก.ต. กรรมการตุลาการ เป็นผู้ควบคุมการดำเนินงานของผู้พิพากษาของศาลโดยเฉพาะ การจะแต่งตั้ง การจะเปลี่ยนแปลง การจะให้ความดีความชอบ การจะลงโทษอยู่ที่คณะกรรมการตุลาการของศาลยุติธรรมที่มีอยู่ในขณะนี้ ในสมัยเมื่อ ๒๐ - ๓๐ ปีมาแล้ว เรามีศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา ต่อมาเราเห็นว่า เพื่อให้การพิจารณารรคดีเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเที่ยงตรง และตรงกับข้อเท็จจริง เราจึงได้ตั้งศาลภาวียากรขึ้น เพื่อให้ผู้พิพากษาซึ่งมีความเชี่ยวชาญในด้านภาวียากรเท่านั้นมาเป็นผู้พิพากษาดัดสันความ เราแยกคดีภาวียากรมาไว้ในศาลดังกล่าวเพื่อพิจารณาคดีโดยเฉพาะ เมื่อได้แยกศาลมาพิพากษาคดีโดยเฉพาะอย่างนี้ ศาลภาวียากรก็ดี ก็ยังสังกัดอยู่ในกระทรวงยุติธรรม ยังขึ้นกับ ก.ต. ที่มีอยู่ เพียงแต่แยกประเภทของการพิจารณารรคดีเท่านั้น หรืออย่างในสมัยก่อนจริง ๆ เราไม่เคยมีศาลคดีเด็กและเยาวชน แต่ได้พิจารณาเห็นกันว่า การที่ผู้พิพากษาศาลต่าง ๆ จะพิจารณาคดีของเด็กของเยาวชนต่าง ๆ เหล่านี้ให้เหมือนกับการพิพากษารรคดี หรือใช้วิธีการพิจารณาเหมือนกับการพิพากษาคดีของผู้ใหญ่นั้นจะไม่เหมือนกัน

เด็กซึ่งมีปัญหาน้อย ไม่รู้โลกมากมายนัก กระทำความคิดอาจจะต้องกลับตัวได้ อาจจะพลาดลงไปในความไม่เข้าใจ การพิพากษาพิจารณาโทษของเด็ก ๆ ควรจะใช้วิธีการใหม่ ไม่ควรจะใช้วิธีการพิจารณาโทษอย่างที่เรานิยาม ผู้ใหญ่ เราจึงได้ตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนขึ้นในขณะนี้ เพื่อพิจารณาปัญหาของเด็กโดยเฉพาะ เพราะฉะนั้นผู้พิพากษาซึ่งอยู่ศาลคดีเด็กและเยาวชนก็ต้องมีความเชี่ยวชาญทางนั้นโดยเฉพาะอาจจะมีศาลอะไรอีกบ้าง กระผมไม่ทราบ ในสังกัดกระทรวงยุติธรรมแต่แบ่งประเภทของอรรถคดี แบ่งประเภทของลักษณะคดีให้ขึ้นศาลนั้นศาลนี้ อย่างเช่น ศาลครอบครัว อะไรอย่างนี้เป็นต้น ก็ขึ้นศาลอีกศาลหนึ่ง ไม่ใช่ศาลทั่วไป เมื่อเราแบ่งแยกอย่างนี้มาแล้ว มันก็เป็นเอกภาพว่า ศาลผู้ให้ความสถิตยุติธรรมทั้งหลายทั้งปวงขึ้นกับกระทรวงยุติธรรม มี ก.ต. กรรมการตุลาการคณะเดียวเท่านั้นที่คุมศาลทุกศาล ผู้พิพากษาจึงอยู่ในลักษณะเสมอเหมือนกันไปหมด ไม่ว่าผู้พิพากษานั้นจะอยู่ที่ศาลอาญาหรือ ผู้พิพากษานั้นจะสังกัดหรือพิพากษาอรรถคดีที่ศาลคดีเด็กและเยาวชน หรือศาลใดก็ตามก็อยู่ในลักษณะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เคลื่อนไหวไปด้วยกันได้ ผมอยากจะให้สภาพของศาลเป็นเอกภาพ ต้องการให้สภาพของศาลที่จะมีต่อไปเหมือนอย่างทุกวันนี้ทุกประการ เราจะแยกแยะลักษณะคดีไปอย่างไร ก็อยู่สังกัดอันเดียวกัน ความเป็นเอกภาพก็เกิดขึ้น การเคลื่อนไหวหรือเลื่อนไหลในระบบตุลาการของศาลก็เป็นไปได้ แต่ว่าเมื่อมาอ่านกฎหมายฉบับนี้แล้ว เป็นอันว่าคณะกรรมการการของเรานี้จะตั้งสถาบันขึ้นมาอีกแผนกหนึ่ง ขอเรียนว่าจะไปตั้งทำไมสถาบันศาลปกครองขึ้นมาอีก ตั้งศาลปกครองผมไม่ขัดข้อง แต่ศาลปกครองนั้นต้องสังกัดอยู่ในกระทรวงยุติธรรมขึ้นกรรมการตุลาการชุดเดียวกันผู้พิพากษา พิพากษาคดีเหมือนกันแล้วศาลปกครองก็ไม่ใช่ว่าจะเป็นคดีที่มากมายก่ายกองเหลือเกิน ขณะนี้วันนี้ทุกศาลในประเทศไทยก็พิจารณาคดีเกี่ยวกับการปกครองอยู่แล้ว คดีปกครอง

ขณะนี้ก็มีอยู่แล้วไม่ใช่ไม่มี คดีทุกอย่างที่เกิดขึ้นในประเทศไทยปัญหาข้อขัดแย้งทุกอย่างที่เกิดขึ้นระหว่างประชาชน หรือระหว่างประชาชนกับข้าราชการชั้นศาลอยู่แล้ว ไม่ศาลอาญาก็ศาลแพ่งชั้นอยู่แล้ว แต่เราต้องการจะแยกแยะคดีชนิดนี้ออกไปอีกศาลหนึ่ง เพื่อให้ผู้พิพากษานั้นผู้มีความชำนาญในทางนั้นพิจารณาตัดสินโดยเฉพาะ เหมือนกับครั้งหนึ่งเราแยกศาลฎีกาอากรออกมาจากศาลทั่ว ๆ ไป แต่ก็ถึงกัศกรกระทรวงยุติธรรม ถึงกัศ ก.ต. อย่างเดิมแต่เมื่อท่านมาตั้ง ก.ต. ขึ้นใหม่ ผมอยากจะถามว่าสถาบันที่ตั้งขึ้นใหม่นั้นไม่ใช่ใหญ่โตอะไรจนเกินไป ไม่ใช่มีคดีมากมายก่ายกองจนเกินไป จนถึงขั้นจะต้องสถาบันขึ้นมาใหม่ ขณะนี้คดีปกครองก็มีอยู่ การฟ้องข้าราชการก็มีอยู่ การดำเนินอรรถคดีระหว่างรัฐกับข้าราชการก็มีอยู่ ก็ขึ้นศาลธรรมดาอยู่แล้วแล้วแยกอีกอันหนึ่งเป็นศาลปกครองมันก็ขึ้นสังกัดเดิม ทำไมจะต้องไปแยกเป็นสถาบันอีกอันหนึ่งกระผมไม่เข้าใจ นี่ละครับ ผมจึงขอประทานทราบเรียนว่าเรามักจะบริหารราชการแผ่นดินด้วยการแยกออกไป ๆ เพิ่มข้าราชการเข้าไป ๆ เพิ่มเงินเข้าไป ๆ เมื่อตั้งศาลปกครองเป็นอีกสถาบันหนึ่ง ก.ต. มีใหม่ อะไรมีใหม่ก็เหมือนกระทรวงยุติธรรมเกิดขึ้นอีกกระทรวงหนึ่งค่าใช้จ่ายไม่รู้จักเท่าไรแล้วคดีการปกครองก็ไม่ได้มากมายนักทีเดียว ซึ่งขณะนี้ก็มีคดีของศาลปกครองอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นอันนี้ละครับ ผมจึงมีความเห็นไม่สอดคล้องกับกรมการ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานรัฐสภา : เชิญคุณสุวโรช

นายสุวโรช พะลัง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ชุมพร) :
กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นายสุวโรช พะลัง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดชุมพร พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภาท่านประธานที่เคารพ ต่อกรณีในมาตรา ๑๕๙ ทวิ นั้น กระผมเองก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้ขอแปรญัตติเกี่ยวกับ ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่าง

ศาลยุติธรรม หรือศาลอื่น หรือระหว่างศาลอื่นด้วยกัน ให้ตุลาการรัฐธรรมนูญเป็นผู้วินิจฉัย ซึ่งก็ได้รับความกรุณาจากทางคณะกรรมการการได้มานิติเอาไว้ในมาตรา ๑๕๕ เบญจ แต่ในขณะที่เดียวกันทางคณะกรรมการก็ได้มีการแปรญัติเพิ่มเติมในมาตรา ๑๕๕ นี้เพิ่มเติมเป็นมาตรา ๑๕๕ ทวิ ถึงมาตรา ๑๕๕ เบญจ เพราะฉะนั้นกระผมเองก็ขอใช้สิทธิในการที่จะอภิปรายผูกโยงโยงกันไป เนื่องจากในมาตรา ๑๕๕ ทวิ มาตรา ๑๕๕ ตริ มาตรา ๑๕๕ จัตวานั้น ถ้าท่านประธานได้กรุณาดูในรายละเอียดแล้วจะเห็นได้ว่า มีเนื้อหาสาระที่จำเป็นจะต้องอภิปรายโยงโยงกันไป เพราะฉะนั้นกระผมเองก็ขออภิปรายในเชิงการให้การสนับสนุนเท่านั้นเอง เพราะว่าสิ่งตรงนี้มีผมขอทราบเรียนว่า ในกฎหมายรัฐธรรมนูญเดิมที่เราพูดไว้แต่เพียงในมาตรา ๑๕๕ ว่า การแต่งตั้งและการให้ผู้พิพากษาในศาลปกครองพ้นจากตำแหน่ง ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติเท่านั้น ซึ่งกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับล่าสุดปี ๒๕๕๙ ได้บัญญัติเอาไว้เช่นนั้น ทางกรรมการก็ต้องการที่จะให้มีการเพิ่มเติมรายละเอียดพอสมควรโดยสังเขป เพื่อที่จะให้เห็นถึงที่มาที่ไป และการให้ทุนให้โหม การแต่งตั้งการเลื่อนตบลดย้ายให้กับตุลาการศาลปกครอง ซึ่งถ้าดูในลักษณะของการพิจารณาในด้วยมาตรา ๑๕๕ ทวิ ถึงมาตรา ๑๕๕ จัตวา โดยคร่าว ๆ แล้วก็จะดูประหนึ่งว่า เป็นการ訂กระบวนการยุติธรรมแยกออกมาอีกอันหนึ่ง ซึ่งตรงนี้มีผมคิดว่า ถ้าดูในรายละเอียดแล้วหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เพราะในกระบวนการจริง ๆ ในอำนาจอธิปไตยนั้นเรายังมีอยู่ ๓ อย่างเช่นเดิม คือนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ แต่ในขณะที่เดียวกันกระบวนการรับเรื่องราวร้องทุกข์ในกรณีที่ต้องประชาชนได้รับความไม่เป็นธรรมในคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้นถึงวันนี้เราต้องยอมรับความจริงว่า พี่น้องประชาชนมีมากมายเหลือเกินโดยเฉพาะผู้ด้อยโอกาสในสังคมที่ไม่สามารถที่จะเข้าไปช่วยเหลือให้ความเป็นธรรม ในกรณี

เหล่านั้นได้ เพราะฉะนั้นการที่ทางคณะกรรมการฯ ได้มีแนวความคิดเพิ่มเติม
 ในมาตรา ๑๕๕ ทวิ ถึงมาตรา ๑๕๕ จัตวานั้น ผมเองเป็นผู้หนึ่งที่ขอแสดงความ
 ชื่นชมในสิ่งตรงนี้ นอกเหนือจากที่ท่านได้ให้ความกรุณาเพิ่มเติมใน
 รายละเอียดมาบางสิ่งบางประการแล้ว ยกตัวอย่างเช่น กรรมการจัดการ
 เลือกกู้คดี หรือในมาตราในรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ตรวจการรัฐสภาคดี ซึ่ง
 สิ่งตรงนั้นก็เป็นการเปลี่ยนแปลงของกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เพราะฉะนั้นการที่
 กฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับนี้ได้มีการเพิ่มเติมเกี่ยวกับตุลาการของศาลปกครองนั้น
 ผมเองขออนุญาตเรียนว่า ผมชื่นชมตรงนั้น แต่ในขณะที่ตัวผมเองออกจะ
 สับสนในรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้อำนาจท่านเองครับท่านประธาน ถ้าดู
 ในมาตรา ๑๕๕ ทวิ มาตรา ๑๕๕ ตรี ในวรรคหนึ่ง ทั้ง ๒ มาตรา จะเห็น
 ได้ว่า การแต่งตั้งและการให้ตุลาการในศาลปกครองพ้นจากตำแหน่ง จะต้อง
 ได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง ตามที่กฎหมาย
 บัญญัติ แล้วจึงนำความกราบบังคมทูล หลังจากนั้นจึงไปผูกโยงกับ
 มาตรา ๑๕๕ ทวิ ในวรรคหนึ่ง ว่าพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งและให้ตุลาการ
 ในศาลปกครองพ้นจากตำแหน่ง ก็จะต้องเห็นได้ว่าการแต่งตั้ง การให้ตุลาการ
 ศาลปกครองคดี พ้นจากตำแหน่งนั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากตุลาการ
 รัฐธรรมนูญและพระมหากษัตริย์เป็นผู้ทรงแต่งตั้ง หรือเป็นผู้ที่จะให้พ้นจาก
 ตำแหน่งตุลาการ ซึ่งตรงนี้ผมเองมีความคิดว่า อาจจะขออนุญาตเรียนตาม
 ผ่านท่านประธานไปยังคณะกรรมการฯ ว่า คณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง
 นั้นมีที่มาอย่างไร ในแนวความคิดของท่าน นั่นคือประการที่ ๑

ประการที่ ๒ การที่ท่านได้ร่างในกฎหมายรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๑๕๕ ตรี จำจะต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการ
 ศาลปกครอง ก่อนที่จะนำรายชื่อกราบบังคมทูลให้พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้ง
 หรือให้ตุลาการศาลปกครองพ้นจากตำแหน่งตรงนั้น คณะกรรมการตุลาการ

ตรงนั้นมีอำนาจวินิจฉัยตรงนี้ เป็นการที่จะบังคับให้ฝ่ายบริหารหรือฝ่ายปฏิบัติ ไม่สามารถที่จะดำเนินการอย่างอื่นได้หรือไม่ กับกรณีที่บรรจุ แต่ใน รัฐธรรมนูญเพียงลอย ๆ กว้าง ๆ เหมือนเดิม นั้น ตรงไหนจะดีกว่ากัน เพราะตรงกฎหมายรัฐธรรมนูญเดิมตรงนี้น่าจะเป็นช่องหนึ่ง เป็นโอกาส ตรงหนึ่งที่จะให้เกิดความยืดหยุ่น ความเป็นไปได้ของฝ่ายบริหารในการที่จะกำหนดรูปแบบของศาลปกครอง นั่นคือสิ่งที่ผมคิดว่าเป็นความดีของกฎหมาย รัฐธรรมนูญเก่า แต่การที่ท่านมาบรรจุในรายละเอียดตรงนี้ลงไป เพิ่มเติมลงไปตรงนี้ ผมขอเรียนถามผ่านท่านประธานไปยังคณะกรรมการวิชาการว่า คณะกรรมการตุลาการศาลปกครองนั้นมีรูปแบบอย่างไร แล้วรูปแบบดังกล่าวของท่านนั้นจะเป็นการไปบังคับ หรือเป็นการชี้แนะให้ฝ่ายบริหารหรือฝ่ายปฏิบัติ นั้นต้องดำเนินการตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ที่เพิ่มเติมในมาตรา ๑๕๕ ตรีนี้ แค่ไหนเพียงใด ซึ่งตรงนี้ผมคิดว่าจะมีปัญหาในทางปฏิบัติต่อฝ่ายปฏิบัติหรือไม่ เท่านั้นเอง แต่ถ้าหากท่านให้แนวความคิด ท่านเห็นถึงความกระฉ่างว่า แนวความคิดตรงนี้ทางกรรมาธิการได้มีการพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบแล้ว แล้วก็ให้ความกระจ่างชี้แจงต่อสมาชิกรัฐสภา ซึ่งผมเองผมคิดว่า ถ้าท่านให้ความกระจ่างตรงนี้แล้ว สมาชิกรัฐสภาในที่ประชุมสภาแห่งนี้คงจะช่วยกัน สนับสนุนแนวความคิดของท่าน กราบขอบพระคุณครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี ศาสตราจารย์มรุต นุนาค ประธานรัฐสภาได้กลับมานั่งบัลลังก์ ดำเนินการประชุมต่อไป)

ประธานรัฐสภา : พันตำรวจโท สมชายศรี

พันตำรวจโท สมชาย เพศประเสริฐ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครราชสีมา) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม พันตำรวจโท สมชาย เพศประเสริฐ พรรคชาติพัฒนาจากจังหวัดนครราชสีมา สมาชิก รัฐสภา การพิจารณาของกรรมาธิการโดยเฉพาอย่างยิ่งในหมวด ๘ ว่า

เรื่องศาลนี้ ขออนุญาตอย่างนี้ ผมเองนั้นดูแล้วค่อนข้างจะสับสนนิดหน่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมาตรา ๑๕๐ ท่านใช้คำมีทั้งผู้พิพากษา มีทั้งตุลาการนี้ ผมเองก็หนักใจเหลือเกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอยากจะเรียนถามว่า ความหมายต่าง ๆ เหล่านี้ จะไปสอนเด็กนักเรียนกันอย่างไรมันหมายถึงอะไรกันแน่ จริง ๆ แล้วผมเชื่อได้ว่าตรงนี้ที่แยกกันออกมาอย่างนั้น เพียงแต่ว่าต้องการจะหลีกเลี่ยงที่จะให้คำว่า ศาลปกครอง เกิดขึ้นเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นตรงนี้แหละครับเป็นข้อคิดที่หลาย ๆ ท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หลักผู้ใหญ่ในสภาแห่งนี้ได้แสดงความคิดไว้แล้ว นั่นคือปัญหาที่จะเกิดคิดตามขึ้นมา พยายามหลีกเลี่ยงในการที่จะลอกเลียนแบบสินค้าผู้อื่น เพื่อที่จะเอามาขายในตลาดเราเองเราไปกันชัดเจน นั่นคือการลอกเลียนแบบชัดเจน เพื่อที่จะเอาสินค้า ซึ่งมีคุณภาพของเขาไปขาย ที่จริงแล้วสร้างขึ้นมาใหม่สิครับ ผมเรียนว่าจริง ๆ แล้วมีคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นโลโก (Logo) อยู่แล้วในส่วนของการที่ได้พิจารณากัน แต่เราเองเรากลับมาลอกเลียนแบบเขา แล้วเอาคุณภาพต่าง ๆ เหล่านี้ เพื่อจะแสดงขายต่อประชาชน ไม่ใช่โอกาสที่ประชาชนได้มีแนวทางเลือกมากขึ้นกว่าเดิม กลับไปลดแนวทางเลือกของประชาชน ท่านประธานครับจริง ๆ แล้วขออนุญาตอีกนิดหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเดี๋ยวคงต้องเรียนถามในมาตรา ๑๕๔ ในมาตรา ๑๕๔ ว่าด้วยศาลทหาร มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีตามที่กฎหมายบัญญัติ แล้วก็จะมีการแต่งตั้ง และให้ตุลาการศาลทหารพ้นจากตำแหน่งให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ แต่มาตรา ๑๕๔ ท่านไปตัดออกในวรรคท้าย อันนี้ก็คงเดี๋ยวต้องเรียนถามให้ท่านได้กรุณาช่วยชี้แจงให้ทราบสักนิด ส่วนในมาตรา ๑๕๕ เบื้อง ขอบเรียนถามท่านประธานนิดหนึ่ง ผ่านไปยังท่านกรรมการ ว่าตุลาการรัฐธรรมนูญองค์ประกอบท่านทั้งหลายคงจะทราบแล้วว่า ประกอบด้วยใครบ้าง ใครเป็นเสียงข้างมากอยู่ในนั้นในตุลาการรัฐธรรมนูญ จริง ๆ แล้วคงจะมี

ผู้พิพากษาอยู่เพียง ๑ ท่านเท่านั้น นอกนั้นเป็นฝ่ายบริหารทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น เมื่อกรณีในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลยุติธรรมกับศาลอื่น อำนาจในการชี้ขาดอยู่กับตุลาการรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นตรงนี้ ผมเอง ผมเรียนว่าการที่จะตัดสินอะไรก็แล้วแต่ ผมเกรงว่าจะถูกลากไป การชี้ขาด อำนาจตุลาการแท้ ๆ แน่นนอนทางฝ่ายบริหารชนะแน่ ๆ จะให้ตุลาการ รัฐธรรมนูญชี้ขาดอย่างนั้นหรือครับ เพราะฉะนั้นตรงนี้อยากจะกราบเรียนว่า ถ้าหากว่าเราสามารถที่จะใส่คนอื่นเข้าไป เพื่อให้ท่านอำนาจกันมากกว่า หรือท่านอำนาจในการตกลงใจ หรือพิจารณาเกินกว่านี้ได้หรือไม่อย่างน้อยที่สุดการให้ผู้มีฝ่ายค้านเข้ามาในคณะนี้จะได้หรือไม่ เพื่อที่จะได้เพิ่มในการที่จะพิจารณาให้เกิดความรอบคอบมากขึ้น ท่านประธานครับ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ที่หลาย ๆ ท่านได้แสดงความคิดเห็นกันด้วยความที่เป็นห่วงเป็นใยว่า ทางฝ่ายบริหารเองพยายามที่จะเข้าไปแทรกแซงในอำนาจของตุลาการ แล้ว สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นปัญหาที่จะต้องกระทบกระเทือนกับชาติบ้านเมืองทั้งสิ้น แม้กระทั่งในมาตราที่กระผมได้กราบเรียนไว้แล้ว การแยกกันระหว่าง คำว่า ผู้พิพากษา กับตุลาการนั้นก็เป็นเรื่องที่น่าคิด ผมอยากจะกราบเรียนอย่างนี้ ในมาตรา ๑๕๕ ก็คงจะต้องตอบและคงจะต้องชี้แจงให้ผมได้ทราบสักนิด เพราะผมไม่ทราบจริง ๆ ครับท่านประธานว่า ทำไมถึงต้องคัดพรรคสองออก ทำไมในอำนาจของศาลทหารท่านไม่ได้ตัดไว้เลย ขอช่วยกรุณาเรียนชี้แจงให้ทราบด้วย ขอบคุณครับ

ประธานรัฐสภา : เชิญคุณวีระกร แล้วต่อด้วยคุณมานะ

นายวีระกร คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์) :
ท่านประธานที่เคารพ เพื่อนสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ผม วีระกร คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากจังหวัดนครสวรรค์ พรรคชาติไทย ท่านประธาน คงจำเหตุการณ์สักเดือน ๒ เดือนที่ผ่านมาได้ว่ามีเหตุการณ์หนึ่งซึ่งทางฝ่าย

ตุลาการได้ประท้วงต่อรัฐบาลว่า ไม่มาที่จะเอาศาลปกครองไปขึ้นอยู่กับ
กฤษฎีกา ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐบาล หรือฝ่ายบริหาร ในขณะที่ฝ่ายรัฐบาล
หรือพรรคการเมืองใหญ่พรรคหนึ่งก็ได้พยายามยืนยันว่า ศาลปกครองจะต้อง
ขึ้นอยู่กับกฤษฎีกา ซึ่งเป็นแขนขาของฝ่ายปกครอง ผมเพิ่งจะมาถึงบางอ้อวันนี้
เองครับท่านประธาน ว่าทำไมถึงมีการชุกกันในเรื่องนี้ ทั้งนี้ก็เพราะว่า ใน
มาตรา ๑๕๕ ทั้ง ๆ ที่กฎหมายศาลปกครองยังไม่ได้เข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรนี้
ละครับ ได้มีการวางหลักเกณฑ์ วางหลักการ และวางรายละเอียดของศาล
ปกครองกันไว้อย่างชัดเจนว่า ๑. จะต้องมี ก.ต. แยกต่างหาก จะต้องมี
คณะกรรมการตุลาการของศาลปกครองโดยเฉพาะ แล้วไปขึ้นกับกฤษฎีกา
ไม่ได้ขึ้นอยู่กับศาลยุติธรรม ไม่ได้ขึ้นกับกระบวนการของศาลทั้งหลาย
ตามมาตรา ๑๘๖ แต่อย่างใด ถ้าท่านประธานจะได้กรุณาตั้งแต่มตรา ๑๘๖
ท่านจะเห็นได้ว่า ความในมาตรา ๑๘๖ เป็นความที่ครอบคลุมศาลทั้งหลาย
ทั้งปวงอยู่แล้วบรรดาศาลทั้งหลายจะตั้งขึ้นก็โดยการตราพระราชบัญญัติ วันนี้
เรายังไม่มีศาลปกครองเลยครับท่านประธาน แต่ปรากฏว่าท่านกรรมาธิการ
ทั้งหลายไม่แน่ใจว่ารับใบสั่งจากใครหรือไม่ ได้ใส่รายละเอียดของศาล
ปกครองลงไปหมดแล้วว่า ศาลปกครองนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ ก.ต. ปัจจุบัน ไม่ได้
ขึ้นอยู่กับคณะกรรมการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยข้าราชการฝ่ายตุลาการแต่
อย่างใด วันนี้เราเห็นชัดเจนแล้วว่า การพยายามแยกศาลปกครองไม่ใช่ศาล
พิเศษ ไม่ใช่ศาลชำนาญการพิเศษ อย่างที่ประชาชนทั่วไปเข้าใจไม่ใช่ศาล
ชำนาญการพิเศษอย่างที่ผู้แทนราษฎรในสภาเข้าใจเสียแล้วละครับท่านประธาน
เป็นการดึงเอาอำนาจของการพิพากษาคดีความระหว่างข้าราชการ และ
ประชาชนไปไว้อยู่ในแขนขาของฝ่ายบริหาร หรือฝ่ายรัฐบาลนั่นเอง คงเห็น
ชัดเจนถึงเจตนารมณ์อันนี้จากการที่ได้แสดงภายในมาตรา ๑๕๕ ซึ่งแตกออกไป
ไปเป็นลูกกฎหมายสารพัดไปหมด ตั้งแต่ ๑๕๕ ทวิ ไปจนถึง ๑๕๕ เบญจ

ทุกมาตรานั้นสอดคล้องกันเพื่อให้เห็นอย่างชัดเจนว่าต้องการจะให้เกิด ก.ต. ใหม่ คณะกรรมการตุลาการใหม่ พูดย่อ ๆ ว่าจะมีตุลาการอีกชุดหนึ่งทั้งหมด เลยท่านประธานจะเห็นนะครับว่า ถ้าหากไม่มีเจตนารมณ์ที่แนบแนบดังที่ผม ได้กราบเรียนแล้ว เพียงการกำหนดในมาตรา ๑๕๕ เช่นเดียวกับศาลทหาร ก็เป็นการเพียงพอแล้ว ท่านประธานคงเข้าใจเหมือนกับผมเหมือนกันว่า ในฐานะประชาชนทั่วไปที่ไม่ได้เรียนกฎหมาย ศาลทหารมีกรมพระธรรมนูญที่คอยดูแลพิพาทมาเป็นเรื่องคนละเรื่องกันกับตุลาการ ไม่ได้เกี่ยวกับคณะกรรมการตุลาการที่มีอยู่ในประเทศในขณะนี้ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับกระทรวงยุติธรรม ไม่ได้ขึ้นอยู่กับคณะกรรมการตุลาการที่ว่าด้วยกฎหมายระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการแต่อย่างใดเป็นการแยกต่างหากมาอยู่แล้ว ศาลทหาร แต่เขียนแค่นี้ ก็เป็นการเพียงพอในมาตรา ๑๕๕ เขียนถึงศาลทหารเพียง ๒ บรรทัดครึ่ง เท่านั้นเอง เขียนว่าศาลทหารมีอำนาจพิจารณาพิพาทตามคดีตามที่กฎหมายบัญญัติ วรรคสองการแต่งตั้ง และการให้ตุลาการศาลทหารพ้นจากตำแหน่ง ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติมีเพียง ๒ วรรคสั้น ๆ นั่นแปลว่าหากไม่มีเจตนารมณ์ ที่เคลื่อนไหวต่อการที่จะเอาศาลปกครองเข้าไปไว้ในกำมือของฝ่ายบริหาร ไปไว้ในกำมือเพื่อที่จะให้ฝ่ายบริหารนั้นมีอำนาจที่จะบีบบังคับ ครอบงำ ครอบงำกับข้าราชการทั่วประเทศ คงจะไม่มีการที่จะต้องมาเขียนแต่ถูก ไปถึงมาตราต่าง ๆ ในมาตรา ๑๕๕ ดังที่ผมกราบเรียนแล้ว ท่านประธาน จะเห็นนะครับว่าจากการที่คณะกรรมการฯ ซึ่งผมคิดว่าต้องเคลียร์ในเรื่องนี้ ให้ชัดเจน ท่านประธานต้องเคลียร์ ท่านประธานกรรมการฯ ต้องเคลียร์ เรื่องนี้ให้ชัดเจนว่า ท่านมีอะไรแนบแนบอยู่ข้างหลังถึงได้ตั้งศาลปกครอง ไม่ใช่เป็นศาลชำนาญพิเศษเสียแล้ว กลายเป็นศาลที่ต้องการ ไปตามใบสั่งของรัฐบาล ไปตามใบสั่งของฝ่ายบริหารเท่านั้นเอง เพราะมีการที่จะกำหนด ก.ต. ขึ้นมาใหม่ มีกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตุลาการของศาล

ปกครองโดยเฉพาะขึ้นมาใหม่ และศาลดังกล่าวนี้ จะไปสังกัดอยู่กับกฎหมาย ซึ่งเป็นมือกฎหมายของรัฐบาลนั่นเอง อันนี้จะเป็นชัดเจนว่าอำนาจต่อไปนี้ อำนาจอธิปไตยมันไม่ใช่เป็นการแบ่งเป็น ๘ ฝ่าย เป็น ๒ ฝ่ายครึ่ง คือฝ่ายตุลาการเหลือเพียงครึ่งเดียว แล้วฝ่ายรัฐบาลเอาไปเสีย ๑ ครึ่ง ฝ่ายนิติบัญญัติความจริงก็จะเหลือไม่ถึง ๑ อยู่แล้วในปัจจุบันนี้ ด้านองคตตามเหตุการณ์อย่างนี้ ทำไมละครับเราจะไม่คิดแก้ไขกันในวันนี้ด้วยการตัดมาตรา ๑๕๕ ออกไปทั้งหมดทั้งมาตราก็ยังได้ แต่มันเนื่องจากได้รับหลักการไว้แล้วในวาระที่ ๑ ผมจึงคิดว่าถ้าหากจะลงมติ ต้องกราบเรียนท่านประธานว่า ผมคิดว่าเพื่อนสมาชิกที่อภิปรายกันทั้งหมดนี้ ไม่เห็นด้วยกับการเพิ่มตั้งแต่มาตรา ๑๕๕ ทวิ ไปถึงมาตรา ๑๕๕ เบญจ คือหน้าที่ ๖๖ ทั้งหน้า มันต้องตัดออกทั้งหมด เพราะเหตุว่าเป็นมาตราซึ่งไม่ได้ให้รายละเอียดที่เราจะไปพิจารณากฎหมายศาลปกครอง ประทานโทษมันให้รายละเอียดมากเกินไป ให้รายละเอียดจนครอบคลุมไปหมด กฎหมายศาลปกครองยังไม่ทันออกวันนี้มีกฎหมายรัฐธรรมนูญที่กล่าวถึงศาลปกครองในรายละเอียดเสียทั้งหมดแล้ว ในรายละเอียดที่ท่านรับประกันได้เลขว่า เมื่อกฎหมายศาลปกครองเข้ามามันจะต้องเข้ามาตามนี้หมด เพราะว่า เป็นกฎหมายแม่บทคือกฎหมายรัฐธรรมนูญได้กำหนดรายละเอียดไว้หมดแล้ว ท่านประธานครับแม้แต่กฎหมายที่ว่าด้วยศาลสถิตยุติธรรมตามคณะ ก.ต. ในปัจจุบันนี้ ซึ่งขึ้นอยู่กับกระบวนการยุติธรรม ขึ้นอยู่กับกระทรวงยุติธรรมในปัจจุบันนี้ ก็ได้กำหนดในรายละเอียดไว้มาก เช่นเดียวกับมาตรา ๑๕๕ ซึ่งคณะกรรมการสิทธิส่วนใหญ่ได้ใส่ไว้วันนี้ ผมถึงเห็นว่าหากท่านประธานจะได้กรุณาที่จะถามมติในวันนี้จะต้องถามว่า ถ้าท่านจะถามเหมือนเดิม คือให้แก้ไขตามกรรมาธิการหรือไม่ ผมเข้าใจว่าคงจะลำบากใจครับ แต่ถ้าท่านถามว่าให้ตัดในมาตรา ๑๕๕ ออก หรือจะให้เพิ่มในมาตรา ๑๕๕ ต่าง ๆ ขึ้นมา หรือถ้าท่านจะถามเป็นมาตราไป

มาตรา ๑๕๕ ให้เห็นด้วยตามกรรมาธิการตัด หรือจะคงไว้ตามร่างเดิม และ
 ต้องถามเป็นมาตราไปเลยครับ มาตรา ๑๕๕ ทวิ จะเอาหรือไม่
 มาตรา ๑๕๕ ทริ จะเอาหรือไม่ มาตรา ๑๕๕ จัตวา จะเอาหรือไม่
 มาตรา ๑๕๕ เบญจ จะเอาหรือไม่ ผมคิดว่าจะต้องไปตามมาตราอย่างนี้
 เพราะไม่เช่นนั้นแล้ว การที่ผ่านกรรมาธิการใช้สิทธิในการตั้งกฎหมายออก
 กฎหมายศาลปกครองขึ้นในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ไม่ได้ให้สภาผู้แทนราษฎรในการ
 พิจารณาในวาระที่ ๑ วาระที่ ๒ วาระที่ ๓ สำหรับกฎหมายศาลปกครองซึ่ง
 จะเข้าสู่สภาในโอกาสต่อไปเลยครับ เพราะทุกอย่างต้องเป็นไปตามมาตรา
 ต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ใน ๕ มาตราดังที่ผมกราบเรียนแล้ว เพราะฉะนั้นท่าน
 ประธานที่เคารพ ผมตั้งข้อสังเกตไว้ในมาตรานี้ก็คือ ๑. ไม่แน่ใจว่าทำไม
 กฎหมายฉบับนี้จึงพิมพ์เพียงอย่างนี้ มาตรา ๑๕๕ ได้รายละเอียดของศาล
 ปกครองไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วนให้หมดเลย ไม่มีทางที่เราจะไปพิจารณา
 กฎหมายศาลปกครองเป็นอย่างอื่นนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ที่
 กรรมาธิการเสียงส่วนใหญ่ได้แก้ไขไว้ หรือได้เพิ่มเติมไว้ในหน้า ๖๖ ทั้งหน้า
 เลย ถ้าหากกรรมาธิการชุดนี้เป็นไปด้วยเจตนารมณ์อันบริสุทธิ์ใจนะครับ ถ้า
 ไม่มีใบสั่งจากใคร ผมเชื่อว่าอันนี้เป็นการใส่ที่พิมพ์เพื่อยกเลิกไป มาตรา ๑๕๕
 เพียงมาตราดียวนั้น ก็น่าจะเพียงพอต่อการกำหนดให้มีศาลปกครองที่จะออก
 ไปตามกฎหมายที่จะเข้าสู่สภาในโอกาสต่อไปอยู่แล้ว โดยเขียนไว้สั้น ๆ ว่า
 ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคติความตามที่กฎหมายกำหนด แค่นี้ก็น่า
 จะพอ หรือจะเพิ่มเติมเช่นเดียวกับในมาตรา ๑๕๔ คล้าย ๆ กับศาลทหารก็
 น่าจะทำได้ คือไม่ต้องตัดข้อความในวรรคสองออกไปก็น่าจะทำได้แล้ว ทำไม
 จะต้องไปกำหนดในมาตรา ๑๕๕ ทวิถึงมาตรา ๑๕๕ เบญจ ในหน้า ๖๖
 ทั้งหน้า ซึ่งเป็นรายละเอียดที่พิมพ์เพื่อยกเลิกไป นั่นคือถ้าเป็นเจตนารมณ์
 อันบริสุทธิ์

ในประเด็นที่ ๒ หากกรรมการเสียงส่วนใหญ่ไม่ได้มาด้วย เจตนารมณ์อันบริสุทธิ์ แต่มีใบสั่งจากใครก็ไม่ทราบที่ต้องการให้เกิดสิ่งเหล่านี้ ขึ้น ต้องการแบ่งแยกอำนาจตุลาการออกไปจากกระบวนการศาลยุติธรรม ในปัจจุบัน โดยการเอาอำนาจที่จะสามารถบังคับข้าราชการประจำได้ไปขึ้นอยู่กับแขนขาของฝ่ายรัฐบาล คือกฤษฎีกาตั้งที่เป็นข่าวเมื่อเดือน ๒ เดือนที่ผ่านมาแล้ว ผมก็เสียใจที่จะเรียนว่าในปัจจุบันนี้ฝ่ายบริหารได้เข้ามาก้าวล่วงงานของสภาผู้แทนราษฎรงานของรัฐสภาจนเกินกว่าเหตุ จนเกินงานไปแล้วครับ ในขณะนี้ ถ้าหากจะทำกันอย่างนี้ก็ถือว่าปัจจุบันนี้สภาผู้แทนราษฎรไทยเป็นเผด็จการทางรัฐสภาอย่างสมบูรณ์แบบ ขอบขอบคุณครับ

ประธานรัฐสภา : คุณวีระกรเข้าใจถูกแล้วครับ เวลาโหวตก็โหวตทีละมาตรา ไม่โหวตรวม เชิญคุณมานะครับ

นายมานะ กุสกูล สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครพนม) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผม มานะ กุสกูล ชาติดพัฒนา จังหวัดนครพนม ผมได้อ่านมาตรา ๑๕๕ ซึ่งกรรมการได้แก้ไขไปนั้น ในมาตรา ๑๕๕ ทวิ ท่านเขียนไว้ชัดเจน พ้อออกกฎหมายที่บัญญัติมาก็คือมากแล้ว คำว่า จะบัญญัติว่าอย่างไร นี่คือกฎหมายลูกนะครับ พอมามาตรา ๑๕๕ ตรี การที่จะให้พ้นหรือไม่พ้นจากตำแหน่ง เพราะฉะนั้นก็มีกฎหมายอยู่อีกมาตราเดียว พอมาจัดว่า การเลื่อนอะไร ผมดูแล้วว่าผมอาจจะถามกรรมการ คณะนี้ว่าท่านเป็นกรรมการแก้ไขรัฐธรรมนูญ หรือว่าเป็นกรรมการพิจารณาพระราชบัญญัติศาลปกครอง ท่านต้องตอบให้ชัดเจนพอมันดูแล้วว่าท่านเอาพระราชบัญญัติศาลปกครองมาใส่ไว้ในรัฐธรรมนูญ ท่านไม่ได้เขียนให้รัฐธรรมนูญมีศาลปกครองแต่อย่างเดียว แต่ท่านลงมาถึงพระราชบัญญัติศาลปกครองด้วย ตรงนี้แหละครับที่ทำให้ผมสงสัยในงานของคณะกรรมการคณะนี้ว่าท่านเป็นคณะกรรมการแก้ไขร่างรัฐธรรมนูญหรือว่าเป็นคณะกรรมการ

เขียนพระราชบัญญัติศาลปกครอง เพราะศาลที่เราเฝ้าตั้งแต่สมัยไหน จนทุกวันนี้เรามีศาลอาญาก็ดี ศาลแขวงก็ดี ศาลแพ่งก็ดี ศาลคดีเด็กและเยาวชนก็ดี แม้กระทั่งศาลทหาร ก็เขียนอยู่ ๒ บรรทัดเท่านั้นเองแล้วก็ไปเขียนกฎหมายขึ้นมารองรับ และในร่างเดิมที่ผ่านวาระ ๑ ไปนั้นก็ชัดเจนครับ ในมาตรา ๑๕๕ ศาลปกครองมีอำนาจพิพากษาคดีตามที่กฎหมายบัญญัติการแต่งตั้งและการให้ผู้พิพากษาในศาลปกครองพ้นจากตำแหน่ง ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ จะเห็นว่าในวรรคแรกนั้น ถ้ามีศาลปกครองก็ต้องมีกฎหมายมาบัญญัติมันก็ชัดเจนแล้ว แล้วทำไมท่านต้องมาเขียนในรัฐธรรมนูญด้วย ผมสงสัยในหน้าที่ของกรรมการ ว่าท่านคิดว่าท่านทำงาน ๒ ตำแหน่งหรือตำแหน่งเดียวเพราะสภาได้มอบหมายให้ท่านไปนั้น รัฐสภามอบไปนั้นก็คือกรรมการแก้ไขร่างรัฐธรรมนูญ เป็นกรรมการคณะนี้ แต่ท่านมาลงในรายละเอียดอย่างนี้ ยิ่งคิดะครับที่ท่านไม่แก้ตั้งแต่มาตรา ๑๕๖ มาตรา ๑๕๗ แก้น่าเรื่อย ๆ โดยเอาอำนาจของกรรมการแก้มาเพื่อให้อยู่ในกฎหมายรัฐธรรมนูญ ซึ่งการแก้ก็ลำบาก ผมว่าท่านถอนออกไปเถอะครับ ถ้าท่านตอบว่าท่านเป็นกรรมการแก้ไขร่างรัฐธรรมนูญท่านต้องถอนตั้งแต่มาตรา ๑๕๕ ทวี ออกไปแล้วก็ร่างมาตรา ๑๕๕ เดิมไว้ แต่ถ้าท่านยอมรับว่าท่านเป็นกรรมการแก้ไขพระราชบัญญัติศาลปกครองท่านจะคงไว้ผมก็ไม่ว่า ผมขอให้ท่านตอบให้ชัดเจน

ประธานรัฐสภา : เชิญอาจารย์สรรเสริญครับ

นายสรรเสริญ ไกรจิตติ (กรรมการ) : ผม สรรเสริญ

ไกรจิตติ : เป็นผู้พิพากษามาตลอดชีวิต หรือเรียกว่าตุลาการก็ได้ครับ กระผมจะขอขึ้นยืน ๒ ข้อ ข้อแรกคือเจตนายืนยันบริบทของคณะกรรมการนี้ว่าเราดูความเป็นธรรม เราต้องการให้ศาลปกครองนั้นอยู่ในอำนาจตุลาการ เราไม่ได้มีใบสั่งหรือรับใบสั่งไม่ว่าจะโดยทางโทรศัพท์ โทรสาร หรือโทรจิต

จากผู้ใดเลย โดยเฉพาะผมอย่างที่ยกรบเรียนแล้วเมื่อครู่นี้ว่าเป็นผู้พิพากมา
มา ๓๕ ปี เติ้มตามเวลาราชการที่อนุญาตให้เป็นได้จนเกษียณอายุมา ๘ ปี
และได้มีโอกาสมารับใช้ชาติทางด้านฝ่ายนิติบัญญัติ ก็มีความรู้สึกภูมิใจและยัง
คงไว้ซึ่งสถาบันตุลาการ ..

ประการที่ ๒ ที่ท่านว่าเราลงไปรายชื่อเขียนนั้นหาไม่ได้ ท่าน
ต่างหากบรรดาท่านผู้แทนราษฎรทั้งหลายท่านต้องการจะจัดตั้งศาลปกครองขึ้น
มาอย่างไรในรูปใดให้อยู่กับคณะกรรมการกฤษฎีกา... ซึ่งมีคนพูดกันมากมายนัก
หรือว่าให้อยู่กับกระทรวงยุติธรรม... ดังที่ท่านอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ยุติธรรมผู้เป็นที่เคารพนับถือของผม ขอบพระทานโทษที่จะต้องเอ่ยนาม ท่าน
สวัสดิ์ คำประกอบ ท่านเป็นทนายความอาวุโส ผมเป็นผู้พิพากษาหนุ่มที่สุดใน
ขณะนั้น ก็ได้มีความสัมพันธ์และรู้จักเคารพนับถือท่านตลอดมา เพราะฉะนั้น
เหตุที่เราลงไปใน ๒ มาตรานี้ ไม่ใช่รายชื่อเขียนครบ แต่เป็นหลักการและ
หลักประกันความเป็นอิสระของผู้พิพากษาหรือตุลาการก็สุดแล้วแต่ท่านจะเรียก
ศาลยุติธรรม เรียกว่าผู้พิพากษา ศาลทหาร เรียกว่าตุลาการ ศาลปกครองก็
ท่านยกร่างกันมาเอง ในคณะกรรมการกฤษฎีกา ท่านยกร่างกันมาเองว่าให้
ใช้คำว่า ตุลาการศาลปกครอง การตั้งศาลปกครองการแต่งตั้งตุลาการศาล
ปกครอง เราก็จำเป็นต้องใช้คำว่า ตุลาการศาลปกครองแล้วเหตุที่เรา
จะต้องกำหนดให้มีคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองก็เนื่องจากเราตามท่าน
ท่านว่าให้เป็นตุลาการเราก็ต้องใช้ตุลาการ แต่เราให้มีคณะกรรมการ
ตุลาการศาลปกครอง จริงอยู่มันเป็นคำใหม่ แต่ถ้าเพื่อท่านสังเกตแล้ว
เนื่องจากศาลปกครองยังไม่มี ยังไม่ได้ตั้งขึ้น เราจึงเอาหลักประกันความ
เป็นอิสระของตุลาการศาลปกครองมาจากคณะกรรมการตุลาการตามพระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ซึ่งทางฝ่ายศาลที่เรียกว่า ผู้พิพากษา
พอถึงกฎหมายหลักเข้าก็กลับมาเป็น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่าย

ตุลาการขึ้นมา เพราะฉะนั้นท่านอย่าได้สงสัยเลย คำว่า ผู้พิพากษา หรือ ตุลาการ นั้น แล้วแต่ท่านจะบัญญัติในกฎหมายท่านจะใช้คำว่าอะไร และเนื่องจากศาลปกครองท่านยังไม่ได้ตั้ง เราก็จึงวางคำไว้กว้าง ๆ ก่อนว่า คณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง ซึ่งจะประกอบด้วยใครอย่างไรบ้าง ผมก็เห็นว่าทั้งทางฝ่ายกฤษฎีกาก็ยกράงกันขึ้นมาแล้ว ทางฝ่ายกระทรวงยุติธรรมก็ยกกร่างกันขึ้นมาแล้ว แล้วก็มีการสัมมนากันใหญ่ เมื่อต้นเดือนนี้ ซึ่งผมก็ไปร่วมสัมมนาด้วย แล้วก็ได้ฟังความคิดเห็นกับทั้ง ๒ ฝ่าย ส่วนผมก็เสนอไปอีกความคิดเห็นหนึ่ง ซึ่งน่าจะเป็นความคิดเห็นของท่านทั้งหลายซึ่งนั่งอยู่ในที่นี้ ซึ่งผมจะกราบเรียนให้ทราบต่อไปว่าจะเป็นอย่างไรคือ อย่างที่ท่านรัฐมนตรีสวัสดิ์ท่านพูดเมื่อคืน ศาลต้องอยู่ในกระทรวงยุติธรรมแล้วกระทรวงยุติธรรมฝ่ายบริหารหรือเปล่า ขึ้นชื่อว่ากระทรวงมันก็ต้องเป็นฝ่ายบริหาร แต่กระทรวงยุติธรรมนี้มันแปลกไปจากกระทรวงอื่น ๆ อยู่หลายอย่างก็เพราะตรงที่ว่าเรามีพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการฝ่ายตุลาการนี้เอง ทำให้กระทรวงยุติธรรมแห่งประเทศไทย คุยกับกระทรวงยุติธรรมในต่างประเทศไม่มีทางรู้เรื่องกันหรือกร๊อบ แม้กระทั่งเรื่องศาลปกครองก็เถอะ ศาลฎีกาไประดมความคิดเห็น บรรดาผู้พิพากษาศาลปกครองจากญี่ปุ่น จากอเมริกา จากเยอรมัน จากฝรั่งเศส จากฟินแลนด์ มาแล้วต่างคนเขาก็ต่างพูดภาษาของเขา ระบบของเขา แล้วเขาก็บอกกับเราว่าเราจะเอาอย่างไหนนั้นก็ เป็นเรื่องของเราเขาอธิบายว่าระบบของเขาเป็นอย่างไร แต่ด้วยความปรารถนาดีและความหวังดีของคณะกรรมการการชุนนี้ ซึ่งมีท่านประจวบ ไชยสาส์น เป็นประธาน จึงได้ต้องบัญญัติเอาไว้ให้ชัด ว่ามีคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง เป็นหลักประกันความเป็นอิสระของผู้พิพากษา เพราะฉะนั้นในมาตราต่อมาการแต่งตั้ง โยกย้าย ถอดถอน เลื่อนชั้น ขึ้นเงินเดือนอะไรต่าง ๆ นานาก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการชุนนี้ก่อน เหมือนกัน

กับคณะกรรมการตุลาการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบราชการฝ่ายตุลาการ อันนี้เองที่เป็นหลักประกันความเป็นอิสระของผู้พิพากษา แต่กระผมจะชี้ให้เห็น ข้อคิดแตกต่างกันนิดหน่อย ในเรื่องทางธุรการ ทางธุรการของกระทรวงยุติธรรมนั้นขึ้นชื่อว่ากระทรวงยุติธรรมซึ่งเป็นฝ่ายบริหารก็จริง แต่ผู้เป็นใหญ่ผู้มีอำนาจ ผู้มีหน้าที่ ตั้งแต่ปลัดกระทรวง อธิบดีกรมบังคับคดี อธิบดีต่าง ๆ ในสายธุรการไม่ใช่สายศาลนั้น โอนจากตุลาการไปทำหน้าที่ธุรการทั้งสิ้น นี่จึงทำให้เห็นว่ากระทรวงยุติธรรมนั้น ก็คือกระทรวงศาล เราเรียกสั้น ๆ ว่า กระทรวงศาลก็แล้วกัน แล้วเป็นผู้ใช้อำนาจตุลาการ เมื่อตอนหลังเที่ยง กระผมได้ยื่นท่านอภิปรายถึงตำแหน่งประธานศาลฎีกา กระผมอยากจะเสริมตรงนี้สักนิดหนึ่งเพื่อทำความเข้าใจในหลักการและสถาบันของเรา ซึ่งเป็นแบบไทย ๆ เราจะไปเอาแบบฝรั่งมาจากเมืองใดเมืองหนึ่งก็ย่อมไม่ได้ทั้งสิ้น แต่เราใช้หลักผสมผสานระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศส ตั้งแต่ครั้งรัชกาลที่ ๕ เวลาที่ทุกฝ่าย ท่านถนัดคน ผู้ใหญ่บ้าน ก็อ้างรัชกาลที่ ๕ ผู้พิพากษาตุลาการก็อ้างรัชกาลที่ ๕ แล้วยังมีอีกหลายสถาบันที่อ้างรัชกาลที่ ๕ แม้ละ เพราะพระองค์ท่านเป็นพระปิยมหาราช ซึ่งได้วางรากฐานการปกครอง แม้จะเป็นระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ก็ได้เจริญพัฒนาขึ้นมาเป็นระบอบประชาธิปไตยอย่างนี้ สำหรับทางอำนาจตุลาการนั้น ก็มีศาลยุติธรรม คือพระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจตุลาการทางศาล ตามรัฐธรรมนูญอยู่เพียง ๒ ศาล คือ ศาลยุติธรรมที่มีกระทรวงยุติธรรมดูแลทางธุรการให้ กับศาลทหารซึ่งอยู่ในสังกัดของกระทรวงกลาโหม สำหรับศาลทหารนั้นเป็นเรื่องเฉพาะของทหาร แต่ศาลยุติธรรมเป็นเรื่องของประชาชนทั้งประเทศหวังเป็นที่พึ่งสุดท้าย ศาลปกครอง ซึ่งท่านทั้งหลายจัดตั้งขึ้นในอนาคตก็นับเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับข้าราชการและประชาชนทั้งประเทศเหมือนกัน ถ้าเมื่อท่านเห็นเอาไว้นั้น ๆ หรือท่านบัญญัติเอาไว้แต่สั้น ๆ ว่าการจัดตั้งโดยตามกฎหมาย การแต่งตั้งตามกฎหมาย

ท่านนี้หรือครับว่าถ้ารัฐบาลหรือฝ่ายบริหารต้องการจะเอาอำนาจนั้นไปคุมไว้ เขาจะกำหนดองค์ประกอบกันความอิสระขึ้น ผมเดาเลยว่าจะคงจะไม่ ด้วยเหตุนี้เอง ด้วยความต้องการที่จะรักษาสถาบันตุลาการเอาไว้เอง ท่านคณะกรรมการทั้งหลายจึงเห็นด้วยในการที่จะกำหนดหลักประกันความเป็นอิสระ เราก็ไม่ได้มากมายอะไร ไม่ใช่รายละเอียด เป็นหลักการ และหลักประกันเพียง ๒ มาตรา ซึ่งเราก็เอามาจากเกือบจะเรียกว่าคำต่อคำ จากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการนั่นเอง ซึ่งเราได้ใช้มาเป็นหลักประกันความเป็นอิสระมาตลอดเวลาไม่น้อยกว่าตั้งแต่ ผมเข้ามาเป็นผู้พิพากษาถึงบัดนี้ก็ ๔๐ กว่าปีแล้ว ครึ่งศตวรรษเราใช้ระบบนี้ของเรามา แต่ว่าในขณะนี้ทุกประเทศทุกแห่งรวมทั้งประเทศไทยเราด้วยจะต้องมีการพัฒนาปรับปรุงแก้ไข ไม่ว่าในหลักการหรือในการปฏิบัติ หลักทางปฏิบัติหรือในหลักการนั้น เราก็ต้องคำนึงถึงการศึกษา ถ้าพูดถึงอำนาจตุลาการแล้วก็ต้องหมายความถึงการศึกษากฎหมาย กฎหมายหลักใหญ่ ๆ ก็มีแบ่งออกเป็น ๒ ประการ คือกฎหมายเอกชน หรือกฎหมายมหาชน ซึ่งในต่างประเทศเขาก็มีสอนกฎหมายมหาชนกันกว้างขวาง มากกว่ากฎหมายเอกชน แต่ในต่างประเทศอื่นเหมือนกันเขาก็มีระบบศาลปกครองของเขา ทั้งที่เรียกว่าระบบศาลเดียวคือใช้ศาลยุติธรรมนี้เองเป็นผู้พิจารณาตัดสินปกครอง ดังประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบ คอมมอน ลอ (Common law) หรือบางประเทศในยุโรป ส่วนใหญ่เขาก็ใช้ระบบกฎหมายแบบ ซิวิล ลอ (Civil law) และต้องขอประทานโทษด้วยที่ใช้คำภาษาฝรั่ง เพราะเหตุที่ว่า ถ้าเมื่อพูดถึงการศึกษากันแล้ว ก็มีอยู่ ๒ ระบบนี้ แล้วก็ในทวีปยุโรปแทบทั้งหมด ศาลปกครองเขาก็เป็นระบบศาลคู่โดยเฉพาะฝรั่งเศส ซึ่งกฎหมายอาชญากรรมเอาอย่างนัก ผมก็ช่วยพยายามทำให้เป็นแบบไทยมากขึ้นแบบฝรั่งเศสศาลปกครองเป็นศาลของฝ่ายบริหาร เต็มตัวโดยฝรั่งเศสถือระบบว่า ถ้าเพื่อให้ศาลยุติธรรมไปพิจารณาพิพากษาคดีปกครองถือว่าอำนาจ

ตุลาการเข้าไปก้าวก่ายอำนาจบริหาร เพราะฉะนั้นศาลปกครองของฝรั่งเศส
 ที่เรียกว่า คอนเซ เดต้า (Conseil d'état) นั้น จึงเป็นศาลฝ่ายบริหาร
 ซึ่งในข้อนี้ท่านอาจารย์ปรีชาคงจะพอขึ้นอันได้ แต่ว่าเราไม่เอาอย่างนั้น จริง
 อยู่ดังที่ท่านอภิปรายกันเอง แล้วผมก็ได้รับทราบมาว่าเวลานี้เกิดการต่อสู้กัน
 ขึ้น ก็ไม่เชิงต่อสู้ เป็นแต่อย่างโง่งมจะคิดวกกัน แล้วเมืองไทยควรจะมี
 ระบบศาลปกครองแบบไหน ระหว่างทางกระทรวงยุติธรรมฝ่ายหนึ่ง ทาง
 กระทรวงยุติธรรมมีผมหมายถึงคณะตุลาการ คณะผู้พิพากษาเพราะผมได้เรียน
 แล้วเมื่อคืนนี้ว่า อย่างจะให้ท่านช่วยแยกสักนิดหนึ่งว่ากระทรวงยุติธรรมก็เป็น
 ฝ่ายบริหาร สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาขึ้นกับนายกรัฐมนตรีก็เป็นฝ่าย
 บริหารแต่ธุรการของศาล ซึ่งดูแลโดยกระทรวงยุติธรรมนั้น โอนผู้พิพากษาไป
 เป็นใหญ่ไปเป็นปลัดกระทรวง ไปเป็นรองปลัด ไปเป็นอธิบดี ทางด้านธุรการ
 ก็เท่ากับว่าศาลเกือบจะบริหารศาลเองแล้ว แต่มีจุดเกาะเกี่ยวโดยตรงที่ว่า
 รัฐมนตรียุติธรรมจะต้องคอยต่อสภาได้ จะต้องของบประมาณให้เพียงพอ
 จะต้องขอมูลการให้เพียงพอ ซึ่งเมื่อวานนี้พิจารณากันเรื่องเงินเดือนก็เห็นมี
 การปน ๆ กันอยู่ว่าผู้พิพากษานั้น นอกจากเงินเดือนไม่เต็มที่แล้ว บุคลากรก็
 ยังขาด งบประมาณก็ยังถูกตัดซึ่งถูกตัดโดยฝ่ายบริหาร แล้วก็เพราะฉะนั้นศาล
 ก็อยากจะแยกตัวออกไปเป็นอิสระ เพื่อของบประมาณตรงกับสภา ซึ่งท่านอดีต
 รัฐมนตรีสุวิทย์ คุณกิตติ ก็เป็นอีกท่านหนึ่งซึ่งท่านได้ช่วยจนเจ็ดส่งเสริมสถาบัน
 ตุลาการมาโดยตลอด มีแหละครับ ถ้าเพื่อว่าศาลปกครองฝ่ายธุรการไปอยู่ใน
 มือของคณะกรรมการกฤษฎีกา อันนี้ผมเห็นท่านอภิปรายกัน ผมเลยชี้ให้ท่าน
 เห็นว่าอะไรมันจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเวลาถึงพระราชบัญญัติศาลปกครองเข้า
 สภาจริง ๆ แล้ว ท่านจะเห็นทางหนีทีไล่ของทางฝ่ายบริหารถ้าหากว่า
 ธุรการ ในรัฐธรรมนูญเราไม่ได้บอกเลย ไม่ได้บอกเลยว่าธุรการของศาลอยู่
 กับใคร อยู่กับกระทรวงยุติธรรมหรืออยู่กับคณะกรรมการกฤษฎีกา เป็นแต่พูดกัน

ไปเอง ร่างกันไปเอง รัฐบาลก็สั่งให้กฤษฎีกายกร่างขึ้นมา ทางศาลก็สั่งให้พวกศาลยกร่างขึ้นมา แล้วผมดูร่างทั้ง ๒ ร่างแล้ว องค์ประกอบคล้ายคลึงกันมาก เป็นแต่ว่าทางฝ่ายศาลต้องการจะใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ คือ ก.ต. ของกระทรวงยุติธรรมโดยไม่แก้ไข ซึ่งผมก็ไม่เห็นด้วยและควรจะต้องปรับปรุงแก้ไข แต่ขอย้อนกลับมามองถึงฝ่ายธุรการนิดหนึ่ง ถ้าเผื่อท่านทั้งหลายซึ่งจะเป็นผู้ตั้งศาลปกครองขึ้นมาขอให้ธุรการของศาลปกครองไปอยู่กับคณะกรรมการกฤษฎีกาแล้วละก็ นั่นแหละฝ่ายบริหารมีอำนาจหรือมีสิทธิที่จะกระชับสั่งหรือส่งใบสั่งอะไรมาได้บ้างเหมือนกัน ทั้ง ๆ ที่มีคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง ดังที่เราได้บัญญัติกันไว้แล้วด้วยก็ดี ทั้งนี้ทั้งนั้นแล้วแต่ว่าจะกำหนดหลักเกณฑ์หรือหลักการของพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองนั้นอย่างไรนี้แหละครับ มันก็เป็นหลักการที่ผมอยากจะกราบเรียนให้ท่านทั้งหลายทราบว่าคุณสมบัติการนี้จัดบริสุทธิ์แท้ ๆ ไม่ได้มีอะไรหมกเม็ด และคำว่าหมกเม็ดนี้ผมทำไม่เป็น ผมทำเป็นแต่เปิดเม็ด มีเม็ดก็เปิดเปิดให้หมด ให้มันชัดไปเลย ดังที่ได้กราบเรียนที่ประชุมไปแล้ว ณ ที่นี้ ตอนนีก็เป็นเรื่องของท่านต่อไป ท่านจะจัดตั้งศาลปกครองอย่างไร ถึงแม้จะไม่มีรัฐธรรมนูญนี้ ถึงแม้จะไม่มีบทบัญญัตินี้ ท่านก็จัดตั้งได้แล้ว ถ้าเผื่อท่านอ่านมาตรา ๑๘๖ ซึ่งบัญญัติว่า บรรดาศาลทั้งหลายจะจัดตั้งขึ้นได้ ก็แต่โดยพระราชบัญญัติ ก็ใครล่ะที่ไปกำหนดเรื่องศาลปกครองเอาไว้ในรัฐธรรมนูญที่ไม่ใช่ท่านหรือ ก็ในหลักการกำหนดเอาไว้ในมาตราเท่าไรตอนนั้น ต่อจากศาลทหาร ๒ บรรทัด เราก็เห็นว่ามาตรา ๑๘๕ หรืออย่างไรมาตรา ๑๘๕ นี้แหละ กำหนดไว้ ๒ บรรทัดเท่านั้นแหละ ถ้าเรื่องศาลทหารเกี่ยวกับทหารโดยเฉพาะไม่เป็นไร อ้าวนี้เรื่องศาลปกครองมันเกี่ยวกับประชาชน เกี่ยวกับข้าราชการทั่วประเทศ เราก็จะต้องดูให้มันรัดกุมหน่อย ตอนนี้อย่าไปก็เป็นเรื่องของท่านทั้งหลาย ดังที่ผมได้กราบเรียนไว้แล้วเมื่อคืน ถ้าท่านให้ธุรการอยู่กับ

กฤษฎีกา ท่านจะเข้าไปครึ่งตัวแล้วครับ โดยที่เราจับบทบัญญัติเรื่องคณะกรรมการตุลาการ ศาลปกครองไว้กันไว้อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งถ้าเพื่อไม่บัญญัติเอาไว้ ไปเติมตัวเลข ขอบคุณครับ

ประธานรัฐสภา : ท่านวุฒิสภาชิกวิชัย

นายวิชัย โสสุวรรณจินดา สมาชิกวุฒิสภา : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม วิชัย โสสุวรรณจินดา สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะสมาชิกวุฒิสภา ท่านประธานครับ ผมอยากจะขอเสนอความเห็นไว้เล็กน้อยในการที่จะพิจารณาเรื่องของศาลปกครองนั้น ผมเชื่อว่าโดยหลักการแล้วสมาชิกวุฒิสภาทุกท่านก็จะยอมรับว่า เรามีความจำเป็นที่จะต้องมีการจัดตั้งศาลปกครองขึ้น ส่วนศาลปกครองนั้นจะเป็นศาลยุติธรรมที่อยู่ในสังกัดของกระทรวงยุติธรรม หรือว่าจะอยู่ในสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี ก็คงจะเป็นเรื่องรายละเอียดที่จะไปดำเนินการในการออกเป็นพระราชบัญญัติ แต่ผมขออนุญาตให้ข้อสังเกตไว้ ๒ ประการ ซึ่งคงจะเป็นเรื่องสำคัญที่เราจะพิจารณาเกี่ยวข้องกับศาลปกครอง

ข้อสังเกตประการแรกก็คือ ในขณะนี้กระบวนการที่พิจารณาในศาลยุติธรรมนั้น ได้มีข้อขัดข้องเกิดขึ้นพอสมควร อย่างที่ได้มีหลายท่านได้อภิปรายว่า มีคดีต่าง ๆ ซึ่งค้างคาอยู่ในกระบวนการพิจารณาพิพากษาของศาลอยู่เป็นจำนวนมาก และคดีต่าง ๆ นั้นก็ใช้เวลา ซึ่งถ้าจะต้องใช้พิจารณาถึง ๓ ศาลแล้ว บางคดีต้องใช้เวลาอาจจะถึง ๑๐ ปี นั้นผมเห็นว่าคงจะเป็นกระบวนการอันหนึ่งที่ทางศาลยุติธรรมคงจะต้องพยายามหาทางปรับปรุงแก้ไข ซึ่งวิธีการในการที่จะแก้ไขนั้น คงไม่ใช่การเพิ่มจำนวนผู้พิพากษาขึ้นมาเพียงอย่างเดียว เพราะว่าผู้พิพากษายิ่งเพิ่มขึ้นไปเท่าไร ถ้าเราไม่จัดระบบในการพิจารณา ระบบในการดำเนินการให้ดีขึ้นแล้ว ก็คงจะไม่เพียงพอกับจำนวนคดีที่เพิ่มมากขึ้น อย่างที่สมาชิกบางท่านได้อภิปรายว่า ศาลฎีกาในบาง

ประเทศนั้นมีเพียง ๕ คนบ้าง ๑๐ คนบ้างขณะที่เรามีถึงกว่า ๑๐๐ คน เพราะฉะนั้นวิธีการที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาระบบการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลนั้น น่าจะอยู่ที่การจัดระบบในการพิจารณา เช่น อาจจะให้บางคดีนั้นสิ้นสุดอยู่ที่ศาลชั้นต้น ให้มีอัตราส่วนที่มากขึ้น คดีที่มีความสำคัญมากขึ้นก็อาจจะสิ้นสุดแค่ศาลอุทธรณ์ แล้วถ้าศาลอุทธรณ์ยื่นอันตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้นก็น่าจะจบสิ้นลงได้ครั้งนั้น เพื่อให้คดีที่จะขึ้นมาสู่ศาลสูงนั้นมีจำนวนที่น้อยลงแล้วเป็นคดีที่จำเป็นและสำคัญจริง ๆ เท่านั้น นั่นคงเป็นเรื่องประการแรกเกี่ยวกับระบบในการพิจารณาของศาลในปัจจุบัน

ข้อพิจารณาประการที่ ๒ ขณะนี้เรามีศาลพิเศษจัดตั้งขึ้นหลายศาล ผมเองเคยได้มีโอกาสไปเป็นผู้พิพากษาสมทบอยู่ในศาลแรงงานกลางอยู่ ๔ ปี ผมได้มองเห็นว่าระบบการจัดตั้งศาลพิเศษซึ่งอยู่ในสังกัดของกระทรวงยุติธรรม อยู่ในสังกัด อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการตุลาการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตุลาการนั้น ยังมีปัญหาซึ่งจะต้องพิจารณา เพราะแต่เดิมเมื่อเรา พิจารณากันว่าเมื่อมีศาลพิเศษขึ้นมา พิจารณาคดีเฉพาะเรื่องเฉพาะราว ก็น่าจะต้องมีผู้พิพากษาซึ่งมีความรู้ความชำนาญเฉพาะในเรื่องนั้น เมื่อครั้งที่ผมไปเป็นผู้พิพากษาสมทบอยู่ในศาลแรงงาน ทางกระทรวงยุติธรรม โดยความร่วมมือกันกับทางศาลยุติธรรม ก็ได้พยายามที่จะคัดผู้พิพากษา ซึ่งเป็นผู้พิพากษาหัวหน้าศาลอยู่ตามศาลจังหวัดต่าง ๆ เข้ามาเป็นผู้พิพากษาในศาลแรงงาน ซึ่งก็ปรากฏว่าในการดำเนินการคดีในระยะแรก ๆ นั้น ก็เป็นไปตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีในศาลแรงงาน คือเป็นการพิจารณาคดีด้วยความสะดวกรวดเร็ว เป็นธรรม และก็สามารรถจะก่อให้เกิดความยุติธรรมได้สำหรับคู่ความซึ่งเป็นนายจ้างและลูกจ้าง อาจจะต้องกลับไปทำงานร่วมกัน แต่หลังจากที่ศาลได้ดำเนินการมาระยะหนึ่งก็ปรากฏว่า ศาลนั้นได้มีการโยกย้ายผู้พิพากษา ผู้พิพากษาศาลแรงงานซึ่งเคย

คิดว่าเป็นผู้สนใจในคดีแรงงาน ได้รับการฝึกอบรมเรื่องแรงงาน วิธีพิจารณาคดีแรงงาน ซึ่งแตกต่างจากคดีโดยทั่วไปก็ปรากฏว่าจะต้องมีการเลื่อนตำแหน่งไปตามฐานะที่เพิ่มขึ้น ตามอาวุโสที่เพิ่มขึ้นบางท่านก็โอนย้ายไปอยู่ศาลแพ่งบ้าง ย้ายเข้าไปอยู่ศาลฎีกาบ้าง มาอยู่ศาลอุทธรณ์บ้าง ต้องไปรับผู้พิพากษาท่านใหม่ ๆ เข้ามา ซึ่งก็ยังขาดความรู้ความชำนาญในการพิจารณาในคดีแรงงาน เพราะฉะนั้นในบางครั้งบางคราวท่านผู้พิพากษาเหล่านั้นก็อาจจะนำวิธีการซึ่งเคยใช้ในศาลแพ่งบ้าง ในศาลอาญากบ้าง เอามาพิจารณาในคดีแรงงาน คดีแรงงานซึ่งเคยพิจารณาด้วยความรวดเร็ว ๑ วันนัดครั้งหนึ่ง เดือนหนึ่งผู้พิพากษาได้ ก็ไม่สามารถจะดำเนินการได้ตามนั้น เพราะว่าผู้พิพากษาใหม่เข้ามาก็ต้องใช้เวลาในการฝึกอบรมในการพัฒนา กระบวนการอย่างนี้แหละครับท่านประธาน ที่ผมเกรงว่าถ้าหากว่าเราจะตั้งศาลพิเศษขึ้นมาอีก ลักษณะที่เป็นศาลปกครอง ที่พิจารณาเฉพาะคดีปกครอง ซึ่งจำเป็นจะต้องอาศัยผู้พิพากษาซึ่งมีความรู้ความชำนาญในคดีปกครอง และเคยเป็นข้าราชการซึ่งมีความเข้าใจในการใช้ดุลพินิจของข้าราชการมาก่อน แต่ถ้าระบบศาลเราไม่เปลี่ยนแปลง ศาลในคดีปกครองก็ดี คดีแรงงานก็ดี คดีภาษีอากรก็ดี ท่านยังต้องโยกย้ายตามวาระไปอยู่ศาลแพ่งบ้าง อยู่ศาลอุทธรณ์บ้าง อยู่ศาลฎีกาบ้าง ก็ไม่ได้ทำหน้าที่ที่จะเป็นผู้ชำนาญการ เป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษในศาลพิเศษซึ่งเราจัดตั้งขึ้น ซึ่งประเด็นนี้แหละที่ผมเป็นห่วง เพราะคดีแรงงานในขณะนี้ก็มีตั้งค้างอยู่ในศาลแรงงาน ก็จำเป็นจะต้องเพิ่มผู้พิพากษามากขึ้น ตอนนี้ก็มีข่าวว่าจะเพิ่มผู้พิพากษาสมทบขึ้นมาเป็นฝ่ายละ ๒๐๐ คน คือจากลูกจ้าง ๒๐๐ คน จากนายจ้าง ๒๐๐ คน ขณะที่ผู้พิพากษาประจำนั้นมีอยู่เพียง ๒๕ คน เพิ่มไม่ได้ จะเพิ่มเป็น ๕๐ คนก็เพิ่มไม่ได้เต็มจำนวน ซึ่งก็ปรากฏว่าบางท่านซึ่งมีความรู้ความชำนาญก็โยกย้ายออกไป คนใหม่เข้ามาก็ยังทำหน้าที่ได้ไม่เต็มที่ เพราะว่ายังขาดความรู้ความเข้าใจ

ในวิชิพิจารณาคดีแรงงานซึ่งแตกต่างจากการพิจารณาในคดีแพ่ง คดีอาญา ถ้าไม่ปรับปรุงระบบนี้ ไม่ให้ศาลแรงงานมีผู้พิพากษาแรงงานในศาลแรงงาน ซึ่งสามารถจะเลื่อนตำแหน่งอยู่ในศาลแรงงาน และสามารถจะทำหน้าที่อยู่ใน ศาลแรงงานพิจารณาคดีแรงงาน ได้โดยตลอดความระในการปฏิบัติหน้าที่ของ ตัวเองแล้ว ยังจะต้องมีการโยกย้ายไปศาลอื่นอย่างที่เป็นอยู่ปัจจุบันนี้แล้ว ผมเกรงว่าศาลพิเศษ ซึ่งจะจัดตั้งขึ้นทั้งที่มีอยู่แล้วและที่จะจัดตั้งขึ้นต่อไปนั้น ก็จะประสบปัญหาในการที่พิพากษาในการดำเนินคดี เพราะฉะนั้นผมขอฝาก ข้อสังเกตนี้ผ่านท่านประธานไปยังผู้ซึ่งเกี่ยวข้อง ว่าศาลพิเศษนั้นจำเป็นจะต้องมีผู้พิพากษาซึ่งพิเศษ และเราจะจัดระบบในการดำเนินคดี ในการ พิพากษาคดีให้พิเศษตามเจตนารมณ์ความมุ่งหมายของกฎหมายนั้นได้อย่างไร อันนี้ขอกราบเรียนฝากไว้เพื่อพิจารณาขอพระคุณครับ

ประธานรัฐสภา : คุณสุวิทย์ครับ

นายสุวิทย์ คุณกิตติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ ผม สุวิทย์ คุณกิตติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัด ขอนแก่น พรรคกิจสังคม ท่านประธานครับ ก่อนผมจะอภิปรายในเรื่องนี้ ผม ขอเรียนถามท่านประธานนิดหนึ่ง เพราะได้ทราบว่าท่านประธานจะเลิก ประชุมประมาณบ่าย ๓ โมง เพื่อที่จะซ้อมสวนสนามซึ่งสภาไม่ได้เกี่ยวข้อง ด้วยเลย ขริงหรือเปล่าครับ

ประธานรัฐสภา : ก็ยังไม่ถึงตอนนั้น

นายสุวิทย์ คุณกิตติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ขอนแก่น) : แต่ กระผมเห็นว่าการซ้อมสวนสนามนั้นสภาไม่ได้เกี่ยวข้องด้วย ท่านประธานจะ เลื่อนด้วยเหตุผลนั้นก็คงจะไม่เหมาะสม แต่ได้ยินข่าวมาก็เรียนถามท่าน ประธานไว้ก่อนท่านประธานครับ ในมาตรา ๑๕๕ เรื่องศาลปกครองนั้นเป็น เรื่องที่เพื่อนสมาชิกได้อภิปรายกันมาก แล้วก็เมื่อครั้งนี้ท่านอาจารย์สรรเสริญ

ซึ่งขอประทานโทษต้องเอ่ยนาม ท่านได้เอ่ยถึงผมในฐานะผู้สนับสนุนฝ่าย
 ตุลาการหรือศาลนั้น ก็อยากจะทราบเรียนข้อเท็จจริงเพื่อสนับสนุนท่านอาจารย์
 สรรเสริญว่า จริง ๆ แล้วศาลกระทรวงยุติธรรมนั้นเป็นกระทรวงศาลจริง
 ดังว่า รัฐมนตรีเป็นเพียงผู้ประสานงานระหว่างศาลกับรัฐบาลกับฝ่ายบริหาร
 เท่านั้น ชำนาญในการที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับฝ่ายตุลาการนั้นไม่มี เป็นแค่
 เมสเซนเจอร์ (Messenger) ที่จะเอากระบวนการทางด้านที่จำเป็นที่จะต้อง
 อาศัยทางฝ่ายบริหาร เป็นผู้ดำเนินการ ในการออกกฎหมายในการนำเรื่อง
 ขึ้นกราบบังคมทูลอะไรต่าง ๆ กับการบริหารงานตุลาการในศาลเล็ก ๆ น้อย ๆ
 เท่านั้น แต่ที่สำคัญที่สุดคือทางฝ่ายตุลาการนั้นท่านมีจรรยาบรรณ ท่านมี
 ระเบียบ ท่านมีประเพณีปฏิบัติของท่าน เพราะฉะนั้นท่านจะสังเกตดูว่า
 ตุลาการเองหรือผู้พิพากษาเองจะไม่ออกมาพูดจาอะไรมากมาย ยกเว้น
 เมื่อถึงคราวจำเป็นจริง ๆ ถึงขั้นวิกฤตเท่านั้นท่านถึงจะออกมา การที่ท่านมา
 อื่นหนังสือที่สภาเมื่อวันก่อนให้กับท่านประธานเองนั้น ท่านไม่ได้ขอเรื่อง
 ตัวเลขเบิกเงิน เงินเดือนว่าจะขึ้นมากหรือตงน้อย หรือขึ้นน้อยลงมาก แต่
 ท่านขอว่า ขอให้แยกบัญชีของท่านออกมาต่างหากได้ไหม พระราชบัญญัติ
 ระเบียบบริหารข้าราชการฝ่ายตุลาการนั้นแยกออกมา บัญชีเงินเดือนแยกออก
 มาได้หรือเปล่า เพราะฉะนั้นจะสังเกตดูตรงนี้ ดังนั้นรัฐมนตรีกระทรวง
 ยุติธรรมก็มีหน้าที่ที่จะต้องพูดแทนผู้พิพากษา เอาปัญหาของศาล เอาปัญหาของ
 ฝ่ายตุลาการออกมาพูด เมื่อไม่มีคนพูด ผมก็จำเป็นต้องพูดแทนท่าน เพราะว่า
 ได้เห็นปัญหามากมาย แล้วผมเองก็ได้พยายามทำ แม้กระทั่งงบประมาณที่เคย
 ขอไว้แล้วก็ผูกพันงบประมาณไว้ มาในปีงบประมาณนี้ก็ถูกตัดไปตั้งหลายพันล้าน
 จะเปิดศาลเล็กเพิ่มเติมขึ้นเพื่อให้ประชาชนได้รับความเป็นธรรมอย่างทั่วถึงก็
 ไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็เป็นเรื่องที่น่าหนักใจ แล้วก็เป็นเรื่องที่ผมเองเมื่อเห็น
 ปัญหาแล้วก็จำเป็นต้องพูด เพื่อที่จะได้เป็นที่รับรู้กันและจะได้รู้ว่าปัญหานี้จะ

ต้องช่วยกันแก้ไข เพราะฉะนั้นก็เรียนให้ทราบไว้หนึ่ง ส่วนเรื่องศาลปกครอง อำนาจในการพิพากษาพิจารณาคดีนั้น ผมอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า กระบวนการในขณะนี้ขัดแย้งกันมากในเรื่องของศาลปกครองว่าจะตั้งอยู่ที่ไหนอย่างไร คือฝ่ายบริหารจะอยู่ที่ไหน อยู่ที่กระทรวงยุติธรรมหรือจะอยู่กับคณะกรรมการกฤษฎีกา ท่านประธาน ในส่วนของคณะกรรมการกฤษฎีกานั้นอยู่ในฝ่ายของบริหาร ซึ่งสมาชิกหลายท่านแม้กระทั่งท่านสวัสดิ์ คำประกอบ ขอประทานโทษต้องเอนามท่าน ท่านพูดถึงกระทรวงยุติธรรม ท่านก็ลงหมายถึงสถาบันตุลาการนั่นเอง เพราะเวลาเราพูดถึงศาล เราพูดกระทรวงยุติธรรม แต่ว่าจริง ๆ แล้วกระทรวงยุติธรรมไม่ใช่ศาล ศาลก็คือศาลยุติธรรม ดังนั้นผมอยากจะกราบเรียนว่า การที่จะตั้งอยู่ที่ไหนอย่างไรมันก็เป็นประเด็นที่เราจะต้องพิจารณากันพอสมควร การที่จะกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญว่าจะตั้งอยู่ที่ไหนอย่างไร ในเรื่องนี้จริง ๆ แล้วเมื่อกรมการได้มีการปรับปรุงแก้ไข กระผมก็อยากจะปรึกษาว่าถ้าเราจะกำหนดไว้ได้ไหมว่าให้ศาลปกครองนั้นอยู่กับฝ่ายตุลาการ ซึ่งจะมีความเป็นกลางมากกว่าที่จะมาสังกัดอยู่กับฝ่ายบริหาร ซึ่งจะแตกต่างกับศาลทหารซึ่งเป็นศาลเฉพาะ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทหาร ซึ่งมีระเบียบวินัยต่างหาก ในยามศึกสงครามก็ยิ่งจะต้องเข้มงวดแล้ว เอาจริงเอาจังมากกว่าศาลปกติโดยทั่วไป เพราะฉะนั้นในเรื่องของศาลปกครองนั้นอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่าที่พวกเราต้องการเห็น ก็ต้องการเห็นศาลปกครองนั้นอยู่กับฝ่ายตุลาการอยู่กับฝ่ายตุลาการคือประเด็นสำคัญ เพราะเราต้องการจะแยกอำนาจออกเป็น ๓ ส่วน ส่วนประเด็นสำคัญของศาลปกครองนั้นอยากจะเรียนว่า กลไกในการกำหนดวิธีการกระบวนการวิธีพิจารณาคดีว่าจะดำเนินการจัดทำกระบวนการวิธีพิจารณาคดีในเรื่องศาลปกครองอย่างไร ถึงจะให้ความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย เพราะว่าศาลปกครองนั้นจะต้องพิพากษาพิจารณาคดีใน

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการกระทำของฝ่ายบริหาร เพราะฉะนั้นถ้าจะให้มาขึ้นกับฝ่ายบริหารหรือกฎหมายก็คงจะไม่ใช่เรื่องที่ต้อง... เมื่อฝ่ายบริหารทำเองแล้วก็มาขึ้นอยู่กับฝ่ายบริหาร ฝ่ายบริหารเข้ามาเกี่ยวข้องในเรื่องการชี้ขาดคดีข้อพิพาทต่าง ๆ ก็เป็นเรื่องธรรมดาปกติ ผมคิดว่าคนที่ทำผิดแล้วจะมาบอกว่าตัวเองผิดนั้นก็คงไม่มีใครทำ ขนาดทำผิดจับได้คาหนังคาเขา ยังบอกว่าตัวเองไม่ผิด เพราะฉะนั้นท่านประธานครับตรงนี้ก็เป็นอย่างนี้ ๆ หนึ่งในผมอยากจะชี้ให้เห็น แต่เมื่อกระบวนการวิธีพิจารณาแล้วนั้นะครับ ที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นข้อถกเถียงกันมากก็คือ ที่มาของผู้พิพากษา ที่มาของผู้พิพากษานั้นเราต้องการที่มาจากผู้พิพากษามาจากไหนอย่างไร จะมีองค์ประกอบอย่างไร หรือจะมีคณะกรรมการในการบริหารงานบุคคลในเรื่องของผู้พิพากษาศาลปกครองอย่างไรนั้น ผมคิดว่าเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณากันโดยรอบคอบประเด็นตรงนี้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าหัวใจจริง ๆ ของศาลปกครองนั้นที่เราอยากเห็นที่จะต้องมีการปรับปรุงกัน กระผมไม่เกี่ยวข้องหรอกครับว่าจะไปขึ้นกับศาลยุติธรรมหรือจะเป็นศาลอีกศาลหนึ่งขึ้นมาต่างหากเป็นอีกแห่งหนึ่ง แต่ขอให้อยู่ในฝ่ายตุลาการ อยู่ในส่วนความรับผิดชอบของฝ่ายตุลาการซึ่งมีความเป็นกลางไม่ควรที่จะมาอยู่กับฝ่ายบริหาร ซึ่งผมได้กราบเรียนเหตุผลไปแล้วเบื้องต้นและหัวใจสำคัญของศาลปกครองนั้นอยู่ที่มาจากผู้พิพากษา การบริหารงานบุคคลในส่วนของผู้พิพากษาศาลปกครอง แล้วก็กระบวนการวิธีพิจารณา ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ เพราะฉะนั้นอยากจะเรียนปรึกษาทางกรรมการว่า ถ้าเพื่อที่ท่านจะได้เขียนกำหนดไว้ก่อนข้างจะชัดเจนอย่างนี้แล้วก็ระบุลงไปชัดเจนกว่านี้ได้ว่าให้ศาลปกครองนั้นอยู่กับฝ่ายตุลาการ จะเขียนอย่างไรตรงนี้เพื่อเป็นหลักประกันได้หรือไม่ ผมอยากจะเรียนปรึกษาตรงนี้เพื่อเป็นหลักประกัน ไหน ๆ ท่านก็จะเขียนหลักประกันไว้ ท่านอย่าไปเขียนแค่ครึ่ง ๆ กลาง ๆ เลยครับ เขียนให้ชัดเจนเลยว่าอยู่กับฝ่ายตุลาการ ขอบคูละครับ

ประธานรัฐสภา : คุณพิณครับ

นายพิณ จันทรมบูรณ์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (กาญจนบุรี) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ผม พินิจ จันทรมบูรณ์ พรรคพลังธรรมจังหวัดกาญจนบุรี ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านประธานครับ ในมาตรา ๑๕๕ ที่บัญญัติถึงเรื่องศาลปกครอง ในความจริงแล้วพ่อแม่พี่น้องประชาชนที่อยู่ทางบ้านที่กำลังรับฟังอยู่น่าจะภาคภูมิใจได้ว่า รัฐบาลหลายรัฐบาลพยายามจะจัดตั้งขึ้นมา แต่ก็ด้วยคุณสมบัติของรัฐบาลแล้วที่สมาชิกรัฐสภาสมัยนี้ที่พยายามหยิบยกขึ้นมาแล้ว ก็ร่างเป็นศาลปกครองให้เป็นภาพลักษณ์ที่เห็นได้ชัด ผมเองเป็นผู้หนึ่งที่สนับสนุนศาลปกครองนี้มาตลอด กระบวนการพิจารณาของศาลปกครองต้องพูดได้ว่า เป็นกระบวนการพิจารณาพิเศษที่นอกเหนือที่เราเคยเห็นกันมาแต่ก่อนอย่างในช่วงตอนแรก ๆ เราจะได้มีการพูดว่า... เดี๋ยวนี้เราจะเห็นได้ว่าเด็กหรือเยาวชนของเราดูเรื่องเปาป๋านจิ้น แล้วเห็นกระบวนการพิจารณาของศาลของเปาป๋านจิ้นค่อนข้างจะแปลกแล้วบางครั้งก็เข้าใจว่าเป็นกระบวนการพิจารณาของศาลไทย แต่ความจริงไม่ใช่ นั่นคือบทบาทกระบวนการของเปาป๋านจิ้น ไม่ใช่ของจริง เพราะฉะนั้นสิ่งหนึ่งที่ต้องฝากไว้ว่าศาลปกครองที่จะเกิดขึ้นมานี้จะเป็นศาลหนึ่งซึ่งคล้ายคลึงกับลักษณะของศาลเปาป๋านจิ้น ที่จะทำให้เห็นได้ว่า ข้าราชการเกิดข้อพิพาทระหว่างราชการกับเอกชน หรือว่าราชการ หรือว่ารัฐเกิดข้อพิพาทกับประชาชน เขาจะได้รับการบำบัดทุกข์บำรุงสุขหรือการตัดสินใจพิพาทต่าง ๆ ด้วยความรวดเร็วจุดนี้เองจะเป็นข้อดีของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ และถ้าเราดูในมาตราต่อไป ที่เกี่ยวข้องมาตรา ๑๕๕ ทวิ จนถึงมาตรา ๑๕๕ เบญจ ในมาตรา ๑๕๕ ทวิ นั้นเราจะเห็นได้ว่า ศาลปกครองนั้นชี้ให้เห็นถึงเจตนารมณ์การได้มาถึงความภาคภูมิใจหรือเกียรติยศที่จะเอามาเป็นศาลปกครอง ก็โดยพระมหากษัตริย์เป็นผู้แต่งตั้งและในส่วนต่อไปย่อ ๆ ก็คือว่า ในมาตราอีก

ต่อไปของ ทวี ซึ่งมองเห็นภูมิปัญญาของคณะกรรมการปฏิกรรที่มองภาพอย่างลึกซึ้งที่จะให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติบ้านเมืองนี้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ก็คือการควบคุมดูแลศาลปกครองทางอ้อม และอีกสิ่งหนึ่งที่จะต้องกำหนดไว้ชัดก็คืออำนาจหรือกฎเกณฑ์ที่จะให้อำนาจแก่ศาลปกครองที่จะทำหน้าที่นั้น ๆ เพื่อเกิดประโยชน์แก่ประชาชนในกรณีที่มีข้อพิพาทในกรณีพิเศษ ซึ่งศาลปกคตินั้นทำได้ยาก และอีกสิ่งหนึ่งที่จะต้องระมัดระวังก็คือว่า คณะกรรมาธิการก็พยายามดูแลอย่างยิ่งยวด หากมีข้อพิพาทต่าง ๆ คณะกรรมาธิการก็ยังสามารถสรุปได้อย่างชัดเจน เพราะฉะนั้นผมผู้หนึ่งที่สนับสนุน และอยากให้เห็นศาลปกครองที่เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้ด้วยความรวดเร็ว ผมขอกราบขอบพระคุณท่านคณะกรรมการทุกท่านไว้ที่นี่

ประธานรัฐสภา : คุณองกรณ์ พลบุตร เชิญ

นายองกรณ์ พลบุตร (กรรมาธิการ) : ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม องกรณ์ พลบุตร สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดเพชรบุรี พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะสมาชิกรัฐสภาและกรรมาธิการ มาตรา ๑๕๕ นั้นเป็นมาตราที่ดีเป็นความก้าวหน้าอย่างมากของร่างพระราชบัญญัติแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เป็นความพยายามที่น่าชื่นชมต่อการทำงานของคณะกรรมการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ซึ่งต้องยกย่องชมเชยไว้ ตลอดจนท่านสมาชิกรัฐสภาจำนวนมากที่ได้เห็นด้วยในหลักการต่อการกำหนดบทบัญญัติในมาตรา ๑๕๕ ซึ่งว่าด้วยศาลปกครอง ทั้งที่โดยแท้ที่จริงแล้วในมาตรา ๑๘๗ นั้นก็ไม่ได้ห้ามต่อการที่จะต้องมีการตั้งศาลปกครอง ถ้าหากว่าฝ่ายนิติบัญญัตินั้นมีความประสงค์อย่างจริงจัง และจริงจังในการที่จะจัดตั้งศาลพิเศษในรูปของศาลปกครอง มีคำถามว่า ในอดีตที่ผ่านมาทำไมถึงไม่สามารถที่จะจัดตั้งได้ แต่นั่นเป็นเรื่องที่เรามาดำเนินการให้สำเร็จในรัฐสภาแห่งนี้ หลายคนสงสัยว่าศาลปกครองนั้นเป็นเรื่องใหม่ ศาลปกครองนั้น

จะไปอยู่ที่ไหน ตลาดการหรือผู้พิพากษานั้นจะมาอย่างไร วิธีพิจารณาความของ
คดีต่าง ๆ ในศาลปกครองนั้นจะแตกต่างไปจากวิธีพิจารณาความของศาลแพ่ง
หรือศาลอาญอย่างไร หรือแม้แต่ศาลพิเศษในรูปแบบอื่น ไม่ว่าจะเป็นศาล
แรงงาน ศาลภาษี หรือศาลคดีเด็กและเยาวชน และยังมีคำถามที่คณะ
กรรมาธิการอาจจะต้องตอบคำถาม เพื่อเป็นเจตนารมณ์ฝากไว้ในการ
พิจารณาของรัฐสภาในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพราะเหตุว่าการจะร่าง
พระราชบัญญัติเพื่อจัดตั้งอย่างต่อเนื่องทั้งในส่วนพระราชบัญญัติศาลปกครอง
ก็ดี หรือว่าวิธีพิจารณาความก็ดี ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นจำเป็นต้อง
จะต้องสืบทราบถึงเจตนารมณ์ในขณะที่มีการพิจารณาร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญ ถึง
แม้ความพยายามของคณะกรรมาธิการจะได้มีการกำหนดบทบัญญัติไว้ให้ได้มาก
ที่สุด แต่ก็ถูกคัดค้านโดยสมาชิกรัฐสภาหลายท่านว่า อันนี้เขายังแต่บางท่านก็
บอกว่า ถ้าเขียนเพียง ๒ บรรทัดก็ไม่มีความชัดเจน อย่างไรก็ตามผมคง
ต้องทำหน้าที่ที่จะต้องขอคำชี้แจงจากกรรมาธิการ เพื่อให้เกิดความชัดเจนใน
เจตนารมณ์ ถ้าหากว่าต่อไปภายหน้ารัฐสภาหรือรัฐบาล หรือฝ่ายนิติบัญญัติทั้ง
สภาล่าง สภาบนนั้นจะได้มีการร่างกฎหมายที่เกี่ยวกับศาลปกครองขึ้น จะ
สามารถสืบค้นในเจตนารมณ์ได้ ท่านประธานองคมนตรีว่า ในกระบวนการ
อำนวยความสะดวกเรียบร้อยในประเทศของเรานั้นจะมีอยู่ ๔ - ๕ ขั้นตอน
ไม่ว่าจะเป็นตำรวจ อัยการ ศาล ราชทัณฑ์ และขณะเดียวกันสิ่งที่เรากำลัง
พูดถึงในเรื่องของการที่จะมาพิพากษาคดีความ ในกรณีเกิดข้อพิพาทระหว่าง
ราษฎรกับราษฎร ราษฎรกับนิติบุคคล หรือนิติบุคคลกับนิติบุคคล หรือว่าราษฎร
กับรัฐนั้น ภายใต้กระบวนการยุติธรรมที่ผ่านมา ภายใต้กระบวนการของ
ตลาดการที่ผ่านมานั้นเป็นเพียงกระบวนการเดียวที่ใช้มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน
เป็นเวลานานร้อยปี เพราะฉะนั้นความหมายของคำว่า ศาลปกครอง นั้น จะม
ีความหมายต่อคุณสมบัติของการเปลี่ยนแปลงในขณะนี้ เมื่อเรามีความประสงค์

ว่าต้องการให้ศาลปกครองนั้น ได้ก้าวเข้ามาสู่การทำหน้าที่พิทักษ์บรรทัด
 ต่าง ๆ ที่เป็นข้อพิพาทขัดแย้งระหว่างราษฎรกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่ว่าจะเป็น
 กรณีของการที่ใช้อำนาจในทางที่มีชอบก็ดี หรือใช้อำนาจเกินจากอำนาจตาม
 คัมภีร์กฎหมายหรือระเบียบแบบแผนของทางราชการก็ดี นั่นคือสิ่งที่เป็
 นวัตถุประสงค์และกระบวนการนั้นจะต้องดำเนินการอย่างง่ายที่สุด เพื่อให้
 ราษฎรไม่ว่าชนชาติมีจนอย่างไร สามารถที่จะดำเนินการฟ้องร้องต่อศาล
 ปกครองได้โดยง่ายซึ่งในปัจจุบันนั้นค่อนข้างมีปัญหาในการพิจารณาคำเนิการ
 ในเรื่องนี้เนื่องจากจะต้องมีกระบวนการในเรื่องของทนาย กระบวนการ
 อื่น ๆ ซึ่งต้องใช้เงินใช้ทอง และเป็น เรื่องที่ค่อนข้างยากต่อราษฎรที่จะ
 สามารถฟ้องร้องเพื่อขอความยุติธรรม จากกรณีที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมจาก
 เจ้าหน้าที่รัฐหรือหน่วยงานของรัฐก็ดี สิ่งเหล่านี้ต้องพิจารณาประกอบถึง
 เหล่านี้มันแน่นอนที่สุดว่าถึงแม้ว่าเราไม่ใช้คณะกรรมการร่างพระราชบัญญัติ
 ศาลปกครอง แต่คณะกรรมการซึ่งพยายามที่จะมี มาตรา ๑๕๕ ทีวี
 มาตรา ๑๕๕ ตรี มาตรา ๑๕๕ จัตวา ตลอดจนมาตรา ๑๕๕ เบญจ นั้นจะ
 พยายามที่จะกำหนดให้มากที่สุด แต่ขณะเดียวกันก็ไม่สามารถที่จะแสดงความ
 ชัดเจนได้อย่างที่ท่านอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ขอภัยที่ต้อง
 เยี่ยมนาม ท่านสุวิทย์ คุณกิตติ ได้พยายามเรียกร้องเมื่อสักครู่นี้ เพราะเหตุว่า
 นั้นเป็นหลักการ หลักการของการร่างรัฐธรรมนูญที่จะไม่กำหนดชัดเจนในส่วน
 นี้ลงไป เราพูดถึงศาลอยู่เราพูดถึงศาลเดียว ท่านกรรมการโกเมนได้
 พยายามชี้แจง แม้แต่การที่ได้มีความพยายามในการจัดสัมมนาขึ้น แต่ไม่มี
 ประเทศไหนที่จะบอกได้ว่าประเทศไทยนั้นควรจะเป็นศาลอยู่หรือศาลเดียว แต่
 คนที่อยู่ฝ่ายนิติบัญญัติจะต้องเป็นคนที่ยกด้วยเสียงข้างมาก แต่ตรงนี้เอง
 คณะกรรมการซึ่งผมได้มีส่วนที่เข้าไปมีส่วนร่วมเป็นกรรมการนั้น ก็ได้
 ถึงเห็นและยอมรับเหตุผลประการหนึ่งว่า เราคงไม่ก้าวล่วงไปตรงนั้น แต่

อย่างน้อยที่สุดใคร่ขอเรียนถามท่านประธานผ่านไปถึงคณะกรรมการธิการว่า ในสิ่งที่ได้ตั้งคำถามไว้ตลอดจนในช่วงของการอภิปรายว่าผู้พิพากษานั้น จะมาอย่างไร คุณสมบัติเป็นอย่างไรพอเป็นแนวทางที่จะกำหนดเป็นเจตนารมณ์ในการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญ กระบวนการวิธีพิจารณาความต่าง ๆ ตลอดจนงานธุรการนั้นจะ ไปอยู่ที่ไหน สถานที่ในการที่จะดำเนินการพิพากษารอคตินั้นจะใช้ที่ใด สิ่งเหล่านี้ถ้าหากว่าเราคิดตรงกัน ว่าความยุติธรรมนั้นไม่ว่าอยู่กับฝ่ายไหนก็ตาม เราเชื่อมั่นในความยุติธรรมในหลักการดังนี้ การจะเป็นศาลคู่ศาลเดี่ยวหรือศาลพิเศษนั้นก็คงมิใช่เรื่องที่สลักสำคัญ แต่เราจะต้องตอบคำถามพื้นฐานเหล่านี้ให้ได้ เพื่อให้ความพยายามที่จะให้มีศาลปกครองเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับราษฎรนั้น ปรากฏเป็นจริงให้เร็วที่สุด กระผมขอฝากทางคณะกรรมการไว้ในการสุดท้ายว่า ขณะนี้เรากำลังร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญ ร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญนี้จะใช้สืบไปในอนาคต ความพยายามในการเคลื่อนไหวของสถาบันตุลาการก็ดี ความพยายามในการที่จะปฏิรูปในกระบวนการแยกกระทรวงยุติธรรมออก แยกสถาบันตุลาการออกเป็นอิสระเหมือนอย่างสถาบันรัฐสภานั้นกำลังอยู่ระหว่างการศึกษา ความพยายามของฝ่ายบริหารในการที่พัฒนาศาลปกครองขึ้นมาจากคณะกรรมการกฤษฎีกาก็มีความพยายามอยู่ เพราะฉะนั้นจริง ๆ แล้วอาจจะไม่ใช่เพียงแค่ ๒ ทางเลือก อาจจะเป็น ๓ ทางเลือก ต่อการที่จะต้องนำมาพิจารณา ขณะนี้ กระผมถึงความเห็นด้วยในส่วนนี้ต่อคณะกรรมการ ในการที่ยังไม่ระบุชัดไปอย่างที่ท่านอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้เรียกร้องตรงส่วนนั้น เพราะเหตุว่าในอนาคตนั้นความพยายามในการที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ในกระบวนการยุติธรรมนั้นกำลังเกิดขึ้น กระทรวงยุติธรรมภายนอกอาจจะไม่ใช่กระทรวงยุติธรรมอย่างที่เห็นอยู่ กรมตำรวจกรมราชทัณฑ์ ความคุมประพฤติ ตลอดจนกองตรวจคนเข้าเมืองต่าง ๆ เหล่านี้อาจจะไม่ใช่อยู่อย่างที่เป็นอยู่

อาจจะต้องเข้าไปอยู่ในกระทรวงยุติธรรมกระบวนการของศาลยุติธรรม อาจจะแยกเป็นสถาบันตุลาการที่เป็นอิสระอย่างแท้เหมือนอย่างสถาบันรัฐสภาของเรา เพราะฉะนั้นในประเด็นนี้ กระผมจึงกราบเรียนท่านประธานผ่านไปถึงคณะกรรมการต่อแนวความคิดตลอดจนคำถาม กราบขอบพระคุณครับ

ประธานรัฐสภา : เชิญท่านกรรมการ

นายสรรเสริญ ไกรจิตติ (กรรมการ) : ความจริงกระผมก็ได้กราบเรียนไปแทบจะหมดแล้ว เป็นแต่ว่าผมจะตอบคำถามของท่านอดีตรัฐมนตรีสุวิทย์ คุณกิตติ ว่าให้ระบุไว้ให้ชัดไม่ได้หรือว่าอยู่ในฝ่ายตุลาการหรืออำนาจตุลาการ ความจริงไม่ต้องระบุ มันชัดอยู่แล้วครับ มันชัดอยู่แล้วโดยรัฐธรรมนูญนี้เอง ถ้าท่านจะไปเปิดดูในมาตรา ๓ ท่านก็จะเห็นว่าอำนาจอธิปไตยนั้นเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจบริหารทางคณะรัฐมนตรี นิติบัญญัติทางสภา และอำนาจตุลาการทางศาล เพราะฉะนั้นไม่ต้องไประบุ มันชัดอยู่ในตัวของมันเองแล้ว แล้วในเมื่อใช้คำว่า ศาล ก็แน่จะต้องเป็นการใช้อำนาจตุลาการทางศาล แต่ถ้าว่ารายละเอียดที่ท่านพูดถึงเมื่อสักครู่นี้ อันนั้นมันจะอยู่ในพระราชบัญญัติจัดตั้งและวิธีพิจารณาคดีปกครอง ในการแต่งตั้งผู้พิพากษากิติ ในการแต่งตั้งคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองกิติ วิธีพิจารณาคดีปกครองกิติ มันจะอยู่ในรายละเอียดในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง ซึ่งจะมาบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญไม่ได้ ผมเข้าใจว่าผมตอบคำถามอย่างสั้น ๆ

ประธานรัฐสภา : เชิญ คุณสุวิทย์ครับ

นายสุวิทย์ คุณกิตติ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ขอนแก่น) : ท่านประธานที่เคารพ ผม สุวิทย์ คุณกิตติ ผมขอสั้น ๆ เท่านั้นครับ ท่านประธานอย่างนี้ก็แสดงว่า คณะกรรมการยืนยันเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ รัฐธรรมนูญฉบับนี้ มาตรานี้ชัดเจนแล้วว่า ศาลปกครองนั้นจะอยู่กับฝ่าย

ตุลาการ อยู่กับฝ่ายตุลาการแน่นอนครับ ขอบคุณครับ

ประธานรัฐสภา : ก็ไม่มีผู้อภิปรายแล้วครับ คือมาตรา ๑๕๕ มีผู้แปรญัตติไว้แต่ไม่ติดใจก็คงเหลือ ๒ ประเด็น คือจะคงเป็นตามร่างเดิม หรือเป็นตามที่คณะกรรมการแก้ไขเพิ่มเติม ผมจะเรียนถามมติ

(ประธานรัฐสภามีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานรัฐสภา : มาตรา ๑๕๕ ผู้ใดเห็นควรคงไว้ตามร่างเดิม กรุณายกมือขึ้นครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานรัฐสภา : ผู้ใดเห็นด้วยกับที่คณะกรรมการแก้ไขเพิ่มเติมครับ กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นจำนวนมาก)

ประธานรัฐสภา : เสียงส่วนใหญ่เห็นด้วยกับคณะกรรมการต่อไป มาตรา ๑๕๕ ทวิ เชิญท่านเลขาธิการ

ศาสตราจารย์ไพฑูริย์ พิพัฒกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) : มาตรา ๑๕๕ ทวิ คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๑๕๕ ตริ คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

ประธานรัฐสภา : เชิญอาจารย์ปรีชาครับ

นายปรีชา สุวรรณทัต (กรรมการ) : ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผม นายปรีชา สุวรรณทัต ในฐานะกรรมการเสียงข้างน้อย โดยความเคารพต่อท่านกรรมการเสียงข้างมาก ผมได้ขอสงวนไว้ที่ผ่านมาก็คือในส่วนของการแต่งตั้งประธานศาลฎีกาในศาลยุติธรรมนั้น จะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา เพราะฉะนั้นในส่วนนี้กระผมก็ได้ขอสงวนไว้เช่นเดียวกัน แต่เป็นเรื่องของการแต่งตั้งประธานตุลาการของศาลปกครอง ก็จะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาเช่นเดียวกัน เหตุผลส่วนใหญ่แล้วผม

ได้ให้ความเห็นมาหมดแล้วครับ ผมเพียงขออนุญาตเพิ่มเติมเพียงเล็กน้อย โดยระบบแล้วตามที่หลายท่าน โดยเฉพาะท่านอาจารย์สรร เสรฐได้พูดถึง เรื่องของความเป็นพิเศษของศาลปกครองนั้นเป็นความจริงทุกประการ แต่ ความเป็นพิเศษที่สำคัญนั้นก็ถือว่า ศาลปกครองนั้นเป็นศาลที่จะเป็นผู้วินิจฉัยคดี ปกครอง เท่าที่ผ่านมายังไม่ได้มีการพูดถึงถึง เรื่องของคดีปกครองแต่ ประการใดเลย ผมคิดว่าประเด็นนี้เป็นประเด็นที่มีความสำคัญมากที่สุดครับ เพราะเรารู้จักคดีแพ่ง คดีอาญา แต่คดีปกครองนั้นเป็นข้อพิพาทระหว่าง เอกชนทุกกับรัฐ ซึ่งรัฐใช้อำนาจกฎหมายมาข่มขู่เหนือเอกชน ความสำคัญ อยู่ตรงนี้ ทุกๆที่ประชาชนที่ราษฎรเขาได้รับจากคำสั่งของศาลปกครองนั้นเป็น ทุกๆที่เป็นกรณีพิเศษ มิใช่เกิดจากข้อพิพาทระหว่างเอกชนกับเอกชน อันนี้เรา รู้จักกันอย่างดีแล้วคือคดีแพ่งหรือคดีอาญา ซึ่งเป็นความผิดและคงต้องยอมรับ กันว่าปัจจุบันเรามีศาลแพ่ง มีศาลอาญาที่มีตุลาการเป็นผู้พิพากษาที่มีความรู้มี ความเชี่ยวชาญในด้านนี้ด้วยคุณธรรม แต่คุณธรรมในคดีแพ่งคดีอาญานั้นมันก็ เหมือนกับเราเจ็บป่วย ปัจจุบันเราเป็นโรคหัวใจ เราเป็นโรคปอดหินเรา ต้องไปหาแพทย์เฉพาะด้าน ถ้านิดก็ฉีดยา คดีปกครองนั้นเป็นคดีเฉพาะด้าน กระผมขอยืนยันบันทึกนิติศาสตร์ที่จบออกไป จะมีความรู้เกี่ยวกับนิคมประการใด ไปได้เนติบัณฑิตแล้ว เมื่อเขาเข้าไปสู่การสอบคัดเลือกเป็นผู้ช่วยผู้พิพากษา แล้ว เขาก็จะไปสู่ระบบปิดนี้ตลอดไป ตั้งแต่ที่เขาได้เป็นผู้ช่วยผู้พิพากษาจนขึ้นไปสู่ศาลฎีกา ก็ต้องยอมรับระบบนี้เป็นระบบปิด ปิดตลอดไปจนกระทั่งคณะกรรมการตุลาการ ส่วนของผมนั้นต้องการให้เป็นระบบเปิด ความหมายของ ระบบเปิดมิได้เป็นการเข้าไปล้วงตัว เข้าไปละเมิดความเป็นอิสระของ ตุลาการศาลปกครอง มีตุลาการศาลปกครองเป็นพิเศษอย่างที่ท่านอาจารย์ สรร เสรฐได้พูดมาแล้ว แต่เป็นระบบเปิดอีกส่วนหนึ่งก็คือมาเชื่อมโยงกับ อำนาจนิติบัญญัติที่มาจากประชาชน คือการแต่งตั้งตุลาการศาลปกครองจะต้อง

ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาแห่งนี้ ผมอยากจะทำอีกส่วนหนึ่งที่มีการพูดกันน้อยมาก คือการศาลปกครองหรือวิธีพิจารณาของศาลปกครองนั้น ต่างกับศาลแพ่งต่างกับศาลอาญา ที่มีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เป็นพิเศษ กระบวนการพิจารณาของศาลปกครองไม่ใช่นี้อย่างนี้ จะมีลักษณะเป็นพิเศษที่สำคัญที่เราเรียกว่าระบบกล่าวหาที่ระบบไต่สวนนั้นต่างกัน ทุกข์ของประชาชนที่เขาได้รับคำสั่งจากรัฐให้ปิดโรงงานเขา ไม่อนุญาตอะไรต่าง ๆ นั้นมันเป็นพิเศษของรัฐ ที่มีอำนาจตามกฎหมายพิเศษลงไปถึงประชาชน ข้อมูลเอกสารต่าง ๆ ประชาชนเขาต้องโอกาส ไม่มีโอกาสที่จะรู้กระบวนการพิจารณาของศาลปกครองจะเป็นพิเศษตอนนี้ จะเข้าไปช่วยประชาชนที่เขาขาดข้อมูลเอกสาร ที่อยู่ในอำนาจของรัฐปิดเป็นความลับ ปกปิดอย่างมากศาลปกครองจะเข้าไปเยียวยา จะเข้าไปแสวงหาเอกสารต่าง ๆ เอามาช่วยประชาชน ช่วยทุกข์ความทั้ง ๒ ฝ่าย ต้องยอมรับความจริงว่าศาลแพ่ง ศาลอาญาคำมปัจจุบันทำไม่ได้ ศาลต้องวางคนเป็นกลางพิจารณาพิพากษาเฉพาะส่วนหนึ่งที่กองอยู่หน้าศาลเท่านั้น จะเข้าไปช่วยเป็นพิเศษอย่างนี้ไม่ได้ นี่คือการเป็นพิเศษในประการสุดท้ายที่ไม่ได้มีการพูดกัน ท่านอย่าไปนึกว่าเมื่อจบกฎหมายแล้ว นักกฎหมายทุกคนรู้เขาวงกตทุกอย่างไม่เป็นความจริง ผมยืนยันจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ความเป็นพิเศษของคดีปกครองต้องยอมรับความจริงว่า จะต้องศึกษาจะต้องเรียนมาเป็นพิเศษมันจึงเกิดวิญญูญาณของนักกฎหมายปกครองอยู่ในตัวเอง อ่านเพียงตัวบทไม่ได้ นั่นคือการอ่านหนังสือ จะต้องเข้าใจถึงความเป็นพิเศษที่อยู่เบื้องหลังตัวหนังสือ ซึ่งเป็นหลักของกฎหมายปกครอง อันนี้เกิดขึ้นมาเองโดยธรรมชาติไม่ได้ ต้องศึกษากันมาเป็นพิเศษ ตัวกระผมเองเรียนกฎหมายมาถูกอบรมสั่งสอนมากฎหมายแพ่ง กฎหมายอาญาตลอด ๔ ปี ท่านอาจารย์สรรเสริญยืนยันได้ เราเรียนกฎหมายปกครอง กฎหมายมหาชน

เพียงกฎหมายรัฐธรรมนูญกับกฎหมายปกครองเท่านั้นเอง ผมยังจำชื่ออาจารย์
 ของผมได้เลย ท่านอาจารย์ดอกเตอร์หยุด แสงอุทัย สอนกฎหมายรัฐธรรมนูญ
 สอนกฎหมายปกครอง ท่านอาจารย์ประยูร กาญจนดุล ผมมีความรู้เพียงเท่านี้
 นอกนั้นผมรู้แต่กฎหมายแพ่ง กฎหมายอาญาครับ ผมจะสอบเนฯ ได้ ผมทำ
 อย่างไร ผมท่องตัวบทกับท่องคำพิพากษาศาลฎีกา ถ้าผมแม่นผมก็สอบเนฯ ได้
 นี่คือขอบเขตที่จำกัด แล้วท่านหลักคานี้กติกกับ ผมก็เข้าไปเป็นผู้ช่วยผู้พิพากษา
 ถูกด้วยผมก็เข้าไป ขอบเขตที่จำกัดนี้เขาก็อยู่ตลอดไป เขาก็สลับเปลี่ยนกันไป
 วันหนึ่งเขาอยู่ศาลแพ่งกำลังจะเชี่ยวชาญคดีแพ่ง มาอยู่ศาลอาญาแล้ว คดีแพ่ง
 กับคดีอาญาที่แตกต่างกันในแนวความคิด ใช้กฎหมายต่างกัน ไปอยู่ศาล
 ภาษีอากรอย่างที่ท่านพูดก็เป็นคดีพิเศษ ไปอยู่ศาลแรงงานก็เป็นคดีพิเศษ
 วันหนึ่งอาจไต่สูงขึ้นมาศาลแพ่ง ศาลอาญาในระดับหัวหน้าคณะ เพราะฉะนั้น
 ความเป็นพิเศษมันไม่มี มันสลับเปลี่ยนไปเรื่อย แต่คดีปกครองเป็นอย่างนี้ไม่ได้
 แล้ว จะต้องเป็นผู้ชำนาญพิเศษตั้งแต่ศาลชั้นต้นเรื่อยไปถึงศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา
 ที่ท่านกล่าวถึงศาลแรงงาน ศาลภาษีอากร กระผมก็ขอเรียนตรง ๆ ด้วย
 ความเคารพต่อศาล ได้ระดับความพิเศษเพียงระดับเดียวเท่านั้นเอง ท่าน
 กำลังจะไปอยู่เป็นผู้พิพากษาที่มีความรู้ในเรื่องของคดีภาษีอากร คดีภาษีอากร
 ต้องมีความรู้ในวิชาการคลัง ในคณะนิติศาสตร์ของผมไม่เคยสอนวิชาการคลัง
 มาตลอดเลย เพิ่งมาสอน ขออภัยครับ ผมเอาวิชานี้มาเปิดเป็นวิชากฎหมาย
 การคลังและมีการสอนเป็นวิชาบังคับเพียงไม่กี่ปีนี่เอง ไม่ใช่จะตัดสิน
 ภาษีอากรได้นี่คือความเป็นพิเศษ เราไม่ยอมรับความจริงหรือว่าเราขาดใน
 ส่วนนี้ นี่แหละครับความเป็นพิเศษของศาลปกครอง คดีปกครอง ต่างกับศาล
 ยุติธรรมต่างกับศาลอาญา ผมขอกราบเรียนเพียงเท่านี้ ขอบพระคุณครับ

ประธานรัฐสภา : คุณวีระกร เชิญ

นายวีระกร คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์):

ท่านประธานที่เคารพ เพื่อนสมาชิกผู้ทรงเกียรติ ผม วีระกร คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนครสวรรค์ พรรคชาติไทย สมาชิกรัฐสภา ใน มาตรา ๑๕๕ ตรี ซึ่งคณะกรรมการธิการได้บัญญัติขึ้นใหม่นี้ ผมอยากจะเรียนว่า เป็นมาตราที่ค่อนข้างจะมีข้อถกเถียงของเราเป็นอย่างมาก เพราะเหตุว่า ในมาตรา ๑๕๕ ตรี นี้จะบัญญัติชัดเจนว่า คณะกรรมการตุลาการของศาล ปกครองจะต้องมีกฎหมายรองรับใหม่ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ผิดแตกต่างไป หรือว่าคนละกฎหมายกันกับระเบียบข้าราชการตุลาการซึ่งเราเคยมีอยู่เดิมแล้ว ซึ่งเป็นการทิ้งไปนโยบายละเอียดจนลึกลงเกินไป ผมเองได้ฟังท่าน กรรมการธิการปรีชา ได้อธิบายว่าท่านเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์อะไรบ้างแล้วก็ให้ แปลกใจว่าใครเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยท่านไม่ทราบ ท่านจะเห็นได้ชัดเจน ว่าในเรื่องของศาลปกครองนี้อย่างที่ผมได้กราบเรียนแล้วว่าแก้มาตรา ๑๕๕ มาตราเดียวโดยไม่ต้องเพิ่มความในมาตรา ๕๕ ทวิ มาตรา ๑๕๕ ตรี แล้วก็ จัดว่า เบญจ ก็คงจะเพียงพออยู่แล้วต่อการที่สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ในโอกาสต่อไปจะได้มีการพิจารณากฎหมายว่าด้วยพระราชบัญญัติศาลปกครอง กันในโอกาสต่อไป ซึ่งจะทำให้ความเป็นอิสระกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่จะคิด กันว่าระบบศาลนั้นจะเป็นระบบศาลเดียว หรือเป็นระบบศาลคู่ดังที่ท่าน กรรมการธิการสรรเสริญได้เรียนต่อสภาเมื่อสักครู่นี้ ... ความเป็นอิสระของ สภาผู้แทนราษฎรทำไปจะต้องมาใส่กันไว้ในรายละเอียดมากมายจนถึงขนาดนี้ ผมไม่เข้าใจเลยว่ากรรมการพยายาม ... ที่จะทำตัวเป็นกรรมการใน กฎหมายลูก ๆ ทั่วไปหมดอยู่แล้ว ถ้ามีการพิจารณากฎหมายศาลปกครองกัน หรือพระราชบัญญัติศาลปกครองกัน ผมก็คิดว่าให้กรรมการชุดนี้ เป็น กรรมการพิจารณากฎหมายศาลปกครองและกฎหมายอะไรต่อมิอะไร ที่ ท่านพยายามใส่หลักการและหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ของกฎหมายลูกไว้ในเนื้อหา ยละเอียดขึ้นไปหมด ทำไม่ละครับ ต้องมาบอกวันนี้ว่ารัฐธรรมนูญกำหนดว่าต้อง

เป็นศาลคู่ ทำไมจะต้องมาเขียนไว้อย่างนี้ในมาตรา ๑๕๕ ตรี นั่นก็หมายความว่า ศาลจะต้องเป็นคนละศาลกันกับศาลสถิตยุติธรรม จะต้องเป็นคณะกรรมการตุลาการคนละคณะกันกับคณะที่ขึ้นอยู่กับกระทรวงยุติธรรมในปัจจุบันนี้ ทำไมจะต้องไปคิดอย่างนั้นสภาผู้แทนราษฎรอาจจะมีความคิดอีกอย่างก็ได้ เราอาจจะร่างให้เป็นศาลเดี่ยวเหมือนที่เรามีศาลแรงงาน เหมือนกับที่เรามีศาลเด็กและเยาวชน ศาลครอบครัวศาลอะไรต่อมิอะไรที่เรามีกันอยู่ในขณะนี้ ซึ่งคณะกรรมการทุกท่านที่เป็นผู้ชำนาญการพิเศษของแต่ละศาลนั้น ก็ยังอยู่กับศาลสถิตยุติธรรม ซึ่งเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตุลาการ ทำไมจะต้องมาใส่ในรายละเอียดอย่างนี้ ถ้าอย่างนั้นหากเรามีการแก้ไขให้ศาลแรงงานดังที่ท่านวุฒิสมาชิกวิชัยได้กราบเรียนสภาเมื่อสักครู่นี้ว่า ศาลแรงงานนั้นเขามีความจำเป็นที่จะต้องมีผู้ชำนาญการพิเศษ จะต้องเรียนรู้ในเรื่องของกฎหมายแรงงานโดยเฉพาะ เพื่อให้มีทักษะและมีความชำนาญในการตัดสินกฎหมายแรงงานโดยเฉพาะ หรือจะเป็นศาลที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายแพ่งกฎหมายอาญาก็จะต้องเป็นไปตามนั้น เพื่อให้มีความชำนาญการพิเศษโดยเฉพาะ ถ้าอย่างนั้นก็ต้องมาออกรัฐธรรมนูญรองรับกันอีกหรือครบท่านประธาน ถ้าสมมุติจะมีการแยกศาล คณะกรรมการตุลาการของศาลแรงงานออกไป คณะกรรมการแรงงานของศาลเด็กและเยาวชนออกไป เราต้องมีมาแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายลูกกันอีกหรือครับ ท่านประธาน ผมคิดว่าเป็นการฟุ่มเฟือยในกฎหมายรัฐธรรมนูญจนเกินไป ซึ่งผมคิดว่าท่านประธานกรรมาธิการ ท่านประจวบก็คงจะเห็นด้วยกับผมละครับ กฎหมายรัฐธรรมนูญเขาพูดกันในเรื่องของหลักการและแม่แบบต่าง ๆ ซึ่งควรจะมิโนในประเทศไทย แต่ไม่ใช่อะไรไปโนรายละเอียดถึงจะเขียนกันเลยว่า ศาลต้องเป็นระบบศาลคู่ไม่ใช่ระบบศาลเดี่ยว จะต้องมีการคณะกรรมการตุลาการโดยเฉพาะสำหรับศาลปกครอง ทำไมท่านจะต้องไปเขียนอย่างนั้นใน

มาตรา ๑๕๕ ตรี ผมคิดว่าไม่มีรัฐธรรมนูญที่ไหนที่จะมาระบุกันละเอียดเหมือนกับรัฐธรรมนูญที่ท่านคณะกรรมการการชดเชยได้ใส่ไว้ ผมได้เพียรพยายามได้พูดมาหลายมาตราแล้ว ซึ่งบางมาตราท่านกรรมการก็ได้กรุณาแก้ไขตามที่กระผมได้เขียนไว้ ในมาตรานี้ก็คงต้องขอรับทราบอีกสักมาตราละครับ

มาตรา ๑๕๕ ตรี คัดออกไปเถอะครับ เพราะว่าอันนี้เป็นการผูกมัดกันอยู่เลยว่าจะต้องเป็นระบบศาลคู่ เป็นระบบศาลเดียวไม่ได้ คณะกรรมการตุลาการที่จะตั้งขึ้นใหม่ของศาลปกครองจะต้องแยกออกจากคณะกรรมการตุลาการเดิมอย่างนี้ก็มีผูกมัดกันจนเกินไป ผมคิดว่าถ้าจะกรุณามาตรา ๑๕๕ ตรี คัดออกไปก็ยิ่งจะดีกว่า หรือจะตัดที่เหลือทั้งหมดเถอะครับ เก็บไว้เพียงมาตรา ๑๕๕ ทวิ อันเดียวซึ่งก็ไม่น่าเกลียดก็ใส่ไว้ แต่ว่าก็พุ่มเพื้ยอยู่ดี แต่ท่านใส่ไว้ก็คงจะไม่ได้เสียถ้อยกระทงความแต่ในกรณีมาตรา ๑๕๕ ตรี นี้ค่อนข้างจะลงไปในรายละเอียด จนกระทั่งไม่สามารถที่จะทำให้สภาผู้แทนราษฎรในโอกาสต่อไปจะพิจารณากฎหมายพระราชบัญญัติที่ว่าด้วยศาลปกครองได้อย่างมีอิสระ ขอบคุณครับ

ประธานรัฐสภา : คุณพรครับ คุณพรขอพูดไว้

นายพร ยุติธรรมดำรง (กรรมการ) : กราบเรียนท่านประธานรัฐสภา กระผม พร ยุติธรรมดำรง สมาชิกวุฒิสภา ในฐานะกรรมการเสียงข้างน้อย ซึ่งกระผมได้ขอส่งวนคำแปรญัตติไว้ในมาตรานี้ความจริงแล้ว กระผมได้มีความเห็นชอบเห็นด้วยกับการเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๕๕ ตรี ของคณะกรรมการการในวาระหนึ่งกับวรรคสาม ทั้งนี้ก็เนื่องจากผมเห็นว่าในการที่จะให้มีศาลปกครองขึ้นมานั้นอย่างที่ท่านสมาชิกในรัฐสภาแห่งนี้ได้พูดกันไปแล้วหลายคนหลายท่านว่า มีความจำเป็นที่จะต้องจัดให้มีศาลปกครองขึ้นมา และในขณะที่เดียวกันทุกคนก็ยอมรับว่าการดำเนินการให้มีศาลปกครองครั้งนั้นก็ต้องมีตุลาการศาลปกครองขึ้นมา และเมื่อมีตุลาการ

ศาลปกครองขึ้นมา เราก็ต้องยอมรับระบบของการปกครองในระบบประชาธิปไตยว่า อำนาจของศาลนั้นจะมีความเป็นอิสระ เมื่อมีความเป็นอิสระต่าง ๆ แล้ว ก็ให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๓ ซึ่งมีคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมซึ่งมีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นการที่จะให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองขึ้นมานั้น ก็เห็นชอบด้วยแล้วโดยเฉพาะในเมื่อคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองขึ้นมานี้ จะทำหน้าที่ควบคุมหรือหน้าที่ดูแลผู้พิพากษา ซึ่งจะทำหน้าที่ตุลาการศาลปกครองเป็นอิสระเพราะอย่างที่ท่านกรรมการข้าราชการอัยการก็ดี หรือว่าท่านวุฒิสมาชิกก็ดียกได้มีการอภิปรายไปแล้วว่า การทำหน้าที่ของตุลาการในศาลปกครองนั้นจะต้องใช้บุคคลที่มีความรู้ ความชำนาญในการพิจารณา และในขณะที่เดียวกันขณะนี้คณะกรรมการตุลาการในศาลยุติธรรม ก็มีอยู่คณะหนึ่ง ซึ่งคณะกรรมการตุลาการในศาลยุติธรรมนั้น ก็ดูแลรับผิดชอบในการเลื่อนชั้น เลื่อนตำแหน่งเลื่อนแต่งตั้ง สำหรับผู้พิพากษาซึ่งอยู่ในศาลยุติธรรม แต่ในขณะที่เดียวกันเราต้องยอมรับว่า ผู้พิพากษาในกระบวนการยุติธรรม หรือศาลยุติธรรมทุกวันนี้มีการที่ไปที่มา โดยการสอบคัดเลือก มีการแต่งตั้งโดยระบบราชการทั้งสิ้นทั้งปวง เพราะฉะนั้นคณะกรรมการตุลาการซึ่งมีอยู่ทุกวันนี้ ก็มีความถูกต้องแล้วแต่ในขณะที่เดียวกันการจัดตั้งให้มีศาลปกครอง ในความเห็นของคณะกรรมการข้าราชการเราก็มีความเห็นว่า บุคคลที่จะเข้ามาทำหน้าที่ตุลาการศาลปกครองนั้น ต้องอาศัยบุคคลที่มีความรู้ความชำนาญในวิชาชีพต่าง ๆ เพื่อทำหน้าที่วินิจฉัย หรือวิเคราะห์หรือตัดสินปัญหา ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างรัฐกับเอกชน ซึ่งมีข้อโต้แย้งกันในทางปกครอง เพราะฉะนั้นบุคคลที่จะเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้พิพากษาศาลปกครอง หรือตุลาการ ศาลปกครองตามที่ร่างรัฐธรรมนูญให้มีขึ้นนั้น จะต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ความชำนาญ และที่ไปที่มาของตุลาการศาลปกครองอาจจะมาจากบุคคลภายนอกอาจจะมาจากผู้ทรงวุฒิ ซึ่งมีความรู้ความชำนาญ

ในสาขาวิชาการต่าง ๆ ซึ่งอาจจะไม่ได้มาจากการสอบคัดเลือก อาจจะมีการถูกคัดเลือกแต่งตั้งเข้ามาลักษณะเช่นเดียวกับบุคคล ที่เข้ามาทำหน้าที่ตุลาการในศาลแรงงานก็ดี อย่างที่ท่านวุฒิสมาชิกวิชัยได้กล่าวไปแล้ว เพราะฉะนั้นจึงมีความจำเป็น จะต้องมีการจัดตั้งให้มีลักษณะคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองขึ้นมาอย่างที่เราเห็นแต่กระผมได้สงวนความเห็น ว่า ในกรณีซึ่งมีการแต่งตั้งให้ตุลาการศาลปกครองพ้นจากตำแหน่งในวาระแรกนี้ กระผมสงวนความเห็น ว่า กรณีตามวาระแรกหากเป็นการแต่งตั้งและการให้พ้นจากตำแหน่ง นอกจากการออกตามวาระของประธานตุลาการศาลปกครอง จะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาด้วยความในวาระนี้ กระผมมีความเห็นอย่างนี้ ท่านประธาน กระผมเองอยู่ในกระบวนการยุติธรรม อย่างเมื่อเข้าก็มีการอภิปรายแล้วว่า อำนาจอธิปไตยมาจากปวงชนชาวไทย และอำนาจอธิปไตยนั้นแบ่งเป็น ๓ อำนาจคืออำนาจบริหาร อำนาจนิติบัญญัติ และอำนาจตุลาการ ซึ่งก็มีเด็ก ๆ นักเรียน นักศึกษาดูมาว่า เวลานี้ประเทศไทยเป็นประชาธิปไตยไหม ผมก็บอกว่า เป็น มี ๓ อำนาจ อย่างที่ทุกคนได้รู้ และเขาดูว่าอำนาจอธิปไตยทั้ง ๓ นั้น จะมีการเกาะเกี่ยว มีการคานซึ่งกันและกันใช่ไหม ผมบอกว่า ใช่ ในระบอบรัฐสภาที่มีอำนาจนิติบัญญัติ ซึ่งการออกกฎหมาย และอำนาจบริหารซึ่งเป็นอำนาจในการปกครองประเทศ ในการใช้กฎหมาย และอำนาจตุลาการ เขาดูว่าแล้วในกระบวนการทั้ง ๓ อำนาจนี้มีการเกาะเกี่ยวระหว่างอำนาจของศาลบ้างไหม - ตรงนี้ผมก็ต้องหยุดคิด ท่านประธาน เพราะเวลานี้การตรวจสอบของประชาชนที่จะฟังการตรวจสอบผู้พิพากษานั้น ไม่มี แต่ผมก็บอกไว้ในขณะปัจจุบันนี้ ในกระทรวงยุติธรรมซึ่งเราอยู่ใน ๑๔ กระทรวง ๑๕ กระทรวงทุกวันนี้ มีรัฐมนตรีเป็นผู้ดูแลความรับผิดชอบในงานธุรการของกระทรวงยุติธรรม ซึ่งไปดูแลทางฝ่ายบริหาร ทางฝ่ายธุรการ แต่ในขณะเดียวกันก็อย่างที่ท่านสมาชิกรัฐสภา

ต้องขอเอ่ยนามท่านอดีตรัฐมนตรีสุวิทย์ ได้เคยพูดไปแล้วว่ารัฐมนตรีของกระทรวงยุติธรรมนั้น ก็เปรียบเสมือนผู้ประสานงานระหว่างรัฐบาลกับศาล เพราะฉะนั้นอำนาจการเกาะเกี่ยวหรืออำนาจการคานกัน แม้กระทั่งการแต่งตั้งตุลาการตามพระราชบัญญัติตุลาการ ซึ่งเป็นการแต่งตั้งโยกย้ายก็ตัวรัฐมนตรีก็อาจจะใช้อำนาจในการวีโต้ (Veto) เพื่อในการแต่งตั้งได้ ครั้นนั้นคืออำนาจในการที่จะมีการคานกันอยู่แล้ว และก็สมารถที่จะตอบ หรือสมารถที่จะให้ความคิดเห็นต่อรัฐสภาได้อยู่แล้ว ในกรณีที่มีขัดแย้งหรือในการที่จะขออนุมัติหรือในการที่จะขอความช่วยเหลือจากรัฐบาล กระผมจึงไม่เห็นด้วยในการที่ท่านอาจารย์ปรีชา ได้ขอแปรญัตติในมาตรา ๑๘๓ วรคสองไว้ ซึ่งกระผมก็เห็นด้วยกับกรรมาธิการเสียงข้างมากกว่า ไม่จำเป็นที่จะต้องให้ท่านประธานศาลฎีกาทำหน้าที่ หรือให้มีการรับผิดชอบจากรัฐสภาแห่งนี้ เนื่องจากว่ามีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมคอยดูแลอยู่แล้ว และสามารถที่จะต่อเชื่อมได้อยู่แล้ว แต่เหตุผลซึ่งกระผมมีความคิดเห็นว่า ในขณะเดียวกันถ้าหากว่ามีการตั้งตุลาการศาลปกครอง ซึ่งมีที่ไปที่มาอาจจะแตกต่างจากการที่ไปที่มาของตุลาการในศาลยุติธรรม เพราะอาจจะมีการแต่งตั้งบุคคลภายนอก ซึ่งมีความรู้ความสามารถ มีคุณวุฒิเข้ามาตรงนี้ และก็อาจจะมีการดูแลซึ่งกันและกัน และจะต้องมีคณะกรรมการตุลาการศาลปกครองขึ้นมา เพราะฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่า บุคคลที่จะเข้ามาทำหน้าที่ประธานตุลาการศาลปกครอง จำเป็นครับ หรือมีความเห็นที่จะต้องได้รับการดูแล ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาแห่งนี้ เพราะกระผมเห็นว่า การที่บุคคลที่จะเข้ามาทำหน้าที่ตุลาการศาลปกครองตรงนี้ จะต้องเข้ามาอย่างสง่างามเพราะเวลานี้เราไม่แน่ว่ากระบวนการตุลาการจะอยู่ที่ไหน เพราะในฐานะที่เราั่งพิจารณาในคณะกรรมการ เราไม่เคยคิดว่าศาลปกครองจะให้อยู่ในอำนาจของบริหาร หรืออำนาจตุลาการอย่างที่เราคิดอยู่ว่า จะให้ศาลปกครองไปอยู่

ที่ไหน อันนั้นเราไม่คิด อันนั้นก็แล้วแต่ในรัฐสภาแห่งนี้จะออกพระราชบัญญัติ ออกไปจัดตั้งขึ้นมา แต่ผมเห็นว่าการที่บุคคลใดก็แล้วแต่ที่มีความรู้ความสามารถ ที่จะมานั่งทำหน้าที่เป็นประธานตุลาการศาลปกครอง และจะเข้ามาทำการ ตรวจสอบ หรือทำการรับรองจากรัฐสภาแห่งนี้ ผมคิดว่าในความเห็นของ กระผม ท่านประธาน ผมคิดว่าซึ่งการกระทำอย่างนี้ไม่ใช่เป็นการก้าวก้าว หรือไม่ใช่เป็นการลดเกียรติ ซึ่งบุคคลที่จะเข้ามาทำหน้าที่เป็นตุลาการศาล ปกครอง แต่ผมว่าจะทำให้บุคคลที่จะต้องผ่านรัฐสภาออกไปในฐานะประธาน ตุลาการศาลปกครองนี้ มีความสง่างามมากขึ้นด้วยซ้ำไป เพราะว่าได้รับการ ตรวจสอบได้รับการรับรองจากบุคคล ซึ่งมาจากเป็นตัวแทนของประชาชน ผมคิดด้วยเหตุผลดังกล่าว ท่านประธาน กระผมจึงขอสงวนคำแปรญัตติไว้ด้วย เหตุด้วยผล และด้วยความเห็นส่วนหนึ่งก็คือ เห็นสอดคล้องกับท่านอาจารย์ ปรีชาได้ให้ไว้ ผมจึงได้ขอสงวนคำแปรในมาตรานี้และวรรคนี้ไว้ ขอบคุณ ท่านประธานครับ

ประธานรัฐสภา : คุณวิเชียร คำน้อย และจะต่อด้วยคุณอลงกรณ์

นายวิเชียร คำน้อย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ตริง) :

ท่านประธานที่เคารพ กระผม วิเชียร คำน้อย พรรคประชาธิปัตย์ จาก จังหวัดตรัง ในฐานะสมาชิกรัฐสภา เกี่ยวกับเรื่องศาลปกครองนี้เท่าที่ผมได้ สดับตรับฟังมาจากการอภิปรายของเพื่อนสมาชิก ท่านกรรมาธิการก็ทราบว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับรัฐ ซึ่งมีปัญหากับเอกชน จริงอยู่เกี่ยวกับเรื่องกฎหมาย ฉบับนี้ ผมเข้าใจว่าเราต้องใช้คนที่มีความรู้ความชำนาญดังที่เช่นอาจารย์ ปรีชาได้ชี้แจงต่อสภาเมื่อวันนี้ เราต้องยอมรับกันว่าต้องใช้คนที่มีความรู้มีความ ขำนาญจริง ๆ ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วแน่นอน เพราะว่าการแก้ปัญหาการวินิจฉัย ปัญหาของแต่ละเรื่องแต่ละราว มันไม่ใช่อยู่ในตัวบทกฎหมายที่เราเรียนอยู่ใน มหาวิทยาลัย มันมีอยู่ในเรื่องอื่น ๆ อีกเยอะแยะ เช่น ในเรื่องการจัดซื้อ

จัดจ้าง เกี่ยวกับเรื่องระเบียบข้าราชการตำรวจบ้าง อะไรบ้าง ในลักษณะ
 อย่างนี้เป็นต้น ท่านประธานครับ สำหรับกฎหมายปกครองหรือศาลปกครองนี้
 จากที่ได้ตลอดมาที่ปรากฏว่ามีเรื่องเกี่ยวกับเรื่องชาวบ้านต่อชาวบ้าน เขา
 ฟ้องกันเองในกระบวนการยุติธรรม ในระหว่างชาวบ้านกับรัฐ เขาบอกว่า
 ต่อไปนี้ต้องมีศาลปกครอง แต่ที่นี้อีกประเด็นหนึ่งก็คือว่าจากที่ผมสังเกตและได้
 ปฏิบัติ ได้เห็นมาโดยตัวเองก็คือว่า ในกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้กระทำ
 ความผิด ท่านประธานครับ ในกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้กระทำความผิด
 เราก็มักมีกฎหมายระเบียบข้าราชการพลเรือนบ้าง อะไรบ้างว่าให้ผู้บังคับบัญชา
 เป็นผู้มีส่วนในการพิจารณาตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นมาลงโทษ แต่ใน
 ขณะเดียวกัน ท่านประธาน ปรากฏว่าจากข้อเท็จจริงที่เป็นจริงอย่างน้อยที่สุด
 ที่ได้เห็น เช่น การปลอมแปลงเอกสาร ชาวบ้านกระทำความผิด แน่แน่นอนผม
 เข้าใจว่าใครคิดจะวางแน่ แต่ในกรณีที่ว่าข้าราชการกระทำความผิดเราก็ดู
 ในกรณีที่มีคนนั่งอยู่ที่นี้ เราจะให้พวกเราตนเองต้องคดีอาญา ผมก็รู้สึกงอแง
 พวกเราตนเองสอบสวนเอง มันก็ต้องสงสัยสารกันเอง เพราะฉะนั้นในที่สุดความ
 ยุติธรรมก็ไม่เกิดขึ้น ความยุติธรรมจะเกิดขึ้นถ้าหากว่า ข้าราชการคนไหน
 ถูกไล่ออก ปลดออกหรือให้ออก นั่นก็คือไม่ใช่พวกกันเองด้วยเหตุนี้ผมมองแล้ว
 ว่ามันไม่เกิดความยุติธรรม ผมจึงอยากขอฝากบรรดากรรมการหรือว่าผู้รู้
 ทั้งหลายแห่ง เราจะสร้างความยุติธรรมให้เกิดกับแผ่นดินกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ
 ที่ประพฤติปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบได้อย่างไร ในขณะที่เรามีคณะกรรมการ
 ป.ป.ป. ดังที่เราทราบกันอยู่ แต่ในกรณีที่เกิดมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น
 เขาต้องให้ต้นสังกัดเป็นผู้สอบ ถ้าหากว่าต้นสังกัดสอบแล้ว เราส่ง ป.ป.ป.
 ป.ป.ป. บอกว่าต้องฟังต้นสังกัดอย่างนี้ก็แย่ ป.ป.ป. เอาไว้ทำไม เพราะ
 ฉะนั้นถ้าหากว่า ป.ป.ป. สอบเกิดขัดแย้งกับความเห็นของต้นสังกัดอีก ใคร
 จะเป็นผู้ชี้ขาด นี่คือปัญหาที่เกิดขึ้น เท่าที่ผมทราบก็บอกว่าถ้าหากความขัดแย้ง

ที่เกิดขึ้นก็ต้องส่งให้ท่านนายกรัฐมนตรีเป็นผู้วินิจฉัยขาด ผมว่าถ้าหากอยู่ในลักษณะเช่นนี้ก็ต้องตั้งค้างอยู่ เหมือนอย่างที่ศาลตั้งค้างอยู่นั่นเอง ความยุติธรรมที่จะเกิดขึ้น คนที่กระทำความผิดจะได้ถูกลงโทษ ในที่สุดกว่าที่เขาจะตัดสินใจปลดเกษียณแล้วก็มี เพราะฉะนั้นเรื่องเหล่านี้ผมขอฝากกรมการไว้ด้วยเผื่อว่าถ้าหากสร้างศาลปกครองเอาเรื่องนี้เข้ามาไว้ด้วย ก็คงจะเป็นพระคุณ ขอบกราบขอบพระคุณท่านประธานครับ

ประธานรัฐสภา : คุณอลงกรณ์ แล้วจะต่อด้วยคุณสวัสดิ์

นายอลงกรณ์ พลบุตร (กรรมาธิการ) : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ กระผม อลงกรณ์ พลบุตร ส.ส. เพชรบุรี พรรคประชาธิปัตย์ ในฐานะกรรมาธิการ

ประธานรัฐสภา : ขอสั้น ๆ หน่อยก็ดี พูดกันเยอะแล้ว

นายอลงกรณ์ พลบุตร (กรรมาธิการ) : ขอบคุณท่านประธานครับ มาตรา ๑๕๕ ตรี ซึ่งทางคณะกรรมการเสียงข้างมากได้มีการแก้ไขความจริงแล้วคำถามที่ผมจะเรียนถามท่านประธานนั้นคงจะต้องเรียนถามท่านประธานคณะกรรมการ เผอิญท่านเพิ่งถูกไปท่านประธานที่เคารพ ที่ต้องเรียนอย่างนี้ให้เกิดความไม่สบายใจ เพราะเหตุว่า ในมาตรา ๑๕๕ ตรี ก็คือหรือว่ามาตรา ๑๕๕ ตรี ซึ่งมีกรรมาธิการเสียงข้างน้อยได้สงวนความเห็นคำแปรญัตติไว้ตรงนี้นั้น แต่จากคำชี้แจงก่อนหน้านี้และการอภิปรายในการสงวนความเห็นนั้น ผมไม่สบายใจ ในฐานะเป็นกรรมาธิการที่เรียนอย่างนี้ก็เพราะเหตุว่า ในมาตรา ๑๕๕ ตรี นั้นโดยแท้ที่จริงสาระสำคัญเป็นเรื่องการบริหารงานบุคคล โดยมีการกำหนดบัญญัติไว้ว่า ให้มีคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง แต่การตีความและคำถามก่อนหน้านี้ ดูประหนึ่งว่าทั้ง ๒ ฝ่ายกำลังพยายามที่จะยืดยานให้เกิดความชัดเจน ว่าจะเป็นระบบศาลปกครองที่เป็นระบบศาลเดียว หรือระบบศาลคู่ ท่านประธานที่เคารพ ก่อนหน้านี้

ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติท่านหนึ่งได้ถามก่อนมีการลงมติว่า การชี้แจงต่าง ๆ นั้น หมายความว่ากรรมาธิการยืนยันว่า ศาลปกครองนั้นอยู่กับฝ่ายตุลาการ ใช่หรือไม่ กรรมาธิการท่านหนึ่งตอบว่า ใช่ กระผมไม่ทราบว่าเป็นเจตนารมณ์ของกรรมาธิการเสียงข้างมากหรือไม่ จึงต้องให้ท่านประธานคณะกรรมาธิการได้ชี้แจงประเด็นนี้ ขณะเดียวกันการแปรญัตติของกรรมาธิการท่านหนึ่งนั้นได้พยายามที่จะให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างอำนาจ ในส่วนของ การแต่งตั้ง การให้พ้นจากตำแหน่งของตุลาการในศาลปกครอง แล้วก็เชื่อมโยงมาสู่อำนาจนิติบัญญัติ ซึ่งตรงนั้นคงไม่ใช่เรื่องแปลก แต่หากว่าการเชื่อมโยงเพื่อให้เกิดความชัดเจน ว่าตรงนั้นหมายถึงการจะต้องเป็นระบบของศาลคู่ กระผมไม่แน่ใจ ในฐานะเป็นกรรมาธิการ จึงกราบเรียนผ่านท่านประธานไปถึงประธานคณะกรรมาธิการ ได้โปรดยืนยันว่า กรรมาธิการแก้ไขในมาตราตั้งแต่มาตรา ๑๕๕ เป็นต้นไป จนถึงมาตรา ๑๕๕ เบญจ นั้น กรรมาธิการของเรามีเจตนารมณ์อย่างไร จึงประทานขอคำตอบด้วยท่านประธานครับ

ประธานรัฐสภา : เชิญท่านสวัสดิ์ครับ ขอสั้น ๆ หน่อยก็ได้

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม สวัสดิ์ คำประกอบ จากจังหวัดนครสวรรค์ ขอประทานกราบเรียนด้วยความเคารพว่า ทุกฝ่ายในสภานี้ แม้กระทั่งกรรมาธิการ ก็เห็นพ้องต้องกันว่าเราควรจะมีศาลปกครอง ผมเองยืนยันครับไม่ใช่ปฏิเสธกรรมาธิการในเรื่องศาลปกครอง เห็นชอบด้วยควรจะมีศาลปกครอง แต่ว่าตามที่คณะกรรมาธิการได้เขียนมาตราต่าง ๆ ตั้งแต่มาตรา ๑๕๕ มาตรา ๑๕๕ ทวิ มาตรา ๑๕๕ ตริ เรื่อยไปจนถึงเบญจ ผมไม่สบายใจว่าการตั้งศาลปกครองที่จะตั้งขึ้นใหม่ ซึ่งเป็นเจตนารมณ์ร่วมกัน แต่เมื่ออ่านบทบัญญัติแล้วจะเห็นชัดว่าก่อให้เกิดการแตกแยก ในกระบวนการ

ยุติธรรมขึ้นแล้ว ก่อให้เกิดการแตกแยกในระบบศาล ศาลจะไม่เป็นเอกภาพ
 เหตุผลของท่านกรรมาธิการก็อ้างว่าควรจะแยกศาลปกครอง เป็นอีกสถาบัน
 หนึ่ง ซึ่งกระผมไม่เห็นพ้องด้วยเลย เหตุใดเราจึงจำเป็นต้องตั้งสถาบัน
 ความยุติธรรมขึ้นมาใหม่ สถาบันเดิมจะควบคุมปกครองศาลปกครองไม่ได้หรือ
 กระบวนการเดิม หรือศาลยุติธรรมที่มีอยู่ในขณะนี้ จะแต่งตั้งศาลปกครองขึ้น
 แล้วร่วมกันเป็นเอกภาพไม่ได้หรือบางท่านก็อ้างว่า ศาลปกครองจำเป็นต้อง
 แยกออกไปต่างหาก เป็นอิสระเป็นอะไรต่ออะไรอีกสถาบันหนึ่ง เพราะ
 ศาลปกครองจำเป็นต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญ ผมไม่ขัดข้องครับ ผมเห็นพ้องด้วยว่า
 ศาลปกครอง หรือศาลภาษีอากร หรือศาลแรงงาน ศาลคดีเด็กและเยาวชน
 มันก็เป็นศาลลักษณะพิเศษของมันโดยเฉพาะ ความจำเป็นที่ต้องการใน
 วิชาการสภาวะของแต่ละศาลมันไม่เหมือนกัน ผมไม่ขัดข้องในข้อนี้ แต่ผม
 ต้องการจะเห็นความเป็นเอกภาพของกระบวนการยุติธรรม กระผมต้องการเห็น
 ความเป็นเอกภาพอันหนึ่งอันเดียวกันของศาลของผู้พิพากษา ไม่ให้เกิดการ
 แยกแยกกันผมขอประธานกราบเรียนว่า การที่คดีปกครองเกิดขึ้น แล้วทำให้
 เห็นว่าจำเป็นต้องมีสถาบันขึ้นมาใหม่ จำเป็นอย่างไรครับ ในปัจจุบันวันนี้คดี
 ปกครองไม่ใช่ไม่มีทุกวันเลยคดีปกครอง การฟ้องร้องระหว่างประชาชนกับ
 หน่วยราชการมีอยู่เรื่อย ๆ แล้วก็ขึ้นตั้งแต่ศาลชั้นต้น แล้วก็ขึ้นไปศาลอุทธรณ์
 ศาลฎีกา ก็ทำปฏิบัติกันมาเป็นปกติ ผู้พิพากษาที่พิพากษารรคดี ศาลคดี
 เยาวชนที่ดั่งขึ้นมา เดิมก็ไม่มีศาลคดีเยาวชน เดิมก็ไม่มีศาลภาษีอากร เดิมก็
 ไม่มีศาลแรงงาน แต่เมื่อตั้งขึ้นมาแล้ว ผู้พิพากษาซึ่งจะไปอยู่ศาลดังกล่าวนั้น
 ต้องศึกษาหาความรู้ ความเข้าใจในปัญหาต่าง ๆ ในตัวบทกฎหมาย
 โดยเฉพาะของคดีนั้น ๆ ผมเชื่อมั่นว่า มันไม่ลึกซึ่งอะไรจนเกินขอบเขตที่คน
 อย่างผู้พิพากษาปัจจุบัน ซึ่งผ่านเนติบัณฑิตมาแล้ว จะศึกษาเรื่องเหล่านั้นไม่ได้
 ขอยกตัวอย่างให้กระผมเห็นมาสักคดีหนึ่งได้ไหมว่า คดีปกครอง ซึ่งประชาชน

กับทางราชการเป็นความกัน ตรงไหนจนกระทั่งผู้พิพากษาปัจจุบันคิดไม่ออก ไม่มีความรู้ที่จะแก้ไขปัญหานั้น มีไหม สงสัยอะไรก็ไปเปิดตำรารับตำราเอาได้ ไม่ใช่ว่าใครจะมีความรู้ในสมอง รู้ไปหมด เปิดเอาได้ พิจารณาได้ท่าน อาจารย์ปรีชา ผมเห็นด้วยที่ท่านพูดมาว่า คดีปกครองนั้นเป็นคดีที่ต้องมีความรู้ ความสามารถเป็นพิเศษ เห็นด้วยครับ เพราะฉะนั้นการที่จะรับผู้พิพากษา อย่างปัจจุบันเข้ารับตำแหน่งหน้าที่ เราอาจจะแบ่งได้มีครีวว่าบุคคลใดที่จะ เข้าเป็นผู้พิพากษาศาลปกครอง หลักสูตรการสอบแข่งขันเข้าเป็นผู้พิพากษา ควรจะมีหลักสูตรอะไรบ้าง เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส หลักเศรษฐกิจ หลักเศรษฐศาสตร์ หรืออะไรก็แล้วแต่ เราวางหลักเกณฑ์ในการที่จะสอบ บรรจุเข้าไปได้ เพราะฉะนั้นไม่ใช่เป็นของแปลกอะไรเลย ศาลคดี เด็กเยาวชนคดี ศาลภาษีอากรคดี ศาลแรงงานคดี หรือศาลปกครองคดี ที่จะ พิจารณาบรรดาคดีระหว่างประชาชนกับราชการนั้น มันเป็นเรื่องที่เราศึกษา ไม่ได้กระนั้นหรือผู้พิพากษาที่จะรับของกระทรวงยุติธรรมปัจจุบันนี้ อาจจะแบ่ง แผนกก็ได้ว่า วันนี้จะสอบบรรจุผู้พิพากษา หรือจะวางหลักสูตรว่า ผู้พิพากษาที่ จะเป็นผู้พิพากษาของศาลในกระทรวงยุติธรรมนั้น ต้องมีความรู้เป็นอย่างดี นั้น วางหลักสูตรให้มากขึ้น เมื่อสอบได้แล้วสามารถบรรจุไปอยู่ศาลปกครอง ก็ได้ ศาลอะไรก็ได้วางหลักสูตรให้กว้างขวางขึ้น กระผมไม่ขัดข้องที่ต้องการ หากคนชำนาญแต่ละอย่างแต่ความชำนาญต่าง ๆ ในคดีปกครองนั้นมันอาจจะ เรียนรู้กันได้ คนระดับเป็นผู้พิพากษา สอบผู้พิพากษาได้ต้องผ่านเนติบัณฑิต มาแล้ว หัวสมองต้องเปรี๊ยะปราชญ์อยู่แล้ว ทำไมจะไปศึกษาวิชาการปกครอง ไม่ได้ อันนี้แหละครับผมไม่ขัดข้องทุกอย่าง แต่ต้องการจะเห็นความเป็น เอกภาพของศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านประธานที่เคารพครับ

ประธานรัฐสภา : ท่านจะให้ติดตามตรา ๑๕๕ ครี ดัดทั้งใช้ไหม

ครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นกรสวรงค์) :

ขอประทานกราบเรียนกล่าวรวม ๆ ไปก่อน เพราะว่าปัญหานี้เป็นปัญหาสำคัญมาก แล้วก็กระผมขอประทานกราบเรียนว่า ถ้าเราตั้งหลักไม่ถูกในกฎหมายรัฐธรรมนูญนั้น ไม่ถูกเสียแล้ว จะเป็นสมมุติฐานก่อให้เกิดการแตกแยก ก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ ปัญหาต่าง ๆ มันจะตามมาเรื่อยแปดพันประการ ในขณะนี้ ผมถามท่านกรรมาธิการน้อยเถอะว่า เจตนาของท่านต้องการให้ศาลปกครองขึ้นกับฝ่ายบริหารหรือขึ้นกับศาล ถามตรงนี้เท่านั้นแหละครับ แต่ตามร่างของท่าน ทำให้เกิดความกำกวม พวกท่านมีเจตนาอย่างไร ท่านประธานที่เคารพ คิดที่เกิดขึ้นระหว่างประชาชนกับทางราชการนั้น ควรจะให้คนที่ เป็นราชการตัดสินใจไหม หรือควรจะให้คนกลาง ซึ่งเป็นศาลเป็นคนชี้ขาดตัดสิน ผมมีความเห็นด้วยความเคารพว่า คิดใดก็ตามเถอะ จะเป็นศาล ศาลปกครองหรืออะไรก็ตาม ต้องเอาคนกลางตัดสิน ถ้าหากว่าศาลปกครองไปสังกัดอยู่ฝ่ายบริหาร แน่نونเหลือเกินความเที่ยงธรรมจะเกิดขึ้นไม่ได้ ดูเหมือนว่าฝ่ายบริหาร ฝ่ายราชการ ฝ่ายรัฐบาล จะโอบอุ้มราชการของตน เข้าไว้ว่า ข้าราชการของตนเมื่อเป็นความกับประชาชนแล้วคนต้องดูแล เพราะฉะนั้นศาลปกครองต้องขึ้นกับมัน มันจะได้ดูแลอุ้มชูคนของมันซึ่งประชาชนไม่ปรารถนาอย่างนั้น ประชาชนอยากเห็นคนเป็นกลางจริง ๆ คนที่บริสุทธิ์ยุติธรรมจริง ๆ ไม่อยู่ในอำนาจของฝ่ายใด เป็นคนชี้ขาดปัญหา ระหว่างประชาชนกับทางราชการ แต่ตามกฎหมายที่ท่านได้บัญญัติ จะมาตราใดก็ตามเถอะครับมองเห็นชัดว่า ต่อไปนี้ศาลปกครองจะไม่ขึ้นต่อกระบวนการยุติธรรม จะไม่ขึ้นต่อศาลยุติธรรม จะไปขึ้นกับหน่วยราชการของฝ่ายบริหาร อย่างแน่นอนครับ ท่านประธานที่เคารพ ผมถามท่านกรรมาธิการนิดเถอะว่า ถ้าท่านจะแก้ไขคำนี้ท่านจะมองเห็นได้เลี้ยว ท่านมีเจตนาไปทางศาล หรือไปทางกฤษฎีกา ท่านมีความประสงค์ต้องการศาลหรือฝ่ายบริหาร

มาตรา ๑๕๕ ตริ การแต่งตั้งและการให้ตุลาการในศาลปกครองพ้นจากตำแหน่ง จะต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง ขณะนี้เรามีตุลาการ ก.ต. ของเราอยู่แล้ว ก.ต. คู่มุศาลทั้งหมด จะเป็นศาลฎีกา ศาลแรงงาน ศาลอะไร ก.ต. เราคุมอยู่ แต่พอมาถึงศาลปกครอง ก.ต. คุมไม่ได้แล้ว ก.ต. เกี่ยวข้องไม่ได้ต้องมี ก.ต. ของศาลปกครอง ขึ้นมาอีกคณะหนึ่ง แยกแยกหรือยังครับ ผู้พิพากษานี้คือศาลปกครอง ก.ต. ปัจจุบันคุมไม่ได้หรือ ขึ้นกับ ก.ต. ปัจจุบันไม่ได้หรือทำไมจะต้องมี ก.ต. ศาลปกครองเกิดขึ้น นี่มันแยกแยกหรือยังอันนี้ เพราะฉะนั้นขอประทานกราบเรียนว่า ระบบบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยที่เลอะอยู่ทุกวันนี้ เพราะแยกไปเรื่อย แยกไปเรื่อย อะไรนิดก็แยกอะไรหน่อยก็แยก แยกจนกระทั่งเมื่อวานเกิดเหตุแล้ว ศึกษาธิการอำเภอมารเต็มหมด ไปขึ้นเงินประจำตำแหน่งให้แก่หัวหน้าการประถมศึกษา ซึ่งนั่งอยู่โต๊ะตรงกันข้าม คนนี้คุมประถมศึกษา ได้เงินประจำตำแหน่ง คนนี้เป็นศึกษาธิการอำเภอ ซึ่งเป็นตำแหน่งเก่าแก่เหลือเกินกลับไม่ได้ เราแยกไปจนเกิดเหตุ นี่ก็แยกอีก แยกจนจะเกิดเหตุแล้วคอยดูเถอะครับ ระหว่างข้าราชการศาลปกครอง ข้าราชการตุลาการฝ่ายปัจจุบันนี้จะแยกแยกกันอีก เพราะฉะนั้นจึงขอประทานกราบเรียนท่านกรรมการ เอาอย่างนี้ได้ไหม ผมยอมรับหมดทุกมาตรา แต่ท่านแก้ตรงนี้ได้ไหมว่า จะต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการ เอาแค่นี้ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตุลาการ ขึ้นกับ ก.ต. ปัจจุบันชัดเจนเลยว่าจะไม่แตกแยก เป็นเอกภาพ ท่านประธานที่เคารพ ท่านกรรมการออกจะไกลไปนิดตรงที่ว่า จะต้องตั้งศาลปกครอง และเห็นว่าศาลปกครองนั้นต้องใช้คนที่มีความรู้เป็นพิเศษ เมื่อเป็นพิเศษแล้วต้องแยกสถานับเลขกระทรวงสาธารณสุข โรงพยาบาลใหญ่ ๆ จะมีหมอเอกซ์พีเรียนซ์ (Experience) ทางโรคหัวใจ จะมีหมอเอกซ์พีเรียนซ์ทางสมอง จะมี

เอกซ์พีเรียนซ์ทางตกแต่งใบหน้า จะมีหมอล้างที่มีความชำนาญพิเศษต่าง ๆ ที่ท่านอาจารย์ปรีชาบอกต้องพิเศษ ต้องมีความรู้พิเศษ ๆ เขาพิเศษจริง เขาก็ขึ้นสังกัดกระทรวงสาธารณสุขด้วยกัน เขาไม่แตกแยกเอกภาพเลย ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของบรรดาหมอ จะ เอกซ์พีเรียนซ์ต่างกันอย่างไรก็ตาม มันก็เป็นหมอล้างด้วยกันทั้งนั้น แต่ท่านมาเขียนอย่างนี้ เป็นการชวนให้เกิดขึ้นในขบวนการยุติธรรมว่า ความแตกแยกจะเกิดขึ้นมองวันนี้ไม่เห็น แต่ข้างหน้าจะเกิด เพราะฉะนั้นกระผมจึงขอประทานกราบเรียนด้วยความเคารพท่านกรรมการว่า ผมมีความเห็นด้วยความรู้ที่ใจว่าศาลปกครองก็ควรจะตั้งขึ้น เปรียบเหมือนว่าศาลแรงงานเกิดขึ้นในประเทศไทยควรจะเป็นอย่างนั้นไม่ควรจะแยกสถาบัน ไม่ควรจะแยกกรรมการตุลาการศาลปกครองขึ้นอีกต่างหาก มันจะแตกแยกกันมากขึ้น และขอประทานกราบเรียนว่า ในขณะนี้คดีปกครองซึ่งประชาชนเป็นความกับรัฐ เป็นความกับข้าราชการนั้น ศาลชั้นต้นก็พิจารณากันได้ ตัดสินไปแล้ว ศาลอุทธรณ์ตัดสินไปแล้ว ตัดสินได้ไม่เคยมีคดีที่ศาลตัดสินไม่ได้ โดยไม่มีความรู้ อะไรไม่รู้ระเบียบบริหารราชการสำนักงานฯ เกี่ยวกับการประมูลไม่รู้ก็ไปอ่านได้ รู้ได้คนเป็นผู้พิพากษาไม่ใช่เป็นคนโง่เง่าจนเกินไป จนกระทั่งไม่รู้อะไร เพราะฉะนั้นจึงขอประทานกราบเรียนว่า เรามาตั้งค้นกันใหม่ เราอย่าให้กระบวนการยุติธรรมเกิดการแตกแยกเลยครับ ให้อยู่ในสถาบันเดียวกัน ผมจะพอใจในข้อนี้ ท่านจะตั้งอย่างไรใครจะบังคับบัญชาอย่างไร จะวางระเบียบอย่างไรว่า คนมาเป็นผู้พิพากษาศาลปกครอง ต้องมีความรู้อย่างนั้นอย่างนี้ว่าจะเรียบไปผมไม่ขัดข้อง เพื่อให้คนที่มีความชำนาญในทางนั้นโดยเฉพาะไม่ขัดข้อง แต่ขออย่างเดียวต้องอยู่สถาบันเดียวกัน และศาลปกครอง ผู้พิพากษาศาลปกครองต้องมีอิสระ ต้องไม่โอนเอนไปตามฝ่ายบริหาร ขอยกอย่างเดียวต้องไม่สังกัดฝ่ายบริหาร เท่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ร่างมานี้แนบโน้มจะมองให้เห็นว่าศาลปกครอง

ผู้พิพากษาศาลปกครอง ตุลาการศาลปกครองจะอยู่ได้บังคับบัญชาของฝ่ายบริหาร ซึ่งจะเสียความยุติธรรมอย่างที่สุด ขอขอบพระคุณครับ

ประธานรัฐสภา : ท่านอาจารย์สมยศครับ

นายสมยศ เชื้อไทย (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ผม สมยศ เชื้อไทย ในฐานะกรรมาธิการ กระผมอยากจะเรียนในส่วนประเด็นที่ ท่านสมาชิกสงสัยแล้วก็ตั้งคำถาม โดยเฉพาะประเด็นแรกก็อยากจะยืนยันว่าศาลปกครองตามที่บัญญัติไว้ในร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้นั้น เป็นศาลปกครองที่ไม่ขึ้นอยู่กับฝ่ายบริหารอย่างแน่นอน ศาลต้องเป็นศาล อาจจะเรียกว่า ฝ่ายตุลาการ อาจจะเรียกว่า องค์การตุลาการ หรืออาจจะเรียกว่า ศาลมันเป็นอันเดียวกัน และเมื่อเป็นศาลต้องเป็นอิสระครับ ศาลนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับฝ่ายบริหาร ที่เราเรียกว่า สังคมนั้นคือธุรการของศาล การรับฟ้อง การส่งหมาย การบังคับคดี พวกนี้เป็นงานธุรการศาล ซึ่งต้องเป็นงานทางบริหาร ในปัจจุบันที่เรามีกระทรวงยุติธรรมทำหน้าที่ตรงนี้อยู่ ก็คือทำหน้าที่บริหารงานธุรการศาล และตรงนี้ก็เกี่ยวข้องกับงานงบประมาณ ซึ่งรัฐบาลก็ต้องรับผิดชอบต่อสภา เพราะฉะนั้นตรงนี้เรายืนยันได้เลยว่า ศาลปกครองอันนี้นั้นเป็นศาลที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับฝ่ายบริหารอย่างแน่นอน ส่วนที่ว่าธุรการของศาลปกครองอันนี้จะไปสังกัดกระทรวงยุติธรรมหรือจะไปสังกัดอยู่กับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกานั้น นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่จะต้องไปบัญญัติในกฎหมายในระดับพระราชบัญญัติ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับรัฐสภาแห่งนี้ นั่นประเด็นที่ ๑

ส่วนประเด็นที่ ๒ ที่ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติ พูดถึงเรื่องความแตกแยก อันนี้ผมอยากจะเรียนว่า อันนี้ไม่ใช่เรื่องความแตกแยกแต่เป็นเรื่องการแบ่งแยกอำนาจและถ่วงดุลอำนาจ กระผมอยากจะเรียนอย่างนี้ว่า ในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญโดยเฉพาะในมาตรา ๓ ที่บัญญัติว่าอำนาจอธิปไตยมาจากปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทาง

รัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาลตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญนี้ที่เราถกกันตลอดเวลามาว่า เราแบ่งอำนาจออกเป็น ๓ ประเภท คืออำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร อำนาจตุลาการ อำนาจแต่ละประเภทต้องมีผู้ใช้ ต้องมีองค์กรผู้ใช้อำนาจ องค์กรผู้ใช้อำนาจนั้นอาจจะมีหลาย ๆ ประเภทก็ได้ ไม่ใช่จำเป็นจะต้องมีองค์กรเดียว หรือมีศาลเดียว ในปัจจุบันนี้เราก็มีสศาลยุติธรรม มีศาลทหาร หรือว่ามีศาลอื่นยกตัวอย่างเช่น เรื่องในศาลปกครองที่จะมาทำหน้าที่ในลักษณะของพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง อย่างที่ท่านกรมการหลายท่านได้กล่าวไปแล้วว่า เป็นคดีที่มีลักษณะพิเศษ แตกต่างจากคดีแพ่ง คดีอาญา และท่านสมาชิกก็ยอมรับในประเด็นนี้ว่า เห็นด้วยที่จะต้องมีผู้พิพากษาที่มีความชำนาญการ เป็นพิเศษ ในระบอบปัจจุบันของเราที่มีศาลแรงงานก็ดี มีศาลภาษีอากรก็ดี มีศาลแพ่ง ศาลอาญาก็ดี มันเป็นระบอบในศาลชั้นต้นของศาลยุติธรรมในปัจจุบันนี้ ในที่สุดเมื่อขึ้นไปศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา ก็จะไปรวบยอดรวมกันอยู่ลักษณะเช่นนี้ไม่ก่อให้เกิดความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในศาลชั้นต้นก็เหมือนกันการโยกย้ายผู้พิพากษาระหว่างศาลอาญา ศาลแพ่ง ศาลแรงงาน ศาลภาษีในปัจจุบันนี้ไม่มีส่วนที่จะทำให้เกิดความชำนาญการหรือความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านเกิดขึ้น ในลักษณะเช่นนี้เองที่ศาลปกครองนั้นเป็นศาลที่จะต้องพิจารณาพิพากษาคดีปกครองซึ่งเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน การสั่งการ การอนุมัติ การอนุญาตทั้งหลาย ซึ่งเกี่ยวกับการบริหาร เพราะฉะนั้นผู้พิพากษานั้นจะต้องมีความรู้ความชำนาญพิเศษ ในเรื่องเกี่ยวกับการบริหารงานราชการแผ่นดินด้วยนั่นก็คือว่า จะต้องมีความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายมหาชนและมีความชำนาญการในส่วนนี้ เพราะฉะนั้นผมก็อยากจะเรียนตรงนี้ว่า การมีศาลหลาย ๆ ศาลเกิดขึ้นนั้นโดยเฉพาะศาลปกครองไม่ใช่ว่าที่พูดกันเป็นอย่างมากว่า ศาลปกครองต้องไปขึ้นอยู่กับฝ่ายบริหารหรือที่บอกว่า สังกัดอยู่กับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกานั้น ผมอยากจะเรียนว่า

นั่นในเรื่องงานตุลาการศาล ซึ่งขณะนี้ก็ยังไม่แน่นอนว่า จะอยู่ในลักษณะไหน
อย่างไร ซึ่งคงจะต้องไปกำหนดหรือบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติในเรื่องศาล
ปกครองอีกชั้นหนึ่ง กระผมก็อยากจะเรียนในตอนสุดท้ายตรงนี้ว่าที่ท่านสมาชิก
พูดถึงความเป็นเอกภาพ ความจริงในระบอบของประชาธิปไตยนี้เราต้องการ
ให้การใช้อำนาจนั้นแยกไปหลาย ๆ องค์การ ให้มีผู้ใช้อำนาจนั้นหลาย ๆ คน
แล้วให้มีการถ่วงดุลคานซึ่งกันและกัน อันนี้ไม่ใช่เรื่องการแตกแยกกันเราต้อง
แยกการใช้อำนาจและก็ต้องให้มีการคานอำนาจซึ่งกันและกัน เพื่อป้องกัน
การใช้อำนาจไปในทางที่ผิด เพื่อป้องกันเพื่อที่จะรักษาสีทิวเสรีภาพของ
ประชาชนเราอยากจะย้ำว่า การมีศาลปกครองนี้จะช่วยประกันสิทธิของ
ประชาชนจากการใช้อำนาจ โดยมีขอบทางกฎหมายของเจ้าหน้าที่นั้นได้ดีขึ้น
เพราะฉะนั้นคณะกรรมการก็จะยืนยันในหลักการที่ว่า ศาลปกครองที่มีนี้
ไม่ได้เป็นศาลปกครองที่ขึ้นอยู่กับฝ่ายบริหาร ขอขอบพระคุณครับ

ประธานรัฐสภา : ก็สมควรแก่เวลาแล้วครับ

(ประธานรัฐสภามีสัญญาณให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานรัฐสภา : มาตรา ๑๕๕ ตรี ก็มีประเด็นอยู่ว่า จะคงไว้
ตามร่างเดิมหรือจะเห็นควรเพิ่มเติม ขอสั้น ๆ นะท่าน เชิญเลยครับ

นายโกเมนทร์ ภัทรภิรมย์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม โกเมนทร์ ภัทรภิรมย์ สมาชิกวุฒิสภา ผมมีมติเดียว สำหรับ
มาตรา ๑๕๕ ตรี ขออนุญาตหาหรือท่านประธานกรรมาธิการ ในนี้มีคำว่า จะ
อยู่ ๒ ที่ ซึ่งในมาตรา ๑๕๓ ท่านได้ตัด จะ ออกไปแล้ว แต่ว่าใน
มาตรา ๑๕๕ ตรี ในวรรคแรกมีคำว่า จะ อยู่ต้นบรรทัดที่ ๒ แล้ววรรคสอง
ก็มีคำว่า จะ อยู่ต้นบรรทัดสุดท้าย ต้นของบรรทัดสุดท้าย กระผมเสนอให้
ตัดออก เพื่อที่จะได้เหมือนกัน เพราะว่าข้อความก็คล้ายกัน เนื่องจากทาง
คณะกรรมการได้เขียนขึ้นมา อย่างมาตรา ๑๕๕ ตรี นั้นก็เขียนให้สอดคล้อง

กับมาตรา ๑๕๓ ข้อความเกือบเหมือนกัน มาตรา ๑๕๓ นั้นใช้สำหรับศาลยุติธรรม แต่ว่ามาตรา ๑๕๕ ตี ใช้กับศาลปกครอง หรือถ้าจะย้อนขึ้นไปมาตรา ๑๕๕ ทวิ สำหรับศาลปกครองก็เขียนเหมือนกับมาตรา ๑๕๒ ของศาลยุติธรรม เพราะฉะนั้นที่มีท่านสมาชิกถามว่า ทำไมถึงเขียนละเอียดละเอียดออกก็ไม่ได้ละเอียดละเอียดไปกว่าที่เขียนให้ศาลยุติธรรม ท่านลองดูพ่วงกันไปศาลยุติธรรม มาตรา ๑๕๒ ศาลปกครอง มาตรา ๑๕๕ ทวิ ศาลยุติธรรม มาตรา ๑๕๓ ในเรื่องงานบริหารงานบุคคล ศาลปกครอง มาตรา ๑๕๕ ตี ครับ ผมขออนุญาตอีกนิดเดียวว่า มีความเข้าใจข้อสงสัยในเรื่องว่า มันต่างกันอย่างไร ในเรื่องของศาลปกครองกับศาลยุติธรรม ขอเรียนอย่างง่าย ๆ สั้น ๆ ว่าศาลยุติธรรมนั้นวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทระหว่างเอกชนกับเอกชน ศาลปกครองนั้นวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทระหว่างเอกชนกับรัฐ รัฐ ในที่นี้คือ ผู้ที่ใช้อำนาจรัฐกระทรวง ทบวง กรม ต่าง ๆ ข้าราชการที่ใช้อำนาจตามกฎหมาย มันต่างกันที่ตัวความ เพราะฉะนั้นในศาลยุติธรรมนั้น คู่ความมีฐานะเท่าเทียมกันคือระหว่างเอกชนกับเอกชนด้วยกัน นาย ก ฟ้องนาย ข นาย ข ฟ้องนาย ค ต่างก็เป็นเอกชนด้วยกัน แต่ว่าในศาลปกครองนั้น นาย ก ฟ้องกรมมัน กรมนี้หรือกระทรวงนั้น กระทรวงนี้ หรือว่าฟ้องข้าราชการผู้นั้นผู้นี้ว่า ใช้อำนาจตามกฎหมายไม่ถูกต้อง มันต่างกันอยู่ตรงนั้น ขอรบกวนเรียนเท่านี้ ขอบพระคุณครับ

ประธานรัฐสภา : กรรมาธิการ เชิญครับ

นายประจวบ ไชยสาส์น (ประธานคณะกรรมการการ) :
ท่านประธานที่เคารพครับ กรรมการเห็นด้วยกับท่านกรรมการเสียงข้างมาก ที่ท่านได้กรุณาหักหัวง เห็นด้วยที่จะตัดคำว่า จะ ออกทั้ง ๒ แห่ง เพื่อให้สอดคล้องกับมาตราอื่นที่ผ่านมาครับ

ประธานรัฐสภา : ก็คงมีประเด็นว่ามาตรา ๑๕๕ ตี นี้จะคงไว้

ตามร่างเดิม หรือเห็นควรเพิ่มขึ้น ถ้าเห็นควรคงไว้ตามร่างเดิมก็เสร็จสิ้นไป
ถ้าเห็นควรเพิ่มขึ้น จะเพิ่มขึ้นตามที่คณะกรรมการพิจารณาเพิ่มหรือตามที่ผู้
ขอแปรญัตติ คุณสวัสดิ์ เชิญครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์) :
ผมได้เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการว่า ในมาตรา ๑๕๕ ตรี ที่เขียนคำว่า
คณะกรรมการตุลาการศาลปกครอง ผมเสนอไปว่า ขอให้ตัดคำว่า ศาล
ปกครอง ออกได้ไหม

ประธานรัฐสภา : คือถ้าท่านยอมก็ได้ เพราะว่าท่านสวัสดิ์ไม่ได้
แปรญัตติไว้

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (นครสวรรค์) :
ก็อยากจะถามท่านว่า คือผมเสนอขอความกรุณาเพื่อให้ศาลเป็นเอกภาพ
เราขึ้น ก.ต. คณะเดียวกันได้ไหม ถ้าขึ้น ก.ต. คณะเดียวกันไม่ได้ เพราะ
อะไร

ประธานรัฐสภา : เชิญครับ

นายประจวบ ไชยสาส์น (ประธานคณะกรรมการ) :
ท่านประธานครับ ด้วยความเคารพของท่านผู้อาวุโส อดีตรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงยุติธรรม หลักการนี้เป็นหลักการสากล ที่กำหนดหลักการไว้สำหรับ
ประเทศชาติ ตามที่ท่านกรรมการได้กรุณาชี้แจงว่า ตามความหมายใน
มาตรา ๓ ฉะนั้นจะคัดลอกคำตรงนั้นออก เพื่อให้สอดคล้องตามเจตนารมณ์
หรือความนึกคิดของคณะบุคคลใดนั้น ก็คงจะทำได้ ดังนั้นกรรมการจึงขอ
ยืนยันตามร่างเดิมที่กรรมการได้ยกมา

ประธานรัฐสภา : ขอบขอบคุณครับ ขอโหวตครับ

(ประธานรัฐสภาปัสัญญาให้สมาชิกที่มาประชุมทราบก่อนลงมติ)

ประธานรัฐสภา : ผู้ใดเห็นคงไว้ตามร่างเดิม กรุณายกมือขึ้น

ครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานรัฐสภา : ผู้ใดเห็นควรเพิ่มขึ้น กรุณายกมือขึ้นครับ
(มีสมาชิกยกมือเป็นจำนวนมาก)

ประธานรัฐสภา : ส่วนใหญ่เพิ่มขึ้นครับ ผู้ใดเห็นควรเป็นไปตามที่คณะกรรมการพิจารณาเพิ่มขึ้น กรุณายกมือขึ้นครับ
(มีสมาชิกยกมือเป็นจำนวนมาก)

ประธานรัฐสภา : ผู้ใดเห็นควร เป็นไปตามที่มีผู้ขอแปรญัตติ กรุณายกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนใหญ่)

ประธานรัฐสภา : ก็เป็นเอาตามคณะกรรมการ เจริญครับ

ศาสตราจารย์ไพสิฐ พิพัฒนกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
มาตรา ๑๕๕ จัดว่า คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

ประธานรัฐสภา : ผ่านไปครับ

ศาสตราจารย์ไพสิฐ พิพัฒนกุล (เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร) :
ไม่มีอะไร ผ่านนะครับ มาตรา ๑๕๕ เบลูจ คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

ประธานรัฐสภา : คืออย่างนี้ครับท่านสมาชิก เราก็มียกมืออยู่
เพียง ๑๐ กว่ามาตรา ซึ่งก็ว่าด้วยหมวดเรื่องการปกครองท้องถิ่น แล้วก็คณะกรรมการ
การตุลาการรัฐธรรมนูญและการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่
ผมก็จะเพิ่มวันประชุม เป็นวันพฤหัสบดีที่ ๘ และวันศุกร์ที่ ๙ จะต้องให้เสร็จ
ในระบะนั้น ก็ขอให้มาประชุมกันพร้อมเพรียง วันนี้ออกปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๐๕ นาฬิกา